

CVRIA

SÚDNY DVOR
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

Výročná správa
2006

QD-AG-07-001-SK-C

VÝROČNÁ SPRÁVA 2006

SÚDNY DVOR EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

SK

Spôsob objednávaní publikácií EÚ

Publikácie určené na predaj, ktoré vydal Úrad pre publikácie, si môžete objednať na stránke elektronického kníhkupectva EU Bookshop <http://bookshop.europa.eu>.

O adresár predajných miest na celom svete môžete požiadať faxom na čísle: (352) 2929 42758.

SÚDNY DVOR
EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

VÝROČNÁ SPRÁVA 2006

Prehľad činností Súdneho dvora Európskych spoločností,
Súdu prvého stupňa Európskych spoločností a Súdu pre verejnú službu Európskej únie

Luxemburg 2007

www.curia.europa.eu

Súdny dvor Európskych spoločností
L-2925 Luxemburg
Tel. (352) 43 03-1
Telex kancelárie Súdneho dvora: 2510 CURIA LU
Fax Súdneho dvora: (352) 43 03-2600

Súd prvého stupňa Európskych spoločností
L-2925 Luxemburg
Tel. (352) 43 03-1
Fax Súdu prvého stupňa: (352) 43 03-2100

Súd pre verejnú službu Európskej únie
L-2925 Luxemburg
Tel. (352) 43 03-1

Fax tlačovej a informačnej sekcie: (352) 43 03-2500

Fax vnútornej sekcie – Odbor publikácií: (352) 43 03-2650

Internetová adresa Súdneho dvora: <http://www.curia.europa.eu>

Redakčná uzávierka: 31. decembra 2006

Reprodukcia možná s uvedením zdroja. Fotografie môžu byť reprodukované len v kontexte tejto publikácie. Na akékoľvek iné použitie je potrebné vyžiadať si súhlas od Úradu pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločností.

Viac doplňujúcich informácií o Európskej únii je k dispozícii na internete. Sú dostupné cez server Európa (<http://europa.eu>).

Katalogizačné údaje nájdete na konci tejto publikácie.

Luxemburg: Úrad pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločností, 2007.

ISBN 92-829-0857-7

© Európske spoločenské, 2007.
Rozmnožovanie je povolené len so súhlasom autora.

Printed in Italy

VYTLAČENÉ NA BIELOM BEZCHLÓROVOM PAPIERI

Súdny dvor

Strana

Úvod, predkladateľ: predseda Súdneho dvora, Vassilios Skouris	5
--	---

Kapitola I

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2006	9
B – Zloženie Súdneho dvora	51
1. Členovia Súdneho dvora	53
2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2006	71
3. Protokolárne poriadky	73
4. Bývalí členovia Súdneho dvora	75
C – Súdne štatistiky Súdneho dvora	77

Kapitola II

Súd prvého stupňa Európskych spoločenstiev

A – Činnosť Súdu prvého stupňa v roku 2006	107
B – Zloženie Súdu prvého stupňa	151
1. Členovia Súdu prvého stupňa	153
2. Zmeny v zložení Súdu prvého stupňa v roku 2006	163
3. Protokolárne poriadky	165
4. Bývalí členovia Súdu prvého stupňa	167
C – Súdne štatistiky Súdu prvého stupňa	169

Kapitola III

Súd pre verejnú službu Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu roku 2006	193
B – Zloženie Súdu pre verejnú službu	199
1. Členovia Súdu pre verejnú službu	201
2. Protokolárne poriadky	205
C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu	207

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Súde prvého stupňa a Súde pre verejnú službu	217
B – Študijné návštevy	219
C – Slávnostné zasadnutia	223
D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach	225

<i>Stručná organizačná schéma</i>	231
---	-----

<i>Kontaktné údaje Súdneho dvora</i>	233
--	-----

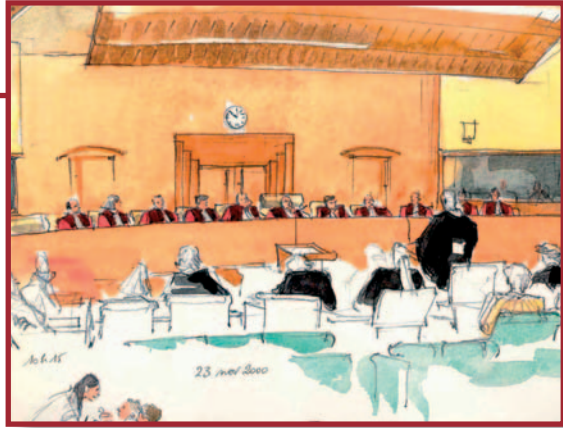
Úvod

V uplynulom roku sa začala diskusia, ktorej cieľom je v blízkej budúcnosti prijať nový typ konania. Toto konanie, ktoré je určené na rýchle vybavenie návrhov na začatie prejudiciálneho konania, týkajúcich sa ustanovení prijatých v rámci priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti, by mohlo byť označené ako „naliehavé konanie o prejudiciálnej otázke“. Niektoré návrhy na začatie prejudiciálneho konania v tejto oblasti totiž vyvolávajú potrebu osobitne rýchleho vybavenia, a to buď z dôvodu ich citlivej povahy, alebo z dôvodu veľmi prísnych lehôt vyplývajúcich z právnych predpisov Spoločenstva. Keďže súčasný procesný rámec nie je schopný uspokojiť tieto potreby, môže požadované záruky efektívnosti ponúknuť len nový typ konania.

Rok 2006 bol poznamenaný čiastočnou obmenou Súdneho dvora, z čoho vyplýval odchod jeho šiestich členov. Pri vymenovániach v rámci tohto čiastočného obnovenia zohľadnili vlády členských štátov potrebu udržania stability inštitúcie, ktorá by jej dovolila bez prekážok plniť svoje poslanie. Súdny dvor to môže len privítať.

Na nasledujúcich stranách tejto správy čitateľ nájde celkovú prezentáciu vývoja a činnosti inštitúcie počas roka 2006. Ako zvyčajne je jedna rozsiahla časť venovaná stručnému, ale vyčerpávajúcemu opisu hlavnej súdnej činnosti Súdneho dvora, Súdu prvého stupňa a Súdu pre verejnú službu, sprevádzanému štatistickými údajmi.

V. Skouris
predseda Súdneho dvora

Kapitola I

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

A – Vývoj a činnosť Súdneho dvora v roku 2006

Predkladateľ: predseda Súdneho dvora Vassilios Skouris

Táto časť výročnej správy súhrnným spôsobom predstavuje činnosť Súdneho dvora Európskych spoločenstiev počas roka 2006. Po prvé, podáva prehľad o vývoji tejto inštitúcie v priebehu daného roka s dôrazom na inštitucionálne zmeny ovplyvňujúce Súdny dvor a nový vývoj týkajúci sa jeho vnútornej organizácie a pracovných metód (časť 1). Po druhé, obsahuje štatistickú analýzu o vývoji pracovnej vyťaženia inštitúcie, ako aj o priemernej dĺžke konaní (časť 2). Po tretie, uvádza, ako každý rok, hlavné vývojové smery judikatúry podľa jednotlivých oblastí (časť 3).

1. Inštitucionálny vývoj Súdneho dvora roku 2006 sa vyznačoval najmä prijatím opatrení na prípravu vstupu Bulharskej a Rumunskej republiky 1. januára 2007 (časť 1.1.). Minulý rok bol tiež prvým rokom fungovania Súdu pre verejnú službu (časť 1.2.) a rokom, v ktorom sa začal legislatívny proces s cieľom zavedenia konania, ktoré by umožňovalo urýchlene a vhodne rozhodovať o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (časť 1.3.).

1.1. Rok a pol po rozšírení v roku 2006 a privítaní 20 nových sudcov v rámci inštitúcie sa Súdny dvor začal zaoberať prípravou na vstup Bulharskej a Rumunskej republiky 1. januára 2007. V januári 2006 bola vytvorená *ad hoc* pracovná skupina s cieľom zistiť potreby jednotlivých služieb a zabezpečiť koordináciu prípravných prác na administratívnej úrovni. Okrem toho sa od 1. júla 2006 začalo prijímanie nového personálneho obsadenia dvoch nových jazykových sekcií prekladateľskej služby.

Pokiaľ ide o organizáciu súdnej práce, Súdny dvor s ohľadom na vstup Bulharskej a Rumunskej republiky rozhodol o vytvorení novej komory zloženej z piatich sudcov, ako aj novej komory zloženej z troch sudcov. Odvtedy má Súdny dvor štyri komory zložené z piatich sudcov (prvá, druhá, tretia a štvrtá komora) a štyri komory zložené z troch sudcov (piata, šiesta, siedma a ôsma komora). Každá päťčlenná komora má šesť sudcov a každá trojčlenná komora má päť sudcov, ktorí zasadať striedavo v súlade s príslušnými ustanoveniami rokovacieho poriadku¹.

1.2. Rozhodnutím z 2. decembra 2005, uverejnenom v Úradnom vestníku 12. decembra 2005, bolo konštatované riadne vytvorenie Súdu pre verejnú službu Európskej únie. Rok 2006 sa takto stal prvým úplným kalendárnym rokom fungovania tohto nového súdu a jeho prvý rozsudok bol vyhlásený 26. apríla 2006.

V tretej kapitole tejto správy čitateľ nájde podrobný opis činnosti Súdu pre verejnú službu a v bode C rovnakej kapitoly nájde všetky súdne štatistiky týkajúce sa prvého roku jeho fungovania.

1.3. V zmysle záverov predsedníctva Európskej rady v Bruseli zo 4. a 5. novembra 2004 Súdny dvor a politické orgány Európskej únie začali uvažovať o opatreniach, ktoré by mohli

¹ Po príchode bulharského a rumunského sudcu budú druhá a tretia komora zložené zo siedmich sudcov a šiesta a siedma komora budú zložené zo šiestich sudcov.

byť prijaté na zabezpečenie rýchleho vybavenia návrhov na začatie prejudiciálneho konania, týkajúcich sa priestoru slobody bezpečnosti a spravodlivosti.

V tomto kontexte Súdny dvor 25. septembra 2006 predložil prvú úvahu o rozhodovaní o prejudiciálnych otázkach týkajúcich sa priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti². V tomto dokumente Súdny dvor konštatuje, že existujúce postupy vrátane skráteného konania upraveného v článku 104 a rokovacieho poriadku nemôžu zabezpečiť dostatočne rýchle vybavenie tohto typu vecí a poukazuje na to, že by bolo správne upraviť nový druh konania, ktoré by mohlo byť označené ako „naliehavé konanie o prejudiciálnej otázke“. V tejto súvislosti Súdny dvor predstavil dve možnosti tohto typu konania.

Dňa 14. decembra 2006 Súdny dvor predložil Rade Európskej únie doplnenie tejto úvahy, obsahujúce podrobnejšiu analýzu týchto dvoch procesných možností³. Tento legislatívny proces, ktorý v súčasnosti prebieha, bude viesť k prijatiu nevyhnutných zmien a doplnení Štatútu a Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, aby sa táto inštitúcia mohla zaoberať týmto druhom vecí s maximálnou efektívnosťou.

2. Súdne štatistiky za rok 2006 ukazujú na značné zlepšenie už tretí rok za sebou. V tejto súvislosti je dôležité poukázať na skrátenie trvania konaní pred Súdnym dvorom a zníženie počtu prebiehajúcich konaní napriek výraznému zvýšeniu počtu nových vecí.

Konkrétne, Súdny dvor ukončil 503 vecí v roku 2006 (čistý počet so zreteľom na spojenie vecí). Z toho 351 bolo skončených vyhlásením rozsudku a 151 bolo skončených vydaním uznesenia. Poukazujeme na to, že počet rozsudkov a uznesení vyhlásených v roku 2006 nie je ďaleko od počtu rozsudkov a uznesení vyhlásených v roku 2005 (362 rozsudkov a 150 uznesení), a to napriek nepretržitému znižovaniu prebiehajúcich konaní v priebehu troch posledných rokov (974 vecí k 31. decembru 2003, 840 k 31. decembru 2004, 740 k 31. decembru 2005).

Súdnemu dvoru bolo predložených 537 nových vecí, čo predstavuje zvýšenie o 13,3 % v porovnaní s počtom vecí v roku 2005 (474 vecí, hrubý počet). Počet prebiehajúcich konaní k 31. decembru 2006 bol 731 (hrubý počet).

Obrat v tendencii narastania dĺžky trvania konaní, ktoré bolo pozorované už roku 2004 a 2005, sa ustálil v roku 2006. Pokiaľ ide o prejudiciálne konania, priemerná dĺžka konania bola 19,8 mesiacov, kým v roku 2004 bola 23,5 mesiacov a v roku 2005 20,4 mesiacov. Komparatívna analýza poukazuje na to, že od roku 1995 dosahuje priemerné trvanie prejudiciálnych konaní najnižšiu úroveň v roku 2006. Pokiaľ ide o priame žaloby a odvolania, priemerná dĺžka konania bola v tomto poradí, 20 a 17,8 mesiacov (21,3 mesiacov a 20,9 mesiacov v roku 2005).

Súdny dvor v priebehu uplynulého roka využíval rôzne prostriedky, ktoré má k dispozícii, na urýchlenie určitých konaní (prednostné prejednanie vecí, skrátené konanie,

² Tento dokument je prístupný na internetovej stránke Súdneho dvora na tejto adrese : http://curia.europa.eu/fr/instit/txtdocfr/index_projet.htm

³ Tento dokument je prístupný na internetovej stránke Súdneho dvora na tejto adrese : http://curia.europa.eu/fr/instit/txtdocfr/index_projet.htm

zjednodušené konanie a možnosť rozhodovať bez návrhov generálneho advokáta). V piatich veciach bol podaný návrh na skrátené konanie, ale podmienky mimoriadnej naliehavosti stanovené rokovacím poriadkom neboli splnené. V súlade s praxou zavedenou v roku 2004 o prípustnosti alebo zamietnutí návrhu na skrátené konanie rozhoduje predseda Súdneho dvora odôvodneným uznesením.

Súdny dvor okrem toho pokračoval vo využívaní zjednodušeného konania podľa článku 104 ods. 3 rokovacieho poriadku na zodpovedanie určitých prejudiciálnych otázok. Na základe tohto ustanovenia bolo vydaných 16 uznesení, ktorými bolo skončených celkom 21 vecí.

Súdny dvor okrem toho často využíval možnosť, ktorú mu poskytuje článok 20 štatútu, rozhodnúť bez návrhov generálneho advokáta, ak prejednávanie vecí nenastolí novú právnu otázku. Približne 33 % rozsudkov bolo v roku 2006 vyhlásených bez návrhov generálneho advokáta (v porovnaní s 35 % v roku 2005).

Pokiaľ ide o rozdelenie rozsudkov podľa rozhodovacích zložení Súdneho dvora, tak veľká komora a plénum rozhodli takmer 13 %, päťčlenné komory rozhodli 63 % a trojčlenné komory rozhodli 24 % skončených vecí v roku 2006. V porovnaní s predchádzajúcim rokom možno skonštatovať výrazné zvýšenie počtu vecí prejednávaných päťčlennou komorou (54 % v roku 2005), ustálenie počtu vecí rozhodnutých veľkou komorou (13 % v roku 2005) a silný pokles počtu vecí rozhodnutých trojčlennou komorou (33 % v roku 2005).

Ďalšie informácie týkajúce sa štatistických údajov súdneho roka 2006 sa nachádzajú v bode C tejto kapitoly.

3. Táto časť predstavuje hlavné vývojové smery judikatúry podľa týchto oblastí:

otázky ústavnosti alebo inštitucionálne otázky; európske občianstvo; voľný pohyb tovaru; poľnohospodárstvo; voľný pohyb osôb, služieb a kapitálu; víza; azyl a prisťahovalecká politika; pravidlá hospodárskej súťaže; aproximácia právnych predpisov; ochranné známky; dane; sociálna politika; spolupráca v občianskych a súdnych veciach; policajná a súdna spolupráca v trestných veciach, berúc pritom do úvahy, že rozsudok, ktorý je na základe jeho hlavnej problematiky zaradený do istej oblasti, často tiež otvára veľmi dôležité otázky z inej oblasti.

Otázky ústavnosti alebo inštitucionálne otázky

Vo svojom stanovisku zo 7. februára 2006 (Stanovisko 1/03, Zb. s. I-1145) sa Súdny dvor vyjadril k otázke Rady, či Európske spoločenstvo disponuje výlučnou právomocou alebo len právomocou delenou s členskými štátmi uzavrieť nový dohovor o súdnej právomoci, uznávaní a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach, ktorý má nahradiť Lugánsky dohovor.

Súdny dvor sumarizuje zásady, ktoré možno vyvodíť z jeho judikatúry v oblasti uzatvárania medzinárodných dohôd Spoločenstvom a predovšetkým pripomína, že na to, aby bolo možné konštatovať pri neprítomnosti výslovných ustanovení Zmluvy existenciu výlučnej

právomoci Spoločenstva, ktoré má len prenesené právomoci, je potrebné na základe konkrétnej analýzy vzťahu medzi predpokladanou dohodou a platným právom Spoločenstva preukázať, že uzavretie tejto dohody môže ovplyvniť pravidlá Spoločenstva. Súdny dvor potom uskutočnil takéto preskúmanie jednak vo vzťahu k pravidlám o súdnej právomoci a jednak vo vzťahu k pravidlám uznávania a výkonu rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach. Potom ako Súdny dvor jednak určil, že zo samotnej existencie nariadenia č. 44/2001, ktoré upravuje ucelený a súdržný systém pravidiel o právomoci, vyplýva, že každá medzinárodná dohoda, ktorá takisto zakladá ucelený systém kolíznych noriem o súdnej právomoci, aký zakladá aj nariadenie, môže mať vplyv na tieto pravidlá o právomoci, jednak konkrétne overil, že je to prípad predpokladanej dohody, napriek tomu, že je do nej zahrnutá oddeľovacia doložka, podľa ktorej nemá vplyv na uplatňovanie príslušných ustanovení práva Spoločenstva členskými štátmi, a nakoniec uviedol, že rovnaké konštatovanie možno uplatniť aj na predpokladané ustanovenia v oblasti uznania a výkonu rozhodnutí, Súdny dvor dospel k záveru, že nový Lugánsky dohovor patrí v celom rozsahu do výlučnej právomoci Európskeho spoločenstva.

Vo veci *Komisia/Francúzsko* (rozsudok zo 14. marca 2006, C-177/04, Zb. s. I-2461) Súdny dvor rozhodoval o žalobe o nesplnenie povinnosti podľa článku 228 ES.

V odpovedi na tvrdenie Francúzskej republiky o tom, že nová formulácia výhrad Komisiou Európskych spoločenstiev počas konania predstavovala nový návrh, ktorého následkom je neprípustnosť žaloby, Súdny dvor rozhodol, že požiadavka, podľa ktorej je predmet žaloby vymedzený konaním pred podaním žaloby, nemôže viesť až k tomu, aby sa vyžadovala dokonalá zhoda medzi výrokom odôvodneného stanoviska a žalobnými návrhmi za predpokladu, že predmet sporu nebol rozšírený alebo zmenený, ale bol iba zúžený. Z toho vyplýva, že Komisia môže obmedziť rozsah nesplnenia povinnosti, ktorého určenie navrhuje tak, že vezme do úvahy čiastočné opatrenia na dosiahnutie súladu prijaté v priebehu konania.

Po tom, čo sa preukázalo, že nesplnenie povinnosti vytýkané Francúzskej republike trvalo v čase, v ktorom Súdny dvor skúmal skutkové okolnosti, Súdny dvor pristúpil k preskúmaniu návrhu Komisie na uloženie penále. Súdny dvor predovšetkým pripomína, že cieľom článku 228 ES je podnietiť porušujúci členský štát na vykonanie rozsudku o nesplnení povinnosti a zabezpečiť tak účinné uplatňovanie práva Spoločenstva a že penále alebo paušálna pokuta majú za cieľ vykonávať na dotknutý členský štát ekonomický tlak, ktorý ho podnecuje k ukončeniu zisteného nesplnenia povinnosti a rozhoduje sa o nich podľa stupňa presvedčovania potrebného na to, aby členský štát zmenil svoje správanie. Prináleží Súdnemu dvoru, aby v rámci svojej voľnej úvahy určil penále podľa základných kritérií, ktorými sú v zásade dĺžka trvania porušenia stupeň jeho závažnosti a platobná schopnosť dotknutého členského štátu. Je tiež potrebné zohľadniť najmä dôsledky, ktoré nevykonanie rozsudku spôsobuje na súkromných a verejných záujmoch a naliehavosť, s akou je potrebné priviesť dotknutý členský štát, aby splnil svoje povinnosti. V tejto súvislosti Súdny dvor tvrdí, že hoci usmernenia, ktoré sú obsahom oznámení zverejnených Komisiou, môžu účinne prispievať k zabezpečeniu transparentnosti, predvídateľnosti a právnej istoty pri činnosti tejto inštitúcie, nič to nemení na skutočnosti, že výkon právomoci zverenej Súdnemu dvoru v článku 228 ods. 2 ES nie je podmienený prijatím takýchto pravidiel Komisiou, ktoré v každom prípade nemôžu Súdny dvor zaväzovať. Hoci v prejednávanej veci Súdny dvor prijal koeficienty týkajúce sa závažnosti porušenia a HDP a počtu hlasov,

ktorými disponuje dotknutý členský štát, neprijal na druhej strane koeficient týkajúci sa trvania porušenia. Berúc do úvahy, že na účely výpočtu koeficientu je potrebné zohľadniť obdobie medzi prvým rozsudkom Súdneho dvora a časom posúdenia skutkových okolností, a nie časom podania žaloby, Súdny dvor zaväzuje tento členský štát na zaplatenie vyššieho penále, ako toho, čo navrhla Komisia.

Vo veci *Komisia/Írsko* (rozsudok z 30. mája 2006, C-459/03, Zb. s. I-4635) Súdny dvor v rámci konania o nesplnení povinnosti iniciovanom Komisiou určil, že Írsko si tým, že začalo konanie na urovnanie sporu, ktorý sa týka zariadenia MOX, nachádzajúceho sa v Sellafielde (Spojené kráľovstvo), so Spojeným kráľovstvom Veľkej Británie a Severného Írska podľa Dohovoru Organizácie spojených národov o morskom práve, nesplnilo povinnosti, ktoré mu vyplývajú z rôznych ustanovení zmlúv ES a AE. Súdny dvor dospel k tomuto záveru po úvahe v niekoľkých etapách. Súdny dvor najprv s ohľadom na skutočnosť, že Komisia Írsku vyčítala nesplnenie povinnosti vyplývajúcej z článku 292 ES, ktorý stanovuje, že sa členské štáty zaväzujú, že spory, ktoré sa týkajú výkladu alebo uplatňovania tejto Zmluvy vyriešia v súlade so Zmluvou, posúdil otázku či sa ustanovenia dohovoru o morskom práve, ktorých porušenie Írsko vytyka Spojenému kráľovstvu pred arbitrážnym súdom, majú posudzovať ako ustanovenia práva Spoločenstva, ktorých porušenie členským štátom spadá do pôsobnosti konania o nesplnení povinnosti upraveného článkami 226 a nasl. ES. Po úvahe týkajúcej sa jednak pravidiel uzatvárania medzinárodných dohôd Spoločenstvom, ako aj príslušnej právnej úpravy Spoločenstva a po konkrétnom preskúmaní ustanovení, ktorých porušenie uvádza Írsko, Súdny dvor dospel k záveru, že ustanovenia tohto Dohovoru, ktorých sa dovoľáva Írsko v spore týkajúcom sa zariadenia MOX, predloženom Arbitrážnemu tribunálu, predstavujú pravidlá, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Spoločenstva. Z tohto dôvodu má Súdny dvor právomoc na rozhodovanie sporov týkajúcich sa výkladu a uplatňovania týchto ustanovení, ako aj na posúdenie ich dodržiavania členským štátom, a preto je to práve Súdny dvor, ktorý má v zmysle článku 292 ES výlučnú právomoc na riešenie takého sporu, ako je ten, ktorý predložilo Írsko arbitrážnemu súdu. Tu sa však nesplnenie povinností Írskom nekončí. Tento členský štát totiž nesplnil svoje povinnosti vyplývajúce z práva Spoločenstva rovnako tým, že predložil na posúdenie tomuto súdu akty Spoločenstva, najmä rôzne smernice prijaté buď na základe Zmluvy ES, alebo Zmluvy AE, čo predstavuje ďalšie porušenie povinnosti dodržiavať výlučnú právomoc Súdneho dvora pri výklade a uplatňovaní ustanovení práva Spoločenstva, ktorá vyplýva z článkov 292 ES a 193 AE. Írsko okrem toho nesplnilo ani povinnosť lojálnej spolupráce, ktorá vyplýva z článkov 10 ES a 192 AE tým, že začalo konanie v rámci režimu na urovnanie sporov upraveného dohovorom o morskom práve bez toho, aby túto skutočnosť vopred oznámilo a konzultovalo s príslušnými inštitúciami Spoločenstva.

Vo veci *Traghetti del Mediterraneo* (rozsudok z 13. júna 2006, C-173/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Súdny dvor upresnil pravidlá uplatniteľné v oblasti zodpovednosti členských štátov za porušenia práva Spoločenstva v konkrétnom prípade takéhoto porušenia v rámci výkonu súdnej funkcie. Súdny dvor mal predovšetkým posúdiť súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom Spoločenstva, ktorá na jednej strane vylučuje akúkoľvek zodpovednosť členského štátu v prípade škody spôsobenej jednotlivcovi z dôvodu porušenia práva Spoločenstva, ktorého sa dopustil vnútroštátny súd, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, keď toto porušenie spočíva vo výklade právnych pravidiel, alebo posúdení skutkových okolností a dôkazov týmto súdom a ktorá na druhej strane obmedzuje túto zodpovednosť iba na prípady úmyselného protiprávneho konania alebo

hrubej nedbanlivosti sudcu. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol jednak, že vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje všeobecným spôsobom zodpovednosť členského štátu za škody spôsobené jednotlivcovi porušením práva Spoločenstva zo strany súdu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok z dôvodu, že predmetné porušenie bolo spôsobené výkladom právnych pravidiel alebo posúdením skutkových okolností a dôkazov zo strany tohto súdu, je v rozpore s právom Spoločenstva a jednak, že v rozpore s právom Spoločenstva je tiež vnútroštátna právna úprava, ktorá obmedzuje vznik tejto zodpovednosti iba na prípady úmyselného protiprávneho konania alebo hrubej nedbanlivosti sudcu, ak by takéto obmedzenie mohlo viesť k vylúčeniu vzniku zodpovednosti predmetného členského štátu v iných prípadoch ako tých, keď došlo k zjavnému porušeniu uplatniteľného práva, ako je to stanovené v bodoch 53 až 56 rozsudku Köbler (rozsudok z 30. septembra 2003, C-224/01, Zb. s. I-10239).

Vo veci *Komisía/Cresson* (rozsudok z 11. júla 2006, C-432/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) mal Súdny dvor objasniť povinnosti členov Komisie podľa článku 213 ES. Rozhodol, že pojem „povinnosti vyplývajúce z funkcie člena Komisie“ sa má vykladať extenzívne a zahŕňa okrem povinnosti konať čestne a zdržanlivo povinnosť vykonávať svoju funkciu úplne nezávisle a vo všeobecnom záujme Spoločenstva. V prípade nesplnenia povinnosti určitého stupňa závažnosti je sankciou stanovenou Zmluvou odvolanie z funkcie, alebo odňatie práva na dôchodok alebo iných dávok vyplácaných namiesto dôchodku. Člen Komisie, ktorého funkčné obdobie sa skončilo, môže byť potrestaný za nesplnenie povinnosti, ktorej sa dopustil v priebehu svojho funkčného obdobia, ale ktoré sa odhalilo následne. Keďže už nie je možné pristúpiť k odvolaniu z funkcie, má Súdny dvor k dispozícii len odňatie práva, a to podľa jeho uváženia úplné alebo čiastočné, berúc do úvahy stupeň závažnosti nesplnenia povinnosti. Lehoty na podanie žaloby však nie sú neobmedzené, berúc do úvahy požiadavku právnej istoty a práva na obranu, ktoré vyžadujú, aby osoba, proti ktorej začala Komisia správne konanie, mohla účinne vyjadriť svoje stanovisko. Súdny dvor tiež konštatoval, že nemožnosť uplatnenia opravného prostriedku proti jeho rozhodnutiu nepredstavuje v žiadnom prípade nedostatok z hľadiska práva členov Komisie na účinnú súdnu ochranu, ktorý by bránil výkonu jeho právomoci. Pokiaľ ide o preskúmanie výhrad voči dotknutej komisárke, Súdny dvor rozhodol, že závery trestného konania môžu byť zohľadnené, ale nie je viazaný uskutočneným právnym posúdením skutkových okolností a prináleží mu zisťovať, či vytýkané skutky predstavujú neplnenie povinností vyplývajúcich z funkcie člena Komisie. Na základe týchto úvah a po podrobnom preskúmaní skutkových okolností uvedených v spise Súdny dvor čiastočne vyhovel žalobe tým, že dospel k záveru, že dotknutá členka Komisie porušila povinnosti vyplývajúce z jej funkcie v zmysle ustanovení článku 213 ods. 2 ES a článku 126 ods. 2 AE. So zreteľom na okolnosti prejednávanej veci však Súdny dvor považoval samotné konštatovanie o nesplnení povinnosti za primeranú sankciu a určil, že netreba uložiť pani Cresson sankciu spočívajúcu v odňatí jej práva na dôchodok alebo iných dávok vyplácaných namiesto dôchodku.

Vo veciach *Španielsko/Spojené kráľovstvo* (rozsudok z 12. septembra 2006, C-145/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) a *Eman a Sevinger* (rozsudok z 12. septembra 2006, C-300/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) sa Súdny dvor vyjadril k pravidlám Zmluvy o európskom občianstve a voľbách zástupcov do Európskeho parlamentu, najmä pokiaľ ide o volebné právo v týchto voľbách a o jeho výkon. Vo veci *Španielsko/Spojené kráľovstvo* bol Súdny dvor požiadaný o posúdenie právomoci členských štátov rozšíriť právo voliť vo voľbách do Európskeho parlamentu na rezidentov, ktorí nie sú občanmi Európskej únie. V prejednávanej

veci Španielske kráľovstvo spochybnilo právnu úpravu Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, ktorá stanovovala, pokiaľ ide o Gibraltár, že štátny príslušníci Commonwealthu, ktorí sú na tomto území rezidentmi a ktorí nie sú príslušníkmi Spoločenstva, majú právo voliť a byť volení do Európskeho parlamentu. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, že prináleží členským štátom aby určili osoby, ktoré majú právo voliť a byť volené vo voľbách do Európskeho parlamentu, pričom sa má dodržiavať právo Spoločenstva. Súdny dvor usúdil, že články 189 ES, 190 ES, 17 ES a 19 ES nevylučujú, aby členské štáty priznali právo voliť a byť volení určitým osobám, ktoré k nim majú úzky vzťah, teda iným osobám, ako sú ich vlastní štátni príslušníci alebo občania Únie s bydliskom na ich území. Okrem toho podľa Súdného dvora existenciu zjavného vzťahu medzi občianstvom a právom voliť nemožno vyvodiť z ustanovení Zmluvy týkajúcich sa zloženia Európskeho parlamentu a občianstva Únie. Napokon zdôrazňujúc, že z článkov Zmluvy týkajúcich sa občianstva Únie nie je možné vyvodiť zásadu, že zo všetkých ostatných ustanovení Zmluvy majú prospech iba občania Únie, Súdny dvor dospel k záveru, že napadnutá právna úprava Spojeného kráľovstva je v súlade s právom Spoločenstva.

V už citovanej veci *Eman a Sevinger* Súdny dvor rozhodol o výklade článkov 17 ES, 19 ods. 2 ES, 190 ES a 299 ods. 3 ES, na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania podaného Raad van State (Belgicko), v rámci sporu týkajúceho sa dvoch holandských štátnych príslušníkov s bydliskom v Arube, ktorí spochybnili zamietnutie ich žiadosti o zápis do zoznamu voličov pre voľby členov Európskeho parlamentu, ktoré sa konali 10. júna 2004, z dôvodu ich bydliska. Podľa Súdného dvora osoby, ktoré majú štátnu príslušnosť členského štátu a ktoré majú bydlisko alebo trvalý pobyt na území, ktoré je súčasťou zámorských krajín alebo území, uvedených v článku 229 ods. 3 ES, sa môžu dovoliavať práv, ktoré sú občanom Únie priznané v druhej časti Zmluvy. Na zámorské krajiny alebo územia (ZKÚ) sa však vzťahujú osobitné dojednania pre pridruženie stanovené v štvrtej časti Zmluvy (články 182 ES až 188 ES), takže sa na ne neuplatňujú všeobecné ustanovenia Zmluvy, pokiaľ sa na ne výslovne neodkazuje, a články 189 ES a 190 ES o Európskom parlamente sa v týchto krajinách a na týchto územiach neuplatňujú, z čoho vyplýva, že členské štáty nie sú povinné v týchto krajinách a na týchto územiach uskutočniť voľby do Európskeho parlamentu. Okrem toho podľa súčasného stavu práva Spoločenstva, nič nebráni tomu, aby členské štáty, dodržiavajúc právo Spoločenstva, definovali podmienky práva voliť a byť volení vo voľbách do Európskeho parlamentu s odkazom na kritérium bydliska na území, na ktorom sa voľby konajú. Zásade rovnosti zaobchádzania však odporuje to, aby mali vybrané kritériá za následok rozdielne zaobchádzanie so štátnymi príslušníkmi, ktorí sa nachádzajú v porovnateľných situáciách, bez toho, aby bolo takéto rozdielne zaobchádzanie objektívne odôvodnené.

Vec *i-21 Germany a Arcor* (rozsudok z 19. septembra 2006, C-392/04 a C-422/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) dal Súdnemu dvoru príležitosť nájsť bod rovnováhy medzi prednosťou práva Spoločenstva a právnou istotou v súvislosti s posudzovaním správneho aktu, ktorý je nezákonný, pretože porušuje právo Spoločenstva. Súdny dvor rozhodol, že v súlade so zásadou právnej istoty správny orgán v zásade nie je povinný zrušiť správne rozhodnutie, ktoré sa po uplynutí primeranej lehoty na podanie opravného prostriedku, alebo po vyčerpaní opravných prostriedkov stalo právoplatným. Uznal však, že túto zásadu možno obmedziť, ak sú splnené štyri podmienky: správny orgán má podľa vnútroštátneho práva právomoc zrušiť toto rozhodnutie, dotknuté rozhodnutie sa v dôsledku rozsudku vnútroštátneho súdu vydaného v poslednom stupni stalo právoplatným, uvedený

rozsudok je so zreteľom na neskoršiu judikatúru Súdneho dvora založený na nesprávnom výklade práva Spoločenstva, ktorý bol vykonaný bez toho, aby bol Súdnemu dvoru podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, a dotknutý subjekt sa bezprostredne po tom, ako sa o uvedenej judikatúre dozvedel, obrátil na správny orgán (pozri rozsudok z 13. januára 2004, *Kühne & Heintz*, C-453/00, Zb. s. I-837). Navyše zásada ekvivalencie vyžaduje, aby sa všetky pravidlá, ktoré sa uplatňujú na opravné prostriedky, vrátane stanovených lehôt, uplatňovali bez rozdielu na opravné prostriedky založené na porušení práva Spoločenstva a opravné prostriedky založené na porušení vnútroštátneho práva. Ak je správny orgán podľa vnútroštátneho práva povinný zrušiť správne rozhodnutie, ktoré je právoplatné, ale zjavne nezlučiteľné s vnútroštátnym právom, rovnaká povinnosť musí existovať v prípade, ak je toto rozhodnutie zjavne nezlučiteľné s právom Spoločenstva. Vnútroštátny súd posúdi, či právna úprava v rozpore s právom Spoločenstva je zjavne protiprávna v zmysle príslušného vnútroštátneho práva, a ak je to tak, vyvodí z toho všetky dôsledky, ktoré pre taký prípad z vnútroštátneho práva vyplývajú.

V dvoch veciach vyvstala otázka prípustnosti žaloby o neplatnosť. Na jednej strane vec *Regione Siciliana/Komisia* (rozsudok z 2. mája 2006, C-417/04 P, Zb. s. I-3881), ktorej predmetom je odvolanie, ktorým Regione Siciliana navrhol zrušenie uznesenia Súdu prvého stupňa, ktorým bola vyhlásená za neprípustnú jeho žaloba o neplatnosť rozhodnutia Komisie o zastavení finančnej pomoci z Európskeho fondu pre regionálny rozvoj, umožnila Súdnemu dvoru vrátiť sa k pojmu „členský štát“. Súdny dvor pripomenul že žalobu regionálnej alebo miestnej entity nemožno považovať za žalobu členského štátu, pretože pojem členského štátu v zmysle článku 230 ES sa týka iba vládnych orgánov členských štátov. Rozhodol však, že na základe tohto článku regionálna alebo miestna entita v rozsahu, v akom má právnu subjektivitu, môže podľa vnútroštátneho práva podať žalobu proti rozhodnutiam, ktoré sú jej určené, a proti rozhodnutiam, ktoré sa jej priamo a osobne týkajú, hoci sú vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe. Regionálny orgán zodpovedný za realizáciu projektu Európskeho fondu však nemôže byť považovaný za priamo dotknutý rozhodnutím Komisie adresovaným dotknutému členskému štátu a týkajúcim sa finančnej pomoci z tohto fondu. Na strane druhej vec *Reynolds Tobacco a i./Komisia* (rozsudok z 12. septembra 2006, C-131/03 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) priviedla Súdny dvor k preskúmaniu možnosti zrušenia rozhodnutia Komisie podať žalobu. Súdny dvor rozhodol, že len opatrenia s právne záväznými účinkami, ktoré môžu zasiahnuť do záujmov žalobcu tým, že podstatným spôsobom zmenia jeho právne postavenie, predstavujú akty alebo rozhodnutia, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť. Rozhodnutie podať návrh na súd je nevyhnutným úkonom pre získanie záväzného súdneho rozhodnutia, ale ako také neurčuje konečným spôsobom povinnosti účastníkov konania a nemení samo o sebe sporné právne postavenie. Osoby podliehajúce súdnej právomoci, ktoré sa aj napriek tomu domnievajú, že im nezákonným správaním inštitúcie bola spôsobená škoda, však nie sú zbavené prístupu k súdu, pretože ešte zostáva možnosť žaloby o náhradu škody z mimozmluvnej zodpovednosti, ak takéto správanie môže odôvodniť zodpovednosť Spoločenstva.

Vo veci *International Air Transport Association a i.* (rozsudok z 10. januára 2006, C-344/04, Zb. s. I-403) Súdny dvor v súvislosti s článkom 234 ES rozhodol, že spochybnenie platnosti aktu Spoločenstva pred vnútroštátnym súdom nestačí samo osebe na odôvodnenie predloženia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. Len v prípade, že sa súd, ktorého rozhodnutia je možné napadnúť opravným prostriedkom podľa vnútroštátneho práva,

domnieva, že jeden alebo viaceré dôvody neplatnosti aktu Spoločenstva uvedené účastníkmi konania, prípadne vznesené z úradnej moci, sú dôvodné, je tento súd povinný prerušiť konanie a podať Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania o posúdení platnosti.

Nakoniec v celom rade vecí bol Súdny dvor konfrontovaný s problematikou voľby právneho základu aktov Spoločenstva. Osobitnú pozornosť si zaslúži šesť vecí.

Predovšetkým poukážeme na veci *Komisia/Rada* (rozsudok z 10. januára 2006, C-94/03, Zb. s. I-1) a *Komisia/Parlament a Rada* (rozsudok z 10. januára 2006, C-178/03, Zb. s. I-107), týkajúce sa v tomto poradí rozhodnutia 2003/106⁴ a nariadenia č. 304/2003⁵. V každej z týchto vecí Súdny dvor znova potvrdil hlavné usmerňujúce zásady, ktoré už pretavil do svojej judikatúry týkajúcej sa dvojakého právneho základu. Súdny dvor jednak pripomenul, že voľba právneho základu aktu Spoločenstva sa má založiť na objektívnych skutočnostiach, ktoré môžu byť predmetom súdneho preskúmania, medzi ktoré patria najmä cieľ a obsah aktu, a jednak, že ak preskúmanie aktu Spoločenstva preukáže, že tento akt sleduje dvojaký cieľ alebo že obsahuje dve zložky, a ak jednu z nich možno označiť ako hlavnú alebo prevažujúcu, zatiaľ čo druhá z nich je iba doplňujúca, musí sa akt založiť na jedinom právnom základe, a to na tom, ktorý vyžaduje hlavný alebo prevažujúci cieľ alebo zložka, a nakoniec, ak sa výnimočne preukáže, že akt sleduje viacero cieľov zároveň alebo že obsahuje viacero zložiek, ktoré sú neoddeliteľne prepojené tak, že jedna vo vzťahu k druhej nie je druhoradá alebo nepriama, takýto akt sa musí založiť na rôznych príslušných právnych základoch, pričom Súdny dvor zdôraznil, že uplatnenie dvojakého právneho základu je vylúčené, ak sú postupy ustanovené pre jeden alebo druhý z týchto základov nezlučiteľné a/alebo ak kumulácia právnych základov môže zasiahnuť do práv Parlamentu. Uplatnením tejto judikatúry Súdny dvor v prvej veci rozhodol, že rozhodnutie 2003/106 malo byť založené na článku 133 ES a článku 175 ods. 1 ES v spojení s príslušnými ustanoveniami článku 300 ES, a preto má byť zrušené v rozsahu, v akom bolo založené výlučne na článku 175 ods. 1 ES v spojení s článkom 300 ods. 2 prvým pododsekom prvou vetou a ods. 3 prvým pododsekom ES. Rovnako v druhej veci Súdny dvor rozhodol, že nariadenie č. 304/2003 malo byť založené na článku 133 ES a článku 175 ods. 1 ES, a preto má byť zrušené z dôvodu, že bolo založené výlučne na článku 175 ods. 1 ES.

Štyri ďalšie veci majú spoločné to, že sa týkajú podmienok uplatnenia článku 95 ES ako právneho základu.

Vo veci *Parlament/Rada* (rozsudok z 2. mája 2006, C-436/03, Zb. s. I-3733) Súdny dvor pripomenul svoju judikatúru, podľa ktorej článok 95 ES splnomocňuje zákonodarcu Spoločenstva, aby prijal opatrenia na zlepšenie podmienok vytvárania a fungovania vnútorného trhu, pričom tieto opatrenia musia skutočne sledovať uvedený cieľ tým, že prispievajú k odstráneniu prekážok hospodárskych slobôd zaručených Zmluvou, medzi

⁴ Rozhodnutie Rady 2003/106/ES z 19. decembra 2002 o schválení, v mene Európskeho spoločenstva, Rotterdamského dohovoru o udeľovaní predbežného súhlasu po predchádzajúcom oznámení pre určité nebezpečné chemikálie a prípravky na ochranu rastlín v medzinárodnom obchode (Ú. v. EÚ L 63, 2003, s. 27; Mim. vyd. 11/046 s. 91).

⁵ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 304/2003 z 28. januára 2003 o vývoze a dovoze nebezpečných chemikálií (Ú. v. EÚ L 63, 2003, s. 1; Mim. vyd. 11/0 46, s. 65).

ktoré patrí aj sloboda usadiť sa alebo tiež opatrenia s cieľom zamedziť vzniku prekážok obchodu vyplývajúcich z rôzneho vývoja vnútroštátnych právnych predpisov, pod podmienkou, že vznik prekážok musí byť pravdepodobný a cieľom dotknutého opatrenia musí byť zamedzenie ich vzniku. V tomto zmysle Súdny dvor v uvedenej veci rozhodol, že článok 95 ES nemôže predstavovať vhodný právny základ pre prijatie nariadenia č. 1435/2003⁶ a že bolo správne prijaté na základe článku 308 ES. Ďalej, takisto uplatnením tejto judikatúry Súdny dvor vo veci *Spojené kráľovstvo/Parlament a Rada* (rozsudok z 2. mája 2006, C-217/04, Zb. s. I-3771) rozhodol, že nariadenie č. 460/2004⁷ sa správne zakladalo na článku 95 ES. Okrem toho v spojených veciach *Parlament/Rada a Komisia* (rozsudok z 30. mája 2006, C-317/04 a C-318/04, Zb. s. I-4721) Súdny dvor naopak rozhodol, že rozhodnutie 2004/496⁸ nemohlo byť platne prijaté na základe článku 95 ES, v spojení s článkom 25 smernice 95/46⁹, keďže dohoda, ktorá bola predmetom tohto rozhodnutia mala za cieľ spracovanie údajov, ktoré, pokiaľ sa týkajú verejnej bezpečnosti a činností štátu v oblastiach trestného práva, sú vylúčené z pôsobnosti smernice 95/46 podľa jej článku 3 ods. 2 prvej zarážky. Napokon vo veci *Nemecko/Parlament a Rada* (rozsudok z 12. decembra 2006, C-380/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor pripomenul, že ak sú podmienky na použitie článku 95 ES ako právneho základu splnené, zákonodarcovi Spoločenstva nemožno zabrániť v tom, aby sa o tento právny základ opieral, vzhľadom na to, že ochrana verejného zdravia je rozhodujúcim činiteľom pri rozhodovaní; aj na základe tejto judikatúry Súdny dvor naposledy rozhodol, že zákonodarca Spoločenstva prijatím článkov 3 a 4 smernice 2003/33¹⁰ len na základe článku 95 ES neporušil ustanovenia článku 152 ods. 4 písm. c) ES a že žaloba podaná proti týmto ustanoveniam Spolkovou republikou Nemecko musí byť zamietnutá.

Európske občianstvo

V tejto oblasti si okrem vecí týkajúcich sa volieb zástupcov do Európskeho parlamentu uvedených vyššie, zasluhujú pozornosť dve veci.

Vo veci *De Cuyper* (rozsudok z 18. júla 2006, C-406/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor preskúmal súlad belgickej právnej úpravy v oblasti nezamestnanosti so slobodou pohybu a pobytu občanov Európskej únie, ktorú zaručuje článok 18 ES. Belgická právna

⁶ Nariadenie Rady (ES) č. 1435/2003 z 22. júla 2003 o stanovách Európskeho družstva (SCE) (Ú. v. EÚ L 207, 2003, s. 1; Mim. vyd. 17/001 s. 280).

⁷ Nariadenie (ES) č. 460/2004 Európskeho parlamentu a Rady z 10. marca 2004 o zriadení Európskej agentúry pre bezpečnosť sietí a informácií (Ú. v. EÚ L 77, 2004, s. 1, Mim. vyd. 01/005 s. 35).

⁸ Rozhodnutie Rady 2004/496/ES zo 17. mája 2004 o uzavretí dohody medzi Európskym spoločenstvom a Spojenými štátmi americkými o spracovaní a postúpení údajov PNR leteckými dopravcami Úradu pre colnú správu a ochranu hraníc Ministerstva vnútornej bezpečnosti Spojených štátov amerických (Ú. v. EÚ L 183, s. 83 a korigendum Ú. v. EÚ L 255, 2005, s. 168).

⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 95/46/EHS z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015 s. 355), v znení zmien a doplnení.

¹⁰ Smernica 2003/33/ES Európskeho parlamentu a Rady z 26. mája 2003 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa reklamy a sponzorstva tabakových výrobkov (Ú. v. EÚ L 152, 2003, s. 16; Mim. vyd. 15/007 s. 460).

úprava stanovuje pre nezamestnané osoby staršie ako 50 rokov podmienku bydliska, hoci tieto osoby viac nie sú povinné byť k dispozícii na trhu práce. Súdny dvor predovšetkým pripomenul, že právo občanov Únie na pobyt nie je nepodmienené, ale priznáva sa len s výhradou rešpektovania obmedzení a podmienok stanovených v Zmluve a v jej vykonávacích právnych predpisoch. Súdny dvor konštatoval, že belgická právna úprava znevýhodňuje niektorých štátnych príslušníkov len z toho dôvodu, že realizovali svoju slobodu pohybu a pobytu a predstavuje preto obmedzenie slobôd, ktoré sú priznané v článku 18 ES. Súdny dvor však uznal, že toto obmedzenie je odôvodnené objektívnymi hľadiskami všeobecného záujmu, ktoré sú nezávislé od štátnej príslušnosti dotknutých osôb. Súdny dvor preto konštatoval, že podmienka bydliska zodpovedá potrebe kontrolovať pracovné a rodinné pomery nezamestnaných a pritom umožňuje kontrolným útvarom overovať, či sa pomery poberateľa dávky v nezamestnanosti nezmenili tak, že by to mohlo mať vplyv na priznanú dávku. Súdny dvor tiež poznamenal, že špecifické znaky kontroly v oblasti nezamestnanosti odôvodňujú zavedenie prísnejších mechanizmov ako pri iných dávkach a mierenejšie opatrenia, ako napríklad predloženie dokumentov alebo potvrdení, by kontrolu obrali o jej nepredvídateľný charakter, čím by sa stala menej účinnou.

Súlad podmienky bydliska s článkom 18 ES bol tiež predmetom veci *Tas-Hagen a Tas* (rozsudok z 26. októbra 2006, C-192/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) týkajúcej sa právnej úpravy priznania dávok civilným obetiam vojny, vyžadujúcej, aby dotknutá osoba mala bydlisko na území štátu v čase podania žiadosti.

Súdny dvor predovšetkým skúmal, či táto problematika spadá do pôsobnosti článku 18 ES. V tejto súvislosti uviedol, že v aktuálnom stave vývoja práva Spoločenstva spadá dávka týkajúca sa odškodnenia civilných obetí vojny do právomoci členských štátov, pričom tieto musia uvedenú právomoc vykonávať pri súčasnom dodržiavaní práva Spoločenstva. V prípade takejto právnej úpravy môže výkon práva na voľný pohyb a pobyt upravený v článku 18 ES ovplyvniť možnosť získať dávku, z čoho vyplýva, že podobnú situáciu nemožno považovať za takú, ktorá nijak nesúvisí s právom Spoločenstva. Pokiaľ ide o prípustnosť podmienky bydliska, Súdny dvor konštatoval, že môže odrádzať od výkonu slobôd priznaných v článku 18 ES, a preto predstavuje obmedzenie týchto slobôd. Uviedol, že toto obmedzenie nepochybne môže byť v zásade odôvodnené snahou obmedziť povinnosť solidarity vo vzťahu k civilným obetiam vojny výlučne na osoby, ktoré mali väzbu na obyvateľstvo dotknutého štátu počas vojny a po nej a podmienka bydliska takto svedčí o intenzite väzieb týchto osôb na spoločnosť. Zdôrazňujúc však širokú mieru voľnej úvahy členských štátov vo vzťahu k dávkam, ktoré nie sú upravené právom Spoločenstva, Súdny dvor usúdil, že kritérium bydliska nemôže predstavovať dostatočne určujúci ukazovateľ tejto väzby, ak môže viesť k rozdielnym výsledkom pre osoby usadené v zahraničí, ktorých stupeň integrácie je v každom ohľade porovnateľný. Kritérium bydliska, ktoré sa vzťahuje výlučne na čas podania žiadosti, nie je dostatočne určujúcim kritériom intenzity väzieb žiadateľa na spoločnosť, ktorá mu preukazuje svoju solidaritu, a preto nerešpektuje zásadu proporcionality.

Voľný pohyb tovaru

V spojených veciach *Sfakianakis* (rozsudok z 9. februára 2006, C-23/04 až C-25/04, Zb. s. I-1265) Súdny dvor uskutočnil výklad Európskej dohody o pridružení medzi Európskymi

spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Maďarskou republikou na strane druhej, a presnejšie článku 31 ods. 2 a článku 32 protokolu č. 4 tejto dohody¹¹, na základe návrhu na začatie prejudiciálneho konania podanom gréckym súdom, ktorý riešil spor týkajúci sa dovozu automobilov pochádzajúcich z Maďarska do Grécka v rámci preferenčného režimu uvedenej dohody

Rozhodol, že článok 31 ods. 2 a článok 32 protokolu č. 4 tejto dohody, v znení zmien a doplnení rozhodnutia Asociačnej rady medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na strane jednej a Maďarskou republikou na strane druhej č. 3/96, sa majú vykladať v tom zmysle, že colné orgány dovážajúceho štátu sú povinné prihladiť na súdne rozhodnutia vydané vo vyvážajúcom štáte v súvislosti so žalobami podanými proti výsledkom kontroly platnosti certifikátov o pohybe tovarov vykonanej colnými orgánmi vyvážajúceho štátu, akonáhle boli informované o existencii týchto žalôb a obsahu týchto rozhodnutí, a to nezávisle od skutočnosti, či kontrola platnosti certifikátov o pohybe bola alebo nebola vykonaná na žiadosť colných orgánov dovážajúceho štátu. V týchto spojených veciach Súdny dvor rozhodol, že potrebnému účinku zrušenia cla ustanoveného v uvedenej dohode odporujú tiež správne rozhodnutia ukladajúce zaplatenie cla zvýšeného o dane a pokuty, ktoré boli prijaté colnými orgánmi dovážajúceho štátu pred tým, ako im bol oznámený konečný výsledok žalôb podaných proti záverom následnej kontroly, pričom rozhodnutia orgánov vyvážajúceho štátu, ktorými sa na začiatku vydali certifikáty o pohybe tovaru, neboli odvolané ani zrušené.

Polnohospodárstvo

Pokiaľ ide o Spoločnú poľnohospodársku politiku, poukážeme na vec *Španielsko/Rada* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-310/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorej bola na Súdny dvor podaná Španielskym kráľovstvom žaloba o neplatnosť proti novému režimu podpory Spoločenstva pre bavlnu zavedenému nariadením č. 864/2004¹², ktoré zmenilo a doplnilo nariadenie č. 1782/2003¹³, implementujúce reformy Mac Sharry. Spomedzi viacerých žalobných dôvodov Španielskeho kráľovstva Súdny dvor prijal dôvodnosť žalobného dôvodu založeného na porušení zásady proporcionality. Rozhodol, že Rada, ktorá je autorom nariadenia č. 864/2004, nepreukázala, že nový systém pomoci na bavlnu zavedený týmto nariadením bol prijatý na základe skutočného výkonu jej voľnej úvahy predpokladajúcej podľa Súdneho dvora zohľadnenie všetkých relevantných skutočností

¹¹ Európska dohoda o pridružení medzi Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi na jednej strane a Maďarskou republikou na strane druhej, uzavretej a schválenej rozhodnutím Rady a Komisie z 13. decembra 1993 [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 347, s. 21).

¹² Nariadenie Rady (ES) č. 864/2004 z 29. apríla 2004, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie (ES) č. 1782/2003 ustanovujúce spoločné pravidlá pre schémy priamej podpory v rámci Spoločnej poľnohospodárskej politiky a určité podporné schémy pre poľnohospodárov a ktorým sa spomínané nariadenie upravuje z dôvodu prístúpenia Českej republiky, Estónska, Cypru, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Malty, Poľska, Slovinska a Slovenska do Európskej únie (Ú. v. EÚ L 161, s. 48; Mim. vyd. 03/045, s. 136).

¹³ Nariadenie Rady (ES) č. 1782/2003 z 29. septembra 2003, ktorým sa stanovujú spoločné pravidlá režimov priamej podpory v rámci Spoločnej poľnohospodárskej politiky a ktorým sa zavádzajú niektoré režimy podpory pre poľnohospodárov a ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia (EHS) č. 2019/93, (ES) č. 1452/2001, (ES) č. 1453/2001, (ES) č. 1454/2001, (ES) č. 1868/94, (ES) č. 1251/1999, (ES) č. 1254/1999, (ES) č. 1673/2000, (EHS) č. 2358/71 a (ES) č. 2529/2001 (Ú. v. EÚ L 270, s. 1; Mim. vyd. 03/040, s. 269).

a okolností prejednávanej veci, a osobitne mzdových nákladov a potenciálnych účinkov reformy režimu pomoci na bavlnu na hospodársku situáciu podnikov odzrňujúcich bavlnu. Súdny dvor sa preto domnieva, že informácie, ktoré mu boli predložené mu nedovoľujú zistiť, či zákonodarca Spoločenstva mohol bez toho, aby prekročil širokú mieru voľnej úvahy, ktorú má v tejto veci k dispozícii, dospieť k záveru, že stanovenie osobitnej pomoci na bavlnu v rozsahu 35 % celkovej pomoci existujúcej v predchádzajúcom režime pomoci postačuje na zabezpečenie cieľa uvedeného v odôvodnení č. 5 nariadenia č. 864/2004, ktorým je zabezpečenie rentability, a teda pokračovanie v pestovaní tejto plodiny, pričom tento cieľ zodpovedá cieľu uvedenému v odseku 2 protokolu č. 4, ktorý je prílohou Aktu o pristúpení Helénskej republiky. Súdny dvor preto zrušil článok 1, bod 20 nariadenia č. 864/2004, ktorý upravil kapitolu 10 a hlavu IV nariadenia č. 1782/2003. Účinky uvedeného zrušenia však odložil až do prijatia nového nariadenia v primeranej lehote.

Voľný pohyb osôb, služieb a kapitálu

V tejto širokej oblasti je potrebné rozdeliť významné veci podľa tém.

Súdny dvor musel predovšetkým pripomenúť hranice uplatnenia ustanovení o slobode pohybu, ktoré sa nepoužijú na výhradne vnútorné situácie na jednej strane a na zneužitie práva na strane druhej. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že na situáciu, v rámci ktorej sa všetky jej prvky sústreďujú vo vnútri jedného členského štátu sa ustanovenia o slobode pohybu nevzťahujú. V tomto rámci bol Súdny dvor opakovane požiadaný, aby preskúmal či usadenie sa daňovníka, ktorý je štátnym príslušníkom v rámci Spoločenstva na území iného členského štátu, ako je štát, v ktorom vykonáva svoje hospodárske činnosti, predstavuje vonkajší prvok, ktorý postačuje na to, aby sa dovoľával práv vyplývajúcich z voľného pohybu osôb, služieb a kapitálu. Za rok 2006 si v tejto súvislosti zasluhujú osobitnú pozornosť dve veci : vec *Ritter-Coulais* (rozsudok z 21. februára 2006, C-152/03, Zb. s. I-1711) a vec *N* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-470/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke).

Vo veci *Ritter-Coulais*, už citovanej, sa spor predložený vnútroštátnemu súdu týkal páru nemeckých štátnych príslušníkov, ktorí vykonávali pracovnú činnosť v Nemecku, kde podliehali daňovej povinnosti, ale bydlisko mali vo Francúzsku. Súdny dvor na otázku, či sa títo nemeckí štátni príslušníci môžu dovoľávať ustanovení o voľnom pohybe pracovníkov s cieľom získať zohľadnenie strát z príjmov vyplývajúcich z užívania domu pre vlastné potreby, ktorého sú majiteľmi a v ktorom bývajú vo Francúzsku, odpovedal, že situácia manželov *Ritter-Coulais* pracujúcich v inom členskom štáte ako štáte, v ktorom majú skutočné bydlisko, spadá do pôsobnosti článku 39 Zmluvy.

Vo veci *N*, už citovanej, boli podmetom sporu ustanovenia holandského daňového práva, podľa ktorých bol odchod zo štátneho územia považovaný za vzdanie sa obchodných podielov, z ktorého vyplýva zaplatenie dane z výnosov v tom čase. Skutkovým základom sporu vo veci samej bola situácia holandského štátneho príslušníka, ktorý bol rezidentom v Holandsku, a to až do presunutia jeho bydliska do Spojeného kráľovstva, kde dlho nevykonával žiadnu hospodársku činnosť. Súdny dvor na otázku, či sa holandský štátny príslušník, ktorý vlastní všetky akcie troch spoločností založených podľa holandského práva môže proti holandskému daňovému úradu dovoľávať ustanovení o slobode usadiť sa za účelom spochybnenia uplatnenia spornej právnej úpravy v jeho prípade, odpovedal,

poukazujúc pritom na svoj rozsudok *Ritter-Coulais*, už citovaný, že, od chvíle presunutia jeho bydliska spadala situácia pána N do pôsobnosti článku 43 ES.

Pokiaľ ide o zneužívanie práva, vnútroštátny súd požiadal Súdny dvor o odpoveď na otázku, či skutočnosť, že spoločnosť so sídlom v členskom štáte založí a investuje do spoločnosti v inom členskom štáte výlučne s cieľom využitia výhodnejšieho daňového režimu platného v tomto členskom štáte predstavuje zneužitie slobody usadiť sa. Súdny dvor na otázku odpovedal negatívne v rozsudku *Cadbury Schweppes a Cadbury Schweppes Overseas* (rozsudok z 12. septembra 2006, C-196/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke). Okolnosť, že spoločnosť bola založená v členskom štáte s priznaným cieľom využitia výhodnejšej právnej úpravy sama osebe nestačí pre vyvodenie záveru o zneužití a teda pre odôvodnenie vnútroštátneho opatrenia, ktoré obmedzuje slobodu usadiť sa. Takéto opatrenie by bolo opodstatnené, ak by jeho cieľom bolo zabránenie vytvorenia čisto umelých konštrukcií zbavených hospodárskej reality a určených na vyhnutie sa riadne splatnej dane zo zisku dosiahnutého na základe činností vykonaných na vnútroštátnom území.

Rozsah uplatnenia ustanovení o slobode pohybu teda nie je neobmedzený, a to isté platí to aj právomoci členských štátov v oblasti priamych daní; Súdny dvor mal viackrát v tejto súvislosti príležitosť obohatiť svoju už tak rozsiahlu judikatúru.

Na základe spoločného režimu vyvodeného z judikatúry Súdneho dvora je zakázaná nielen zjavná diskriminácia na základe štátnej príslušnosti, ale aj všetky skryté formy diskriminácie (alebo nepriama diskriminácia), pri ktorých uplatňovanie zdanlivo neutrálnych kritérií vedie v skutočnosti k rovnakému výsledku. Označenie rozdielneho zaobchádzania za diskrimináciu však predpokladá úmysel uplatňovať rozdielne pravidlá na porovnateľné situácie alebo rovnaké pravidlá na rozdielne situácie. Za predpokladu, že sa preukáže nepriama diskriminácia, existuje možnosť jej odôvodnenia z naliehavých dôvodov verejného záujmu a pod podmienkou dodržania zásady proporcionality.

Niektoré z vnútroštátnych daňových opatrení, skúmaných Súdnym dvorom, boli považované za zlučiteľné, iné za nezlučiteľné s právom Spoločenstva.

Vnútroštátne opatrenia, pri ktorých bolo uznané, že sú v súlade s právom Spoločenstva zahŕňajú opatrenia uplatňované bez rozdielu na objektívne porovnateľné situácie. O takúto situáciu išlo vo veci *van Hilten-van der Heijden* (rozsudok z 23. februára 2006, C-513/03, Zb. s. I-1957), ktorá sa týkala vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej je dedičstvo štátneho príslušníka, ktorý zomrel desať rokov potom, ako presunul svoje bydlisko do zahraničia, zdaňované, ako keby k tomuto presunutiu nedošlo, odhliadnuc od daňových úľav v súvislosti s daňami z dedičstva uplatňovanými inými členskými štátmi. Súdny dvor konštatoval, že stanovením rovnakých podmienok zdanenia pre štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do cudziny, a pre štátnych príslušníkov, ktorí zostali v predmetnom členskom štáte, takáto právna úprava nemôže odrádzať od prúdovania investícií z alebo do tohto štátu ani znížiť hodnotu dedičstva štátnych príslušníkov, ktorí presunuli svoje bydlisko do zahraničia. Pokiaľ ide o rozdielne zaobchádzanie, ktoré existuje medzi štátnymi príslušníkmi s bydliskom v predmetnom členskom štáte a štátnymi príslušníkmi s bydliskom v iných členských štátoch, nemožno ho považovať za diskrimináciu zakázanú na základe článku 56 ES, pretože vyplýva z právomoci členských štátov definovať kritériá rozdelenia daňových právomocí. O rovnakú situáciu išlo aj vo veci *Kerckhaert*

a *Morres* (rozsudok zo 14. novembra 2006, C-513/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) týkajúcej sa daňovej právnej úpravy, ktorá rovnakou sadzbou zdaňuje dividendy z akcií spoločností so sídlom na vnútroštátnom území a dividendy z akcií spoločností so sídlom na území iného členského štátu, a to bez ohľadu na zrážkovú daň uplatňovanú v tomto inom členskom štáte z dôvodu dane z príjmu. V súvislosti s daňovou úpravou štátu bydliska, Súdny dvor konštatoval, že postavenie akcionára prijímajúceho dividendy nie je nevyhnutne odlišné len z toho dôvodu, že ich prijíma od spoločnosti so sídlom v inom členskom štáte, ktorý v rámci výkonu svojej daňovej právomoci podriaďuje tieto dividendy zrážkovej dani. Táto právna úprava preto nie je v rozpore s článkom 56 ES. Poľutovaniahodné dôsledky v súvislosti s dvojitém zdanením, ktoré prináša takáto právna úprava, vyplývajú z paralelného výkonu daňových právomocí dvoma členskými štátmi. Prináleží im teda, aby tieto dôsledky napravili najmä uplatnením kritérií pre rozdelenie právomocí používané v medzinárodnej daňovej praxi.

Medzi vnútroštátne opatrenia, ktoré sa považujú za zlučiteľné s právom Spoločenstva, ďalej patria opatrenia, ktoré napriek tomu, že na objektívne porovnateľné situácie uplatňujú rozličné zaobchádzanie, sa v konečnom dôsledku ukážu ako neutrálne vo svetle sledovaného cieľa. Vec *Test Claimants in the FII Group Litigation* (rozsudok z 12. decembra 2006, C-446/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) ponúka vhodnú ilustráciu takejto situácie. V rámci všeobecnej právnej úpravy určenej na zamedzenie alebo obmedzenie reťazového alebo dvojitého hospodárskeho zdanenia (dvojité zdanenie rovnakého príjmu u dvoch rozdielnych daňovníkov) Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska prijalo na výpočet dane splatnej spoločnosťami rezidentmi dva rozdielne systémy zdanenia dividend podľa ich vnútroštátneho alebo zahraničného pôvodu. Kým pre dividendy získané spoločnosťami rezidentmi od spoločností, ktoré sú tiež rezidentmi platil systém oslobodenia, pre dividendy získané spoločnosťami rezidentmi od spoločností nerezidentov platil systém zápočtu. V súvislosti s takouto právnou úpravou Súdny dvor uviedol, že situácia akcionára, ktorý je spoločnosťou, prijímajúceho dividendy zahraničného pôvodu, je porovnateľná so situáciou akcionára, ktorý je spoločnosťou, prijímajúceho dividendy vnútroštátneho pôvodu, keďže v zásade môžu byť v oboch prípadoch dosiahnuté zisky predmetom reťazového zdanenia. Ak sa toto rozdielne zaobchádzanie neukáže byť nevýhodným v prípade dividend zahraničného pôvodu, čo musia preskúmať vnútroštátne súdy, nejde o rozdielne zaobchádzanie v rozpore s článkami 43 ES a 56 ES.

Inými opatreniami, ktoré sa považujú za zlučiteľné s právom Spoločenstva, sú opatrenia, ktoré neporovnateľné situácie upravujú rozdielnym spôsobom. O takýto prípad išlo vo veci *Test Claimants in Class IV of the Act Group Litigation* (rozsudok z 12. decembra 2006, C-374/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) týkajúcej sa iného aspektu právnej úpravy Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska určenej na zamedzenie alebo obmedzenie reťazového alebo dvojitého hospodárskeho zdanenia. Sporné opatrenia sa tento raz týkali režimu zdanenia dividend rozdeľovaných spoločnosťami rezidentmi. Kým spoločnosti rezidentovi prijímajúcej dividendy od inej spoločnosti rezidenta bol poskytnutý daňový úver, spoločnosť nerezident prijímajúca takéto dividendy nemohla uvedený úver získať. Súdny dvor však potvrdil, že takýto rozdiel v daňovom zaobchádzaní medzi spoločnosťami rezidentmi a nerezidentmi nie je diskriminačný. Hoci situácia akcionárov rezidentov, ktorí prijímajú dividendy vnútroštátneho pôvodu, sa musí považovať za porovnateľnú so situáciou akcionárov rezidentov, ktorí prijímajú dividendy zo zahraničného zdroja (rozsudok *Test Claimants in the FII Group Litigation*, už citovaný), nie je tomu tak nevyhnutne – pokiaľ

ide o uplatnenie daňovej právnej úpravy členského štátu, ktorého rezidentom je spoločnosť rozdeľujúca zisk – v situáciách, v ktorých sa nachádzajú akcionári prijímajúci dividendy, ktorí sú rezidentmi tohto členského štátu, a akcionári prijímajúci dividendy, ktorí sú rezidentmi iného členského štátu. Ak totiž spoločnosť rozdeľujúca zisk a akcionár prijímajúci dividendy nie sú rezidentmi toho istého členského štátu, členský štát, ktorého rezidentom je spoločnosť rozdeľujúca zisk, t. j. členský štát zdroja ziskov, sa nenachádza v rovnakej situácii, pokiaľ ide o zamedzenie alebo obmedzenie reťazového a dvojitého hospodárskeho zdanenia, ako členský štát, ktorého rezidentom je akcionár prijímajúci dividendy. Rozdielne zaobchádzanie medzi spoločnosťami rezidentmi a spoločnosťami nerezidentmi teda v podobnom prípade nie je zakázané článkami 43 ES a 56 ES.

Súlad s právom Spoločenstva bol napokon uznaný v prípade vnútroštátnych opatrení, ktoré zakladajú rozdielne zaobchádzanie, ale toto je odôvodnené naliehavými dôvodmi verejného záujmu ako je tomu vo veci *FKP Scorpio Konzertproduktionen* (rozsudok z 3. októbra 2006, C-290/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke). Spor vo veci samej sa týkal vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej sa postup vykonania zrážky dane pri zdroji uplatní na odmeňovanie poskytovateľov služieb, ktorí nie sú rezidentmi členského štátu, v ktorom sa služby poskytujú, hoci odmena platená poskytovateľom služieb, ktorí sú rezidentmi, zrážke nepodlieha. Povinnosť prijímateľa služieb pristúpiť k tejto zrážke pod hrozbou vzniku jeho zodpovednosti Súdny dvor označil ako prekážku slobodného poskytovania služieb. Rozhodol však, že takáto právna úprava je odôvodnená potrebou zabezpečenia účinnosti vyberania daní z príjmu osôb usadených mimo členského štátu zdanenia a predstavuje primeraný prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa.

Medzi opatrenia, ktoré sa nepovažujú za zlučiteľné s právom Spoločenstva patria v prvom rade opatrenia, ktoré sa napriek naliehavým dôvodom verejného záujmu ukážu byť neprimerané vo vzťahu k cieľu, ktorý sledujú. Príklad takejto situácie nájdeme vo veci N, už citovanej. Daňovník, majiteľ obchodného podielu, ktorý sa stal len z dôvodu presunu svojho bydliska do zahraničia osobou zodpovednou za zaplatenie dane zo zatiaľ nedosiahnutých výnosov, hoci ak by mal naďalej bydlisko na území členského štátu, ktorého je štátnym príslušníkom, zdaniteľné by boli iba jeho skutočne dosiahnuté výnosy, je odradený od uplatnenia svojho práva na slobodný pohyb. Je pravdou, že sporné vnútroštátne ustanovenia sledujú cieľ všeobecného záujmu, keďže na základe zásady teritoriality zabezpečujú rozdelenie daňovej právomoci medzi členské štáty a zabraňujú tak situáciám dvojitého právneho zdanenia (dvojitého zdanenia rovnakého príjmu u rovnakého daňovníka). Povinnosť zabezpečiť záruku s cieľom získať odklad zaplatenia riadne splatnej dane, ako aj nemožnosť uplatniť zníženie hodnoty po presunutí bydliska však spôsobujú, že sporný daňový režim je neprimeraný vo vzťahu k cieľu, ktorý sleduje.

Medzi opatrenia, ktoré sa nepovažujú za zlučiteľné s právom Spoločenstva, patria aj opatrenia, ktoré upravujú rozdielnym spôsobom porovnateľné situácie. Vo veci *Ritter-Coulais*, už citovanej, Súdny dvor považoval za opatrenie, ktoré predstavuje prekážku právnu úpravu neumožňujúcu fyzickým osobám, ktoré poberajú príjmy zo závislej činnosti v jednom členskom štáte a podliehajú v ňom neobmedzenej daňovej povinnosti, aby na účely stanovenia daňovej sadzby pre príjmy v tomto členskom štáte požiadali o zohľadnenie strát z príjmov vyplývajúcich z užívania domu pre vlastné potreby, nachádzajúceho sa v inom členskom štáte, ktorý vlastní a používajú ho ako svoje hlavné bydlisko, hoci príjmy z prenájmu nehnuteľností by boli zohľadnené. Hoci táto právna úprava neupravuje priamo

práva nerezidentov, sú to práve oni, ktorí častejšie ako rezidenti vlastnia domy nachádzajúce sa mimo vnútroštátneho územia a sú to tiež najčastejšie štátni príslušníci iných členských štátov. Zaobchádzanie, ktoré sa na nich vzťahuje, je preto v rozpore s článkom 39 ES.

Vo veci *Centro di Musicologia Walter Stauffer* (rozsudok zo 14. septembra 2006, C-386/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), bola Súdnemu dvoru položená otázka, či členský štát môže zaobchádzať s nadáciou nerezidentom, ktorá spĺňa podmienky tohto štátu v súvislosti s uznaním verejnej prospešnosti, menej priaznivo ako sa nadáciou rezidentom rovnakého typu. Hoci článok 58 ES umožňuje členským štátom uplatniť na daňovníkov nerezidentov iné daňové zaobchádzanie, Súdny dvor pripomína, že tento článok zakazuje opatrenia predstavujúce prostriedok pre svojvoľnú diskrimináciu alebo skryté obmedzovanie voľného pohybu kapitálu. Za týchto podmienok je rozdiel v zaobchádzaní medzi nadáciami s neobmedzenou daňovou povinnosťou – čo je prípad nadácií rezidentov – a nadáciami s obmedzenou daňovou povinnosťou – čo je prípad nadácií nerezidentov – prípustný len ak sa týka situácií, ktoré nie sú objektívne porovnateľné, alebo je odôvodnený naliehavým dôvodom verejného záujmu. V tejto súvislosti sa zahraničné nadácie, ktoré ich členský štát pôvodu uznáva za verejne prospešné, ktoré spĺňajú podmienky stanovené na tento účel právnou úpravou iného členského štátu a ktorých účelom je podpora tých istých záujmov spoločnosti, ako sú záujmy presadzované v tomto inom členskom štáte, nachádzajú v porovnateľnej situácii, ako je situácia nadácií rezidentov rovnakého druhu. Keďže nepriaznivé zaobchádzanie nadácií nerezidentov nie je odôvodnené, je v rozpore s právom Spoločenstva.

Vo veci *FKP Scorpio Konzertproduktionen*, už citovanej, bol Súdny dvor znova konfrontovaný s otázkou odpočítateľnosti prevádzkových nákladov vynaložených poskytovateľom služieb nerezidentom. Pokiaľ ide o prevádzkové náklady priamo súvisiace s hospodárskou činnosťou, z ktorej vznikli zdaniteľné príjmy, nachádzajú sa rezidenti aj nerezidenti v porovnateľných situáciách. Súdny dvor už v rozsudku *Gerritse* (rozsudok z 12. júna 2003, C-234/01, Zb. s. I-5933) rozhodol, že pri vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nerezidentom odmieta odpočet prevádzkových nákladov priznaný rezidentom existuje riziko jej fungovania hlavne na úkor štátnych príslušníkov iných členských štátov a táto úprava preto predstavuje nepriamu diskrimináciu v rozpore so Zmluvou. Súdny dvor v tomto rozsudku rozhodol, že vnútroštátna právna úprava neumožňujúca zohľadnenie prevádzkových nákladov v rámci samotného konania o zrážkach dane pri zdroji, ale len v rámci následného konania o vrátení dane, je tiež v rozpore so Zmluvou.

Napokon vo veci *Turpeinen* (rozsudok z 9. novembra 2006, C-520/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor konštatoval, že právna úprava členského štátu, podľa ktorej starobný dôchodok vyplácaný inštitúciou tohto štátu nerezidentovi je v určitých prípadoch zdaňovaný vo vyššej miere ako v prípade dôchodku vyplácaného rezidentovi, ak tento dôchodok predstavuje celý alebo takmer celý príjem nerezidenta, je v rozpore s článkom 18 ES. V podobnom prípade je situácia daňovníka nerezidenta, pokiaľ ide o daň z príjmov, objektívne porovnateľná so situáciou daňovníka rezidenta.

Okrem toho, v súvislosti so slobodou usadiť sa, Súdny dvor v dvoch paralelných veciach, z ktorých jedna vyplynula z prejudiciálnej otázky (*Wilson*, C-506/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) a druhá zo žaloby o nesplnenie povinnosti (*Komisija/Luxembursko*, C-193/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), rozhodol, že ustanovenia luxemburskej právnej úpravy,

podmieňujúce registráciu advokáta, ktorý svoju profesijnú kvalifikáciu získal v inom členskom štáte, predchádzajúcou kontrolou jeho znalosti troch oficiálnych jazykov štátu, sú v rozpore so smernicou o výkone právnického povolania na základe profesijného titulu domovskej krajiny.¹⁴ Súdny dvor upresnil, že predloženie osvedčenia, ktoré potvrdzuje registráciu v domovskom členskom štáte v súlade s článkom 3 tejto smernice predstavuje jedinou podmienku, ktorej sa má podriadiť registrácia v hostiteľskom členskom štáte, umožňujúca dotknutej osobe vykonávať v ňom činnosť na základe profesijného titulu jej domovskej krajiny. Súdny dvor v tejto súvislosti zdôraznil, že neexistencia systému predbežnej kontroly znalostí v rámci smernice je sprevádzaná skupinou pravidiel zabezpečujúcich ochranu osôb podliehajúcich súdnej právomoci a riadny výkon spravodlivosti, najmä povinnosťou advokáta vykonávať činnosť na základe profesijného titulu jeho domovskej krajiny a etickou povinnosťou neprijímať prípady, ktoré idú nad rámec jeho schopností, napríklad z dôvodu chýbajúcich jazykových znalostí. Vo veci *Wilson* Súdny dvor okrem iného rozhodol, že luxemburský zákon, podľa ktorého proti rozhodnutiam o zamietnutí registrácie musí byť možné podať opravný prostriedok na súdny orgán v súlade s ustanoveniami vnútroštátneho právneho poriadku, nie je v súlade s článkom 9 uvedenej smernice. Súdny dvor usúdil, že nebola zabezpečená dostatočná záruka nestrannosti, keďže rozhodnutia o zamietnutí registrácie v prejednávanej veci podliehali kontrole orgánom zloženým výlučne – na prvom stupni – alebo zväčša – v odvolacom konaní – z advokátov dotknutého členského štátu a kasačná sťažnosť umožňuje len súdne overenie právneho, a nie skutkového stavu.

Napokon, pokiaľ ide o slobodné poskytovanie služieb Súdny dvor vo veci *Fidium Finanz* (rozsudok z 3. októbra 2006, C-452/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) rozhodol, že vnútroštátna právna úprava, vyžadujúca na výkon činnosti poskytovania úverov na území daného štátu spoločnosťou usadenou v treťom štáte predchádzajúce povolenie, a podmieňujúca vydanie tohto povolenia existenciou ústredia alebo pobočky tejto spoločnosti na vnútroštátnom území, je v súlade s právom Spoločenstva. Keďže spoločnosť so sídlom v treťom štáte sa nemôže, na rozdiel od voľného pohybu kapitálu, dovoľávať slobodného poskytovania služieb, Súdny dvor sa snažil určiť, na ktorú z týchto základných slobôd sa viaže predmetná činnosť. V tejto súvislosti konštatoval, že v zásade spadá do pôsobnosti jednej i druhej. S odvolaním sa na niekoľko precedensov Súdny dvor konštatoval, že v podobnom prípade je potrebné skúmať, do akej miery je ovplyvnený výkon týchto slobôd a či za okolností, aké sú vo veci samej, je jedna z nich úplne sekundárna vo vzťahu k druhej a možno ju k nej priradiť. Ak je tomu tak, preskúmanie dotknutého opatrenia sa v zásade uskutočňuje len vo vzťahu k jednej z týchto dvoch slobôd. V prejednávanej veci Súdny dvor usúdil, že režim predchádzajúceho povolenia zasahuje prevažne do slobodného poskytovania služieb, pričom požiadavka stáleho usadenia sa predstavuje pravý opak tejto slobody. Naopak, prípadné obmedzujúce účinky tejto právnej úpravy na voľný pohyb kapitálu sú len nevyhnutným následkom obmedzenia uloženého vo vzťahu k poskytovaniu služieb.

V oblasti sociálneho zabezpečenia upriamujeme pozornosť na tri rozsudky týkajúce sa výkladu nariadenia č. 1408/71 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia

¹⁴ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/5/ES zo 16. februára 1998 o uľahčení trvalého výkonu právnického povolania v inom členskom štáte ako v tom, kde bola získaná kvalifikácia (Ú. v. ES L 77, s. 36; Mim. vyd. 06/003, s. 83).

na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci Spoločenstva, v znení zmien a doplnení¹⁵.

Po prvé, v rámci oblasti, ktorá sa niekedy nazýva „voľný pohyb pacientov“, upozorňujeme na dôležitý rozsudok zo 16. mája 2006 vo veci *Watts* (C-372/04, Zb. s. I-4325). Súdny dvor bol v tejto veci požiadaný, aby preskúmal vnútroštátny zdravotnícky systém Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska (*National Health Service*, ďalej len „NHS“) vo svetle článku 22 nariadenia č. 1408/71 a článku 49 ES. Článok 22 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 1408/71 stanovuje, že príslušná inštitúcia nemôže pacientovi odmietnuť povolenie odchodu do iného členského štátu za účelom ošetrovania (teda v praxi formulár E112) „keď nemôže byť dotknutej osobe poskytnuté takéto ošetrovanie v čase zvyčajne potrebnom pre obdržanie tejto starostlivosti na území členského štátu, kde má bydlisko, s ohľadom na jej súčasný zdravotný stav alebo pravdepodobný ďalší priebeh ochorenia“. Keďže nemocničná starostlivosť je v rámci NHS v zásade bezodplatná, ale podlieha poradníkom na liečbu, ktoré sú relatívne dlhé v prípade menej urgentnej liečby, vyvstáva otázka, do akej miery je prípustné zohľadniť čakacie doby v členskom štáte bydliska na posúdenie „času zvyčajne potrebného pre obdržanie starostlivosti“ uvedeného v článku 22 predmetného nariadenia. V tejto súvislosti Súdny dvor rozhodol, uznajúc legitímnosť poradičkov na liečbu, že aby mohla príslušná inštitúcia zákonne odmietnuť súhlas z dôvodu vyplývajúceho z existencie čakacej doby, musí preukázať, že táto doba neprekračuje prijateľnú dobu so zreteľom na objektívne lekárske posúdenie klinických potrieb dotknutej osoby s ohľadom na stav choroby, zdravotné záznamy a pravdepodobný ďalší vývoj ochorenia, stupeň bolesti a/alebo charakter postihnúť v čase žiadosti o súhlas. Súdny dvor doplnil, že čakacie doby musia byť určované pružne a dynamicky, aby bolo možné prehodnotiť čakaciu dobu v závislosti od prípadného zhoršenia zdravotného stavu pacienta. Pokiaľ ide o slobodné poskytovanie služieb, Súdny dvor rozhodol, že článok 49 ES sa uplatní na situáciu, v ktorej osoba, ktorej zdravotný stav vyžaduje nemocničnú starostlivosť, odíde do iného členského štátu a dostane tam predmetnú starostlivosť za odplatu, nezávisle od spôsobu fungovania vnútroštátneho systému, do ktorého táto osoba patrí a od ktorého sa neskôr požaduje prevzatie nákladov na tieto výkony. Súdny dvor ďalej konštatoval, že vnútroštátny systém, ako je NHS, ktorý podmieňuje prevzatie nákladov nemocničnej starostlivosti dostupnej v inom členskom štáte predchádzajúcim súhlasom, hoci bezplatné získanie výkonov dostupných v rámci tohto systému nezávisí od takéhoto súhlasu, predstavuje prekážku slobodnému poskytovaniu služieb. Toto obmedzenie síce môže byť odôvodnené požiadavkami plánovania, ktoré majú zabezpečiť dostatočný a stály prístup k vyváženému rozsahu nemocničnej starostlivosti vysokej kvality, kontrolovať náklady a zabrániť akémukoľvek plytvaniu finančnými, technickými a ľudskými zdrojmi. Súdny dvor však pripomenul, že je potrebné, aby podmienky poskytnutia takého súhlasu boli odôvodnené s ohľadom na predmetné požiadavky a aby spĺňali požiadavku proporcionality. Čo sa v tejto súvislosti týka poradičkov na liečbu, upravených v rámci NHS, Súdny dvor konštatoval, že, pokiaľ sa ukáže, že doba vyplývajúca z takých poradičkov prekračuje v dotknutom jednotlivom prípade časový limit, ktorý je lekárske odôvodnený, príslušná inštitúcia nemôže odmietnuť súhlas na základe existencie týchto

¹⁵ Nariadenie Rady (EHS) č. 1408/71 zo 14. júna 1971 o uplatňovaní systémov sociálneho zabezpečenia na zamestnancov, samostatne zárobkovo činné osoby a ich rodiny, ktorí sa pohybujú v rámci spoločenstva, v znení zmenenom a doplnenom nariadením Rady (ES) č. 118/97 z 2. decembra 1996 (Ú. v. ES L 28, 1997, s. 1; Mim. vyd. 05/003 s. 3).

poradovníkov, údajného narušenia zvyčajného poradia priorít medzi prípadmi, ktoré sa majú liečiť, bezplatnosti starostlivosti v rámci vnútroštátneho systému, povinnosti vyčleniť osobitné finančné prostriedky na účely prevzatia nákladov na liečbu plánovanú v inom členskom štáte a/alebo porovnania nákladov na túto liečbu s nákladmi na rovnocennú liečbu v príslušnom členskom štáte. Súdny dvor v tejto súvislosti dospel k záveru, že ak starostlivosť nemôže byť poskytnutá v lekárske priateľnom čase, vnútroštátne orgány musia upraviť mechanizmy prevzatia nákladov nemocničnej starostlivosti poskytovanej v inom členskom štáte.

Po druhej Súdny dvor vo veci *Acereda Herrera* (rozsudok z 15. júna 2006, C-466/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) týkajúcej sa prevzatia určitých nákladov vynaložených poistencom v systéme sociálneho zabezpečenia členského štátu z dôvodu nemocničnej liečby v inom členskom štáte, ktorá bola vopred povolená poisťovňou, rozhodol, že článok 22 ods. 1 písm. c) a ods. 2, ako aj článok 36 nariadenia č. 1408/71, v znení zmien a doplnení, nepriznávajú tomuto poistencovi nárok na to, aby mu poisťovňa nahradila cestovné, ubytovacie a stravovacie výdavky vynaložené na území tohto členského štátu ním samým a osobou, ktorá ho sprevádzala, s výnimkou ubytovacích a stravovacích výdavkov poistenca v nemocničnom zariadení. Súdny dvor v tejto súvislosti pripomenul, že pojem „peňažné dávky“ v článku 22 ods. 1 písm. c) nariadenia zahŕňa náklady samotných lekárskech výkonov, ako aj výdavky s nimi neoddeliteľne spojené, ktoré súvisia s pobytom a stravovaním v nemocničnom zariadení, a vylučuje prevzatie vedľajších nákladov zo strany príslušného orgánu, ako sú cestovné, ubytovacie a stravovacie výdavky vynaložené na území tohto členského štátu poistencom samým a osobou, ktorá ho sprevádza.

Napokon, vo veci *Nikula* (rozsudok z 18. júla 2006, C-50/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) týkajúcej sa výberu poistného sociálneho zabezpečenia z dôchodkov vyplatených inštitúciou iného členského štátu, Súdny dvor v tejto súvislosti rozhodol, že článok 33 ods. 1 nariadenia č. 1408/7, zmeneného a doplneného nariadením č. 2001/83, nebráni tomu, aby na určenie vymeriavacieho základu poistného nemocenského poistenia uplatňovaného v členskom štáte, kde má bydlisko dôchodca, ktorému vyplácajú dôchodky inštitúcie tohto členského štátu príslušné pre poskytovanie dávok na základe článku 27 nariadenia, boli do tohto vymeriavacieho základu zahrnuté okrem dôchodkov vyplatených v členskom štáte, kde má bydlisko, aj dôchodky vyplatené inštitúciami iného členského štátu, pokiaľ zmienené poistné neprekročí sumu dôchodkov vyplatených v členskom štáte, kde má bydlisko. Článok 39 ES však bráni tomu, aby suma dôchodkov vyplatených inštitúciami iného členského štátu bola vzatá do úvahy, ak poistné už bolo zaplatené v tomto inom členskom štáte z príjmov za výkon zárobkovej činnosti vyplatených v uvedenom štáte. Je povinnosťou dotknutých osôb preukázať, že skoršie poistné bolo skutočne zaplatené.

Víza, azyl a prisťahovalectvo

Po podaní žaloby o nesplnenie povinnosti zo strany Komisie proti Španielskemu kráľovstvu z dôvodu praxe orgánov tohto členského štátu spočívajúcej v odmietnutí vstupu na územie a udelenia víza štátnym príslušníkom tretej krajiny, ktorí sú manželmi štátnych príslušníkov členského štátu, len z dôvodu záznamu o nich v Schengenskom informačnom systéme (SIS), Súdny dvor vo veci *Komisija/Španielsko* (rozsudok z 31. januára 2006,

C-503/03, Zb. s. I-1097) upresnil vzťahy medzi dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda (ďalej len „DVSD“) a právom Spoločenstva v oblasti voľného pohybu osôb. Okrem toho sa vyjadril k očakávanému správaniu členských štátov pri uplatňovaní SIS. O prvom bode Súdny dvor rozhodol, že súlad administratívnej praxe s ustanoveniami DVSD môže odôvodniť konanie príslušných vnútroštátnych orgánov len vtedy, pokiaľ je uplatnenie predmetných ustanovení zlučiteľné s predpismi Spoločenstva upravujúcimi voľný pohyb osôb. V tomto kontexte Súdny dvor uviedol, že je v súlade s DVSD, že členské štáty automaticky zamietnu vstup a udelenie víza cudzincovi, ktorý bol predmetom schengenského záznamu na účely zamietnutia vstupu. Keďže však automatické zamietnutie ustanovené v DVSD nerozlišuje medzi tým, či dotknutý cudzinec je alebo nie je manželom štátneho príslušníka členského štátu, treba okrem toho overiť, či v prejednávacom prípade je zlučiteľné s predpismi o voľnom pohybe osôb, predovšetkým so smernicou 64/221¹⁶. Konkrétne Súdny dvor rozhodol, že záznam v SIS odôvodňuje zamietnutie vstupu do schengenského priestoru. Tento znak však musí byť potvrdený informáciami umožňujúcimi vopred overiť, že prítomnosť dotknutej osoby v schengenskom priestore nepredstavuje skutočné, aktuálne a dostatočne závažné ohrozenie základného záujmu spoločnosti. Súdny dvor dodal, že v rámci tohto overovania štát, ktorý konzultuje SIS, musí riadne zohľadňovať údaje poskytnuté štátom vykonávajúcim záznam, tento posledný uvedený štát musí vopred poskytnúť prvému uvedenému štátu aj doplňujúce informácie, ktoré mu umožnia konkrétne posúdiť dôležitosť ohrozenia, ktoré môže zaznamenaná osoba predstavovať.

Vo veci *Bot* (rozsudok z 3. októbra 2006, C-241/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Súdny dvor vykladal článok 20 ods. 1 DVSD¹⁷, ktorý stanovuje, že cudzinci, ktorí nepodliehajú vízovej povinnosti, sa môžu voľne pohybovať na území zmluvných strán, najviac však 3 mesiace počas doby 6 mesiacov odo dňa prvého vstupu a pokiaľ spĺňajú podmienky vstupu uvedené v článku 5 ods. 1 písm. a), c), d) a e) tohto dohovoru, v odpovedi na prejudiciálnu otázku Conseil d'État (Francúzsko), ktorá bola predložená vo veci rumunského štátneho príslušníka v skutočnosti oslobodeného od vízovej povinnosti, ktorý po tom, ako sa zdržiaval v schengenskom priestore niekoľkokrát za sebou, a to viac ako tri mesiace počas obdobia šiestich mesiacov od svojho prvého vstupu do tohto priestoru, opäť doňho vstúpil po uplynutí uvedeného šesťmesačného obdobia, bol podrobený kontrole po uplynutí menej ako troch mesiacov po opätovnom vstupe.

Súdny dvor rozhodol, že článok 20 ods. 1 DVSD sa má vykladať v tom zmysle, že pojem „prvý vstup“ uvedený v tomto ustanovení sa vzťahuje okrem vôbec prvého vstupu na územia zmluvných štátov Schengenskej dohody, na prvý vstup do tohto priestoru po uplynutí šesťmesačného obdobia od tohto vôbec prvého vstupu, ako aj na všetky ostatné prvé vstupy po uplynutí každého nového obdobia šiestich mesiacov od predchádzajúceho dňa prvého vstupu.

¹⁶ Smernica Rady 64/221/EHS z 25. februára 1964 o koordinácii osobitných opatrení o pohybe a pobyte cudzích štátnych príslušníkov prijatých z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia (Ú. v. ES 56, s. 850; Mim. vyd. 05/001, s. 11).

¹⁷ Dohovor, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 19; Mim. vyd. 19/002, s. 9).

Vo veci *Parlament/Rada* (rozsudok z 27. júna 2006, C-540/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor zamietol žalobu o neplatnosť podanú Európskym parlamentom proti článku 4 ods. 1 poslednému pododseku a ods. 6 a článku 8 smernice 2003/86, o práve na zlúčenie rodiny¹⁸. Súdny dvor uviedol, že na rozdiel od toho, čo tvrdil Európsky parlament, tieto ustanovenia, ktoré stanovujú, že členské štáty povolia vstup a pobyt podľa tejto smernice najmä maloletým deťom garanta a jeho manželského partnera vrátane osvojených detí, ako aj deti garanta alebo deti jeho manželského partnera, keď sú v starostlivosti manželského partnera a sú od neho závislé, a že členské štáty môžu požadovať od garanta, aby mal oprávnený pobyt na ich území počas obdobia nepresahujúceho dva roky predtým, ako sa k nemu pripoja jeho rodinní príslušníci, dodržiavajúc základné práva poskytované právnym poriadkom Spoločenstva. Než dospel k tomuto záveru, porovnal napadnuté ustanovenia o práve na rešpektovanie rodinného života zakotveného v článku 8 Európskeho dohovoru o ľudských právach, dohovoru o právach dieťaťa a Charty základných práv Európskej Únie slávnostne vyhlásenej v Nice v roku 2000¹⁹, pričom poukázal na to, že tieto dokumenty nezakladajú členom rodiny subjektívne práva na prijatie na území niektorého štátu a nemožno ich vykladať v tom zmysle, že by štátom uberali určitý priestor pre ich voľnú úvahu v prípade, keď posudzujú žiadosti o zlúčenie rodiny. Súdny dvor vyvrátil rôzne tvrdenia uvádzané Európskym parlamentom, s prihliadnutím na overenie, že z hľadiska spôsobu, akým sú vyjadrené odchýlky, ktoré povoľujú napadnuté ustanovenia, nemožno ich považovať za odporujúce základnému právu na rešpektovanie rodinného života, povinnosti zohľadniť najlepší záujem dieťaťa, či zásade zákazu diskriminácie na základe veku, a to ani samé osebe, ani tým, že by výslovne či implicitne umožňovali členským štátom takto konať.

Pravidlá hospodárskej súťaže

Z hľadiska predstavenia judikatúry v tejto oblasti budeme rozlišovať na jednej strane medzi pravidlami uplatňovanými na podniky a na druhej strane režimom štátnej pomoci.

Čo sa týka pravidiel uplatňovaných na podniky, pozornosť sa sústreďuje na trinásť rozsudkov.

V prvom rozsudku sa uvádza úplná definícia pojmu podnik, ktorý určuje pôsobnosť pravidiel hospodárskej súťaže. Vo veci *FENIN/Komisija* (rozsudok z 11. júla 2006, C-205/03 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Súdny dvor po tom, ako pripomenul, že v oblasti práva hospodárskej súťaže tento pojem zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od jeho právneho postavenia a spôsobu jeho financovania, v tejto súvislosti upresnil, že táto činnosť spočíva v ponuke tovarov a služieb na relevantnom trhu, ktorá charakterizuje pojem hospodárskej činnosti tak, že na účely posúdenia povahy tejto činnosti nie je potrebné odlíšiť činnosť kúpy výrobku od jeho následného použitia a toto neskoršie používanie kúpeného výrobku nevyhnutne určuje povahu nákupnej činnosti.

¹⁸ Smernica Rady 2003/86/ES z 22. septembra 2003 o práve na zlúčenie rodiny (Ú. v. ES L 251, s. 12; Mim. vyd. 19/006, s. 224).

¹⁹ Charta základných práv Európskej Únie (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1).

V ďalších troch rozsudkoch Súdny dvor opätovne potvrdil a upresnil niektoré časti definície pojmu dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž v zmysle článku 81 ES. Vo veci *General Motors* (rozsudok zo 6. apríla 2006, C-551/03, Zb. s. I-3173), v ktorej výrobca automobilov s rovnakým názvom podal odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa z 21. októbra 2003, *General Motors Nederland a Opel Nederland/Komisia* (T-368/00, Zb. s. II-4491), Súdny dvor pripomenul, že dohodu možno považovať za obmedzujúcu, aj pokiaľ nebolo jej jediným cieľom obmedziť hospodársku súťaž, ale sledovala aj iné, legitímne ciele a že na účely určenia, či sleduje takýto cieľ, je potrebné zohľadniť nielen znenie tejto dohody, ale vo svetle ekonomických a právnych okolností aj iné faktory, ako napríklad ciele sledované dohodou ako také. Súdny dvor súčasne rozhodol, že dohoda v oblasti distribúcie má obmedzujúci cieľ v zmysle článku 81 ES, pokiaľ zjavne vyjadruje úmysel znevýhodňovať predaj na vývoz oproti vnútroštátnemu predaju a vedie tak k rozdeleniu dotknutého trhu a zdôraznil, že taký cieľ možno dosiahnuť nielen pomocou priamych obmedzení vývozu, ale aj pomocou nepriamych opatrení, ktoré uplatňuje dodávateľ motorových vozidiel v rámci koncesionárskej zmluvy, opatrením vylučujúcim predaj na vývoz zo systému prémie poskytovaných koncesionárom, keďže pôsobia na ekonomické podmienky týchto transakcií. Súdny dvor okrem toho pripomenul, že aj keď preukázanie tohto úmyslu strán dohody obmedzujúcej hospodársku súťaž nie je nevyhnutné na určenie toho, či predmetom tejto dohody je také obmedzenie, nič však nezakazuje Komisii alebo súdom Spoločenstva, aby tento úmysel zohľadnili. Napokon podľa ustálenej judikatúry, Súdny dvor už rozhodol, že na posúdenie toho, či možno dohodu považovať za zakázanú z dôvodu zmien fungovania hospodárskej súťaže, ktoré sú jej dôsledkom, je potrebné preskúmať hospodársku súťaž v medziach, v akých by skutočne fungovala, ak by neexistovala sporná dohoda a akonáhle v takej situácii, akým je uplatňovanie dodávateľom motorových vozidiel v rámci koncesionárskej zmluvy opatrenia vylučujúceho predaj na vývoz zo systému prémie poskytovaných koncesionárom, je potrebné preskúmať ich konanie a konkurenčnú situáciu na dotknutom trhu za predpokladu, že by predaj na vývoz nebol vylúčený z politiky v oblasti prémie. Vo veci *Komisia/Volkswagen* (rozsudok z 13. júla 2006, C-74/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorej bolo Komisiou podané odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa z 3. decembra 2003, *Volkswagen/Komisia* (T-208/01, Zb. s. II-5141), Súdny dvor okrem iného rozhodol, že na konštatovanie existencie dohody v zmysle článku 81 ods. 1 ES postačuje, ak zdanlivo jednostranný akt alebo správanie je výrazom zhodnej vôle aspoň dvoch účastníkov a forma, v ktorej je táto zhoda vyjadrená, nie je ako taká rozhodujúca. V tejto súvislosti Súdny dvor navyše upresnil, že ak výzva výrobcu motorových vozidiel adresovaná jeho zmluvným predajcom nepredstavuje jednostranný akt, ale dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES, pokiaľ je táto dohoda vydaná v rámci dlhodobějších obchodných vzťahov podliehajúcich všeobecnej dohode prijatej vopred, to však neznamená, že každá výzva výrobcu vozidiel adresovaná jeho predajcom predstavuje dohodu v zmysle článku 81 ods. 1 ES a Komisiu nezaväzuje povinnosť preukázať v každom konkrétnom prípade existenciu zhody vôle účastníkov koncesionárskej zmluvy. Podľa Súdneho dvora takáto vôľa účastníkov môže vyplývať tak z ustanovení spornej koncesionárskej zmluvy, ako aj zo správania účastníkov a najmä z konkludentne udeleného súhlasu predajcov s opatrením, ktoré prijal výrobca motorových vozidiel. Pokiaľ ide o inú oblasť, vo veci *Meca-Medina a Majcen/Komisia* (rozsudok z 18. júla 2006, C-519/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorej Komisia podala odvolanie proti rozsudku Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2004, *Meca-Medina a Majcen/Komisia* (T-313/02, Zb. s. II-3291), Súdny dvor už rozhodol, po tom, čo zdôraznil, že iba okolnosť, že predpis má čisto športovú povahu, ešte nevylučuje toho, kto vykonáva činnosť upravenú týmto predpisom, alebo

orgán, ktorý ho stanovil z pôsobnosti Zmluvy, a najmä z časti týkajúcej sa predpisov o hospodárskej súťaži, že, ak antidopingová úprava môže byť považovaná za rozhodnutie združenia podnikov obmedzujúce slobodu činnosti osôb, na ktoré sa vzťahuje, nemôže nevyhnutne predstavovať obmedzenie hospodárskej súťaže nezlučiteľné so spoločným trhom v zmysle článku 81 ES, pretože je odôvodnená svojím legitímnym cieľom. Podľa Súdneho dvora, v konečnom dôsledku takéto obmedzenie je nerozlučne spojené s organizáciou a dobrým vedením športových súťaží a má za cieľ zabezpečiť zdravé súťaženie medzi športovcami. Pripúšťajúc však, že represívna povaha spornej antidopingovej úpravy a závažnosť sankcií uplatniteľných v prípade jej porušenia môžu vytvoriť negatívne účinky na hospodársku súťaž, pretože v prípade, keď sa tieto sankcie ukážu nedôvodnými, môžu viesť nespravodlivému vylúčeniu športovca zo súťaží, a teda skresliť podmienky výkonu predmetnej činnosti, Súdny dvor upresnil že, aby sa predišlo zákazu článku 81 ods. 1 ES, obmedzenia uložené touto úpravou musia byť obmedzené na to, čo je potrebné s cieľom zabezpečenia dobrého vedenia športovej súťaže.

Treba osobitne spomenúť ešte tri rozsudky, pokiaľ ide o uplatňovanie predpisov o hospodárskej súťaži na prejednávánú vec Súdny dvorom. V spojených veciach *Cipolla a i.* (rozsudok z 5. decembra 2006, C-94/04 a C-202/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorých predložili Corte d'appello di Torino (Taliansko) a Tribunale di Roma (Taliansko) návrhy na začatie prejudiciálneho konania, Súdny dvor rozhodol, že články 10 ES, 81 ES a 82 ES nebránia členskému štátu prijať právny predpis, ktorý na základe návrhu vypracovaného advokátskou komorou, schvaľuje sadzobník stanovujúci minimálnu hranicu odmien pre členov advokátskej profesie, sadzobník, od ktorého sa v zásade nemožno odchyliť, pokiaľ ide o služby vyhradené jej členom, ako aj o poskytovanie mimosúdnych služieb, ktoré tiež môže vykonávať každý hospodársky subjekt nepodliehajúci tomuto sadzobníku. Súdny dvor však rozhodol, že právna úprava absolútne zakazujúca odchyliť sa dohodou od minimálnych odmien stanovených sadzobníkom odmien advokáta, ktoré sú na jednej strane súdnej povahy a na druhej strane sú vyhradené advokátom, predstavuje obmedzenie slobodného poskytovania služieb podľa článku 49 ES a že je úlohou vnútroštátneho súdu preskúmať, či takáto právna úprava vzhľadom na konkrétne podmienky uplatnenia skutočne zodpovedá cieľom ochrany spotrebiteľov a riadneho výkonu spravodlivosti spôsobilým ju odôvodniť a či sa obmedzenia, ktoré ukladá, nejavia ako neprimerané vzhľadom na jej ciele. Napokon vo veci *Vulcan Silkeborg* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-125/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) a v spojených veciach *A. Brünsteiner* (rozsudok z 5. decembra 2006, C-376/05 a C-377/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorej bol podaný návrh na začatie prejudiciálneho konania, Súdny dvor mal prvý raz možnosť vyjadriť sa k otázkam, ktoré sa týkajú nadobudnutia účinnosti posledne prijatého nariadenia upravujúceho skupinovú výnimku uplatňovanú v automobilovom sektore, nariadenia č. 1400/2002²⁰, ako aj poskytnúť k nemu prvé výklady. V týchto veciach Súdny dvor predovšetkým rozhodol že, ak nadobudnutie účinnosti nariadenia č. 1400/2002 nevyvolalo samo osebe potrebu reorganizovať distribučnú sieť dodávateľa v zmysle článku 5 ods. 3 prvého pododseku prvej zarážky nariadenia č. 1475/95²¹, toto nadobudnutie

²⁰ Nariadenie Komisie (ES) č. 1400/2002 z 31. júla 2002 o uplatňovaní článku 81 ods. 3 Zmluvy na niektoré kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel (Ú. v. ES L 203, s. 30; Mim. vyd. 08/002, s. 158).

²¹ Nariadenie Komisie (ES) č. 1475/95 z 28. júna 1995 o uplatňovaní článku [81] ods. 3 Zmluvy na kategórie dohôd o distribúcii a servise motorových vozidiel [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 145, s. 25).

účinnosti však mohlo v závislosti od konkrétnej organizácie distribučnej siete jednotlivých dodávateľov viesť k potrebe zmien takého významu, že predstavujú skutočnú reorganizáciu uvedenej siete v zmysle tohto ustanovenia a že z tohto hľadiska vnútroštátnym súdom a rozhodcovským orgánom prislúcha, aby na základe všetkých konkrétnych prvkov sporu, ktorý prejednávajú, posúdili, či ide o taký prípad. V už citovaných spojených veciach *A. Brünsteiner* Súdny dvor okrem toho rozhodol, že článok 4 nariadenia č. 1400/2002 je potrebné vykladať tak, že po uplynutí prechodného obdobia zakotveného v článku 10 tohto nariadenia sa skupinová výnimka stanovená uvedeným nariadením nemohla uplatniť na dohody spĺňajúce podmienky skupinovej výnimky stanovenej v nariadení č. 1475/95, ktoré mali za cieľ aspoň jedno z hlavných obmedzení uvedených v predmetnom článku 4 tak, že zmluvné ustanovenia obmedzujúce hospodársku súťaž obsiahnuté v týchto dohodách mohli byť zakázané článkom 81 ods. 1 ES, ak neboli splnené podmienky vyňatia podľa článku 81 ods. 3 ES. Súdny dvor v tejto súvislosti upresnil, že dôsledky zákazu ustanovení dohody, ktoré nie sú v súlade s článkom 81 ES pre ostatné časti dohody alebo pre ostatné povinnosti, ktoré z nej vyplývajú, však nepatria do rámca práva Spoločenstva a že vnútroštátnemu súdu preto prislúcha na základe uplatniteľného vnútroštátneho práva posúdiť rozsah a dôsledky prípadného zákazu určitých ustanovení podľa článku 81 ES pre všetky zmluvné vzťahy.

Ostatné rozsudky, na ktoré treba upriamiť pozornosť z hľadiska uplatňovania Súdnym dvorom pravidiel o hospodárskej súťaži riešia prevažne otázky, ktoré sa týkajú vykonávania týchto pravidiel.

Prínos oboch z nich v podstate spočíva v procesných otázkach a otázkach, ktoré sa týkajú dôkazných prostriedkov. Vo veciach *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Commission* (rozsudok z 21. septembra 2006, C-105/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) a *Technische Uni/Komisja* (rozsudok z 21. septembra 2006, C-113/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor rozhodol a opätovne zdôraznil, že dodržanie primeranej lehoty pri vedení správnych konaní v oblasti politiky hospodárskej súťaže predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorej rešpektovanie zabezpečujú súdy Spoločenstva, že zistenie neprimeranej dĺžky konania, ktorú nezapríčinili dotknuté podniky, nemôže viesť k zrušeniu, z dôvodu porušenia tejto zásady, rozhodnutia konštatujúceho porušenie, pokiaľ táto lehota mohla porušiť práva týchto podnikov na obhajobu, mať vplyv na výsledok konania. Okrem toho Súdny dvor uvádza, že preskúmanie prípadných prekážok výkonu práv na obhajobu z dôvodu neprimeranej dĺžky správneho konania sa nesmie obmedzovať výlučne na samotnú druhú fázu tohto konania, ale musí súčasne zahŕňať fázu pred oznámením o výhradách a osobitne určiť, či jej neprimeraná dĺžka mohla mať vplyv na možnosti budúcej obhajoby dotknutých podnikov. V týchto dvoch rovnakých veciach Súdny dvor na druhej strane rozhodol, na základe svojej judikatúry, podľa ktorej existencia protisúťažného postupu alebo dohody musí byť vo väčšine prípadov logicky vyvodená z určitého množstva indícií a zhôd okolností, ktoré skúmané ako celok môžu v prípade absencie iného rozumného vysvetlenia predstavovať dôkaz porušenia pravidiel hospodárskej súťaže, že skutočnosť, že dôkaz trvajúceho porušenia nebol predložený pre určité stanovené obdobia, nebráni tomu, aby sa porušenie chápalo ako existujúce počas celkového obdobia dlhšieho ako toto obdobie, pokiaľ toto zistenie vyplýva z objektívnych a jednoznačných indícií. Súdny dvor tu napokon aj pripomenul, že na účel uplatňovania článku 81 ods. 1 ES, pokiaľ rôzne činnosti spadajú do „spoločného plánu“ vzhľadom na ich rovnaký cieľ skresľujúci hospodársku súťaž vo vnútri

spoločného trhu, Komisia je oprávnená vyvodzovať zodpovednosť za tieto činnosti v závislosti od účasti na porušení ako celku a že zohľadňovanie konkrétnych dôsledkov takýchto činností je v tejto súvislosti zbytočné, pokiaľ sa ukáže, že ich cieľom je vylúčiť, obmedziť alebo skresliť hospodársku súťaž vo vnútri spoločného trhu. V už citovanej veci *Technische Unie/Komisia* Súdny dvor okrem iného pripomenul svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej postačuje, ak Komisia preukáže, že podnik sa zúčastnil stretnutí, počas ktorých došlo k uzavretiu dohôd protisúťažnej povahy bez toho, aby sa proti týmto dohodám zjavným spôsobom postavil a akonáhle je preukázané, že sa podnik podieľal na takýchto stretnutiach, je na ňom, aby predložil dôkazy, na základe ktorých je možné preukázať, že jeho účasť na týchto stretnutiach nemala protisúťažný charakter s tým, že preukáže, že svojim konkurentom oznámil, že sa ich zúčastnil s iným cieľom ako oni.

Tri ďalšie rozsudky si tiež zaslúžia pozornosť, keďže dopĺňajú judikatúru Súdneho dvora v oblasti pokút. V dvoch z nich Súdny dvor po prvý raz rozhodoval o otázke pôsobnosti zásady *non bis in idem* pokiaľ ide o situácie, v ktorých orgány tretieho štátu konajú na základe ich sankčnej právomoci v oblasti práva hospodárskej súťaže uplatniteľného na území tohto štátu. Vo veciach *Showa Denko/Komisia* (rozsudok z 29. júna 2006, C-289/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) a *SGL Carbon/Komisia* (rozsudok z 29. júna 2006, C-308/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor totiž po tom, čo opätovne potvrdil, že zásada *ne bis in idem*, ktorej sa venuje aj článok 4 protokolu č. 7 Európskeho dohovoru o ľudských právach, je základnou zásadou práva Spoločenstva, ktorej dodržiavanie zabezpečuje súd, rozhodol, že táto zásada sa neuplatní v situáciách, v ktorých dochádza k ingerencii právnych poriadkov a orgánov hospodárskej súťaže tretích štátov v rámci ich vlastnej právomoci. Súdny dvor sa totiž domnieva, že ak cieľom Komisie pri ukladaní sankcie za nedovolené správanie podniku, aj keď je jeho základom kartelová dohoda medzinárodnej povahy, je ochrana slobodnej hospodárskej súťaže vo vnútri spoločného trhu, ktorá je podľa článku 3 ods. 1 písm. g) ES základným cieľom Spoločenstva, a teda na základe špecifickosti hodnôt chránených právom na úrovni Spoločenstva sa posúdenia Komisie pri výkone jej právomoci môžu značne odlišovať od posúdení vykonaných orgánmi tretích štátov. V rámci tohto riešenia Súdny dvor súčasne rozhodol, že každá úvaha založená na existencii pokút uložených orgánmi tretieho štátu prichádza do úvahy iba v rámci voľnej úvahy, ktorú má Komisia pri stanovení pokút za porušenie súťažného práva Spoločenstva a že nemožno vylúčiť, že Komisia z dôvodov proporcionality alebo spravodlivého zaobchádzania zohľadní pokuty skôr uložené orgánmi tretích štátov, nie je však povinná tak urobiť.

Stále v rámci posúdenia týchto dvoch vecí, ako aj v rámci veci *Komisia/SGL Carbon AG* (rozsudok z 29. júna 2006, C-301/04 P, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor na druhej strane upresnil niekoľko zásad svojej judikatúry v oblasti pokút. V už citovanej veci *SGL Carbon/Komisia* Súdny dvor najprv uviedol, že Komisia mohla pri uplatňovaní usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže²² použiť metódu výpočtu, ktorá zohľadňuje rozličné flexibilné prvky pri rešpektovaní v plnom rozsahu limitu obrátov stanoveného v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17²³. Súdny

²² Oznámenie Komisie s názvom „Usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESÚO“ (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171).

²³ Nariadenie Rady č. 17 zo 6. februára 1962 Prvé nariadenie implementujúce články [81] a [82] zmluvy (Ú. v. ES 13, 1962, s. 204; Mim. vyd. 08/001, s. 3).

dvor okrem iného pripomenul ustálenú judikatúru, podľa ktorej zohľadnenie priťažujúcich okolností pri stanovení pokuty je v súlade s úlohou Komisie zabezpečiť súlad správania sa podnikov s pravidlami hospodárskej súťaže. Naopak, Komisia nie je pri určení výšky pokuty, ktorú podniku uloží, povinná zohľadniť jeho stratovú finančnú situáciu, keďže uloženie takejto povinnosti by viedlo k získaniu neoprávnenej súťažnej výhody pre podniky, ktoré sú najmenej prispôsobené podmienkam trhu. Súdny dvor okrem toho opätovne v tejto veci potvrdil, že len pri konečnej výške uloženej pokuty za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže musí byť dodržaná maximálna hranica 10 %, uvedená v článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17, a tento článok teda nezakazuje Komisii dospieť počas rozličných etáp výpočtu k predbežnej sume, ktorá je vyššia ako táto hranica, ak napokon konečná výška uloženej pokuty túto hranicu neprekročí. Napokon v nadväznosti na svoju judikatúru, podľa ktorej právomoc priznaná Komisii článkom 15 ods. 2 nariadenia č. 17 zahŕňa právomoc určiť dátum splatnosti pokút a dátum, od ktorého vzniká povinnosť platiť úroky, ako aj právomoc určiť sadzbu týchto úrokov a stanoviť podrobnú úpravu na vykonanie jej rozhodnutia, Súdny dvor upresnil, že Komisia bola v rozsahu potrebnom na odradenie od omeškania so zaplatením pokuty oprávnená zvoliť si ako východisko vyššiu sadzbu, ako je príslušná trhovú sadzbu uplatňovanú voči priemernému dlžníkovi. V už citovanej veci *Komisija/SGL Carbon AG* Súdny dvor uplatnil svoju judikatúru, podľa ktorej zníženie podľa oznámenia o spolupráci²⁴ môže byť opodstatnené len vtedy, ak poskytnuté informácie a všeobecnejšie správanie dotknutého podniku možno považovať za preukazujúce skutočný úmysel podniku spolupracovať, keď rozhodol, že nemožno považovať za prejav takéhoto úmyslu spolupracovať správanie podniku, ktorý, hoci nebol povinný odpovedať na otázku položenú Komisiou, odpovedal na ňu neúplne a nepravdivo. V už citovanej veci *Showa Denko Komisia* Súdny dvor okrem iného súčasne pripomenul, že do výpočtu pokuty ukladanej podniku za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže možno zahrnúť prvok odstrašenia a že tento prvok sa posudzuje zohľadnením množstva okolností a nielen osobitnej situácie dotknutého podniku.

Napokon na posledný rozsudok treba v tejto oblasti osobitne upozorniť preto, že povrdzuje judikatúru *Courage* Súdneho dvora (rozsudok z 20. septembra 2001, *Courage a Crehan*, C-453/99, Zb. s. I-6297). V spojených veciach *Manfredi a i.* (rozsudok z 13. júla 2006, C-295/04 až C-298/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor totiž pripomenul, že článok 81 ods. 1 ES, ktorý má priame účinky vo vzťahoch medzi jednotlivcami a priznáva dotknutým osobám práva, ktoré sú vnútroštátne súdy povinné ochraňovať, oprávňuje akúkoľvek tretiu osobu domáhať sa neplatnosti takejto kartelovej dohody a postupu zakázaného týmto článkom a požadovať náhradu škody za spôsobenú ujmu, ak existuje príčinná súvislosť medzi kartelovou dohodou či postupom a takouto ujmu. Súdny dvor v tejto súvislosti súčasne pripomenul, že v prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva v danej oblasti náleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého z členských štátov, aby upravil spôsoby výkonu tohto práva vrátane spôsobov uplatnenia pojmu „príčinná súvislosť“ za predpokladu, že jednak takéto postupy nie sú menej výhodné ako postupy týkajúce sa obdobných vnútroštátnych konaní (zásada primeranosti) a jednak že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo výrazné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity).

²⁴ Oznámenie o neuložení alebo znížení pokút v prípadoch kartelov [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES C 207, 1996, s. 4).

V oblasti pomoci poskytovaných štátom treba osobitne spomenúť päť vecí. Tieto veci umožňujú Súdnu dvor potvrdiť jeho judikatúru, prinášajúc niekoľko upresnení k rôznym otázkam, ako je pojem podniku v kontexte článku 87 ods. 1 ES, definícia pojmu pomoci alebo aj uplatňovanie zásady ochrany legitímnej dôvery a úlohy vnútroštátnych súdov pri realizácii systému kontroly štátnej pomoci. Vo veci *Cassa di Risparmio di Firenze a i.* (rozsudok z 10. januára 2006, C-222/04, Zb. s. I-289) Súdny dvor položil Corte suprema di cassazione (Taliansko) niekoľko prejudiciálnych otázok, ktoré sa týkajú zlučiteľnosti daňového režimu subjektov, ktoré vznikli z privatizácie talianskych bánk vo verejnom sektore a, presnejšie, na bankové nadácie, ktoré pri príležitosti privatizácie nahradili tradičné sporiteľne, s právom Spoločenstva. V odpovedi na prvé dve otázky a na základe ustálenej judikatúry týkajúcej sa pojmu „podnik“ v kontexte práva hospodárskej súťaže, ako aj judikatúry týkajúcej sa pojmu „hospodárska činnosť“, Súdny dvor jednak rozhodol, že subjekt, ktorý drží kontrolné podiely v spoločnosti, skutočne priamo alebo nepriamo vykonáva túto kontrolu vplyvom na jej správu, sa musí považovať za zúčastneného na hospodárskej činnosti vykonávanej kontrolovaným podnikom a musí byť preto sám kvalifikovaný ako podnik v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Súdny dvor rozhodol, že takýto subjekt musí byť kvalifikovaný ako „podnik“ v zmysle tohto ustanovenia a vzťahujú sa naň pravidlá Spoločenstva týkajúce sa štátnej pomoci, banková nadácia, ktorá kontroluje kapitál bankovej spoločnosti a ktorej režim zahŕňa pravidlá vyjadrujúce úlohu, ktorá presahuje jednoduché uloženie kapitálu investorom, teda pravidlá umožňujúce výkon kontrolnej funkcie, ale aj funkcie dávania impulzov a finančnej podpory, predstavujú tak existenciu organickej a funkčnej spojitosti medzi bankovými nadáciami a bankovými spoločnosťami. Zohľadňujúc úlohu zverenú bankovým nadáciám vnútroštátnym zákonodarcom v oblastiach verejného záujmu a sociálnej prospešnosti, Súdny dvor jednak pristúpil k rozlišovaniu jednoduchého zaplatenia príspevkov neziskovým organizáciám a činnosti vykonávanej priamo v týchto oblastiach. Stanovil totiž uplatňovanie predpisov Spoločenstva týkajúcich sa štátnej pomoci, iba v tom druhom predpoklade, zdôrazňujúc, že ak banková nadácia, ktorá je sama činná v oblasti verejného záujmu a sociálnej prospešnosti, využíva oprávnenie dané vnútroštátnym zákonodarcom na vykonávanie finančných a obchodných operácií, ako aj operácií s nehnuteľným a hnutelným majetkom potrebných alebo vhodných na uskutočnenie stanovených cieľov, je spôsobilá ponúkať tovary alebo služby na trhu v konkurencii s inými súťažiteľmi, a teda sa musí považovať za podnik a musia sa preto na ňu uplatňovať pravidlá Spoločenstva týkajúce sa štátnej pomoci. V odpovedi na tretiu otázku po tom, čo predovšetkým pripomenul, že pojem pomoc je širší ako pojem subvencia a že opatrenie, ktorým verejné orgány priznajú určitým podnikom oslobodenie od dane, ktoré aj keď nepredstavuje prevod štátnych prostriedkov, stavia príjemcu do finančnej situácie, ktorá je výhodnejšia ako situácia iných daňovníkov, predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES, Súdny dvor na druhej strane rozhodol, že oslobodenie od daňovej záťažky z dividend, ktoré zvýhodňuje bankové nadácie, ktoré sú vlastníkami podielov v bankových spoločnostiach a ktoré sledujú výlučne charitatívne, vyučovacie, vzdelávacie, študijné a vedeckovýskumné ciele, môže viesť k takejto kvalifikácii.

V spojených veciach *Belgicko a Forum 187/Komisia* (rozsudok z 22. júna 2006, C-182/03 a C-217/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Belgické kráľovstvo a Forum 187 ASBL, orgán zastupujúci koordinačné centrá v Belgicku, navrhovali zrušiť rozhodnutie 2003/757/ES²⁵,

²⁵ Rozhodnutie Komisie 2003/757/ES zo 17. februára 2003, týkajúce sa schémy pomoci poskytnutej Belgickom v prospech koordinačných centier usadených v Belgicku [neoficiálny preklad] (Ú. v. EÚ L 282, s. 25).

predovšetkým v rozsahu, v akom nedovoľuje Belgickému kráľovstvu umožniť, čo i len dočasne, obnovu statusu koordinačného centra tým centráram, na ktoré sa tento režim vzťahoval do 31. decembra 2000. Pri posudzovaní dôvodnosti jedného zo žalobných dôvodov, ktoré uvádzajú žalobcovia a ktorý porušuje zásadu ochrany legitímnej dôvery, Súdny dvor pripomenul, že Komisia tým, že napriek neexistencii prevažujúceho spoločenského záujmu nestanovila v prípade zrušenia právnej úpravy prechodné opatrenia, ktoré by chránili legitímnu dôveru hospodárskeho subjektu v právnú úpravu Spoločenstva, porušila vyššie právne pravidlo. Súdny dvor okrem iného rozhodol, že jednak zásadu ochrany legitímnej dôvery a jednak zásadu rovnosti porušuje rozhodnutie Komisie, ktoré na rozdiel od predchádzajúcich posúdení nariaďuje zrušenie osobitného daňového režimu z dôvodu, že ide o štátnu pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom bez toho, aby stanovila prechodné opatrenia pre hospodárske subjekty, ktorých povolenia bez ťažkostí obnoviteľné a nevyhnutné pre využívanie výhod tohto režimu stratili platnosť hneď v deň oznámenia rozhodnutia alebo krátko po tomto oznámení, súčasne však nezabránila tomu, že k tomuto okamihu stále platné povolenia budú využívať výhody počas niekoľkých rokov, pretože hospodárske subjekty, ktoré sa nemôžu v tak krátkej dobe prispôbiť zmene sporného režimu, môžu v každom prípade očakávať, že rozhodnutie, ktorým Komisia mení jej predchádzajúce posúdenie, poskytne čas potrebný na účinné zohľadnenie tejto zmeny posúdenia a že žiaden prevažujúci verejný záujem nebráni tomu, aby im bol poskytnutý potrebný čas.

Vo veci *Portugalsko/Komisia* (rozsudok zo 6. septembra 2006, C-88/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) podala Portugalská republika na Súdny dvor návrh na zrušenie rozhodnutia 2003/442/CE²⁶. Odvolávajúc sa na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej pojem štátnej pomoci nezahŕňa štátne opatrenia zavádzajúce rozlišovanie medzi podnikmi, pokiaľ toto rozlišovanie vyplýva z povahy alebo štruktúry systému poplatkov, do ktorého tieto opatrenia patria, Súdny dvor najskôr rozhodol, že opatrenie spočívajúce vo výnimke z uplatnenia všeobecného daňového systému nemožno odôvodniť tým, že dotknutý členský štát môže preukázať, že toto opatrenie vyplýva priamo zo základných alebo hlavných zásad jeho daňového systému a upresnil, že v tomto ohľade je potrebné rozlišovať medzi, na jednej strane cieľmi, ktoré sú stanovené pre osobitný daňový režim a nie sú vlastné tomuto režimu, a na druhej strane mechanizmami vlastnými samotnému daňovému systému, ktoré sú nevyhnutné na realizáciu týchto cieľov. Následne pripomenul, že pokiaľ ide o skúmanie, či opatrenie je selektívnej povahy, určenie referenčného rámca je podstatné. Súdny dvor okrem iného rozhodol, že tento rámec nemusí byť nevyhnutne definovaný v rámci hraníc štátneho územia a že aj v situácii, v ktorej regionálny alebo miestny orgán dostatočne stanoví v rámci výkonu právomoci, autonómnej voči ústrednej vláde, sadzbu dane, ktorá je nižšia ako sadzba na úrovni štátu a ktorá sa uplatňuje výlučne na podniky so sídlom na území podliehajúcim jeho právomoci v prípade, že orgán nižšej ako štátnej úrovne má najmä na základe svojho postavenia a svojej právomoci hlavnú úlohu pri určovaní politického a hospodárskeho prostredia, v ktorom pôsobia podniky so sídlom na území podliehajúcim jeho právomoci, možno relevantný právny rámec na posúdenie selektívnosti daňového opatrenia obmedziť na dotknuté geografické územie. Podľa Súdneho dvora na to, aby rozhodnutie prijaté za obdobných okolností mohlo byť

²⁶ Rozhodnutie Komisie 2003/442/ES z 11. decembra 2002 týkajúce sa časti režimu, ktorým sa prispôsobuje vnútroštátny daňový systém osobitostiam autonómneho regiónu Azory, a to v oblasti zníženia sadzieb dane z príjmov [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 150, s. 52).

považované za prijaté v rámci výkonu dostatočne autonómnych právomocí, je potrebné, aby toto rozhodnutie bolo najskôr prijaté regionálnym alebo miestnym orgánom, ktorý má v ústavnej oblasti politické a správne postavenie nezávislé od postavenia ústrednej vlády. Ďalej musí byť prijaté bez toho, aby ústredná vláda mohla priamo zasahovať do jeho obsahu. A nakoniec, finančné dôsledky zníženej sadzby dane, ktorá sa uplatňuje na podniky so sídlom v danom regióne, nesmú byť vyrovnávané dotáciami alebo subvenciami pochádzajúcimi od iných regiónov alebo od ústrednej vlády.

Vo veci *Laboratoires Boiron* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-526/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Cour de cassation (Francúzsko) položil Súdnemu dvoru dve prejudiciálne otázky vo veci týkajúcej sa „poplatku“ zavedeného článkom 12 zákona č. 97-1164 z 19. decembra 1997 o financovaní systému sociálneho zabezpečenia na rok 1998 (článok L-245-6-1 francúzskeho zákonníka sociálneho zabezpečenia - Code de sécurité sociale français) zaťažujúceho farmaceutické laboratóriá pri ich veľkoobchodných predajoch špeciálnych farmaceutík, u ktorých je nárok na vrátenie zo strany zdravotných poisťovní a nezaťažujúceho veľkoobchodných distribútorov a ku ktorému sa už Súdny dvor vyjadril z iných hľadísk v rozsudku *Ferring* (rozsudok z 22. novembra 2001, C-53/00, Zb. s. I-9067). V odpovedi na prvú otázku, opierajúc sa o svoju judikatúru *Banks* (rozsudok z 20. septembra 2001, C-390/98, Zb. s. I-6117), v zmysle ktorej osoby, ktoré majú zaplatiť daň, sa nemôžu dovoliavať toho, že oslobodenie, z ktorého majú prospech iné podniky, predstavuje štátnu pomoc pre to, aby sa vyhli plateniu tejto dane, alebo aby dosiahli jej vrátenie, Súdny dvor upresnil, že to platí vtedy, ak ide o oslobodenie od dane, ktorá mala všeobecné uplatnenie, v prospech určitých podnikateľských subjektov a že situácia je úplne iná, pokiaľ ide o poplatok, ktorému podlieha iba jedna z dvoch kategórií podnikateľských subjektov, ktoré sú v konkurenčnom postavení. V takomto prípade asymetrického podliehania poplatku Súdny dvor totiž berie do úvahy, že pomoc môže vyplývať zo skutočnosti, že iná kategória podnikateľských subjektov, s ktorou je v priamom konkurenčnom vzťahu kategória podliehajúca poplatku, nepodlieha tomuto poplatku, a že teda v systéme, kde existujú dva okruhy priamych konkurentov v oblasti distribúcie liekov a v ktorom nepodliehanie veľkoobchodných distribútorov poplatku z priamych predajov, je cieľom najmä dať do rovnováhy podmienky hospodárskej súťaže medzi dvoma okruhmi distribúcie liekov, ktoré sú podľa zákonodarcu skreslené existenciou povinností verejnej služby, ktoré sú uložené iba veľkoobchodným distribútorom, práve samotný poplatok z priamych predajov, a nie akékoľvek od neho oddeliteľné oslobodenie, predstavuje sporné opatrenie pomoci. Súdny dvor dospel k záveru, že je potrebné pripustiť, že farmaceutické laboratórium, ktoré je povinné zaplatiť taký poplatok, sa môže s cieľom dosiahnuť vrátenie časti zaplatených súm, ktoré zodpovedajú ekonomickej výhode nespravodlivo získanej veľkoobchodnými distribútormi, odvolať na to, že skutočnosť, že veľkoobchodní distribútori nie sú povinní odvádzať takýto poplatok, je štátnou pomocou. V rámci odpovede na druhú otázku Súdny dvor súčasne v tejto súvislosti rozhodol, opierajúc sa o vlastnú judikatúru, ktorá sa týka ponechanej procesnej autonómie, pri absencii právnej úpravy Spoločenstva v tejto oblasti, vnútroštátnym právnym poriadkom na zabezpečenie zachovania práv, ktoré osoby podliehajúce ich právomoci vyvodzujú z priameho účinku práva Spoločenstva, ako aj z dvojitého obmedzenia nevyhnutného na dodržiavanie zásady ekvivalencie a efektivity, že právo Spoločenstva nebráni uplatneniu predpisov vnútroštátneho práva, ktoré podriaďujú vrátenie povinného poplatku, akým je poplatok vo veci samej, dôkazu, ktorý má predložiť autor žiadosti o vrátenie, o tom, že výhoda,

ktorú získali veľkoobchodní distribútori zo skutočnosti, že nepodliehajú tomuto poplatku, presahuje náklady, ktoré znášajú pri vykonávaní povinností verejnej služby uložených vnútroštátnou legislatívou, a najmä o tom, že aspoň jedna z podmienok nazývaných „Altmark“²⁷ nie je splnená.

Vo veci *Transalpine Ölleitung in Österreich* (rozsudok z 5. októbra 2006, C-368/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Verwaltungsgerichtshof (Rakúsko) predložil Súdnemu dvoru návrh na začatie prejudiciálneho konania týkajúci sa výkladu článku 88 ods. 3 poslednej vety ES, v ktorej mohol potvrdiť, pričom ich upresnil, niekoľko názorov na úlohu vnútroštátnych súdov v rámci uplatňovania systému kontroly štátnych pomoci, osobitne vo vzťahu k protiprávnej pomoci, pretože sa poskytla v rozpore s povinnosťou oznámenia stanovenou v tomto ustanovení, ale bola neskôr vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom rozhodnutím Komisie. V súlade s ustálenou judikatúrou, Súdny dvor na jednej strane rozhodol, že článok 88 ods. 3 poslednú vetu ES je potrebné vykladať v tom zmysle, že prináleží vnútroštátnym súdom ochraňovať práva osôb podliehajúcich ich právomoci pred prípadným nedodržaním zákazu uskutočnenia pomoci vnútroštátnymi orgánmi predtým, ako Komisia prijme rozhodnutie o jej povolení a zdôraznil, ako krátko predtým už urobil v rozsudku *Air Liquide Industries Belgium* (rozsudok z 15. júna 2006, C-393/04 a C-41/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), že pri svojom rozhodovaní musia vnútroštátne súdy v plnom rozsahu zohľadniť záujem Spoločenstva, ktorý im zakazuje prijať opatrenie, ktorého jediným účinkom by bolo rozšírenie okruhu príjemcov protiprávnej pomoci. Súdny dvor na druhej strane zároveň pripomenul, že dôsledkom rozhodnutia Komisie vyhlasujúceho neozenú pomoc za zlučiteľnú so spoločným trhom nie je legalizácia *a posteriori* vykonávacích aktov, ktoré sú neplatné z dôvodu, že boli prijaté v rozpore so zákazom uvedeným v tomto ustanovení, pretože by mohlo dôjsť k ohrozeniu priameho účinku ako potrebného účinku článku 88 ods. 3 poslednej vety ES a popretiu záujmov osôb podliehajúcich právomoci vnútroštátnych súdov, ktorých úlohou je tieto záujmy chrániť. V tomto ohľade podľa Súdného dvora nie je relevantné, či rozhodnutie Komisie upresňuje, že posúdenie predmetnej pomoci Komisiou sa vzťahovalo na obdobie predchádzajúce jeho prijatiu, alebo či žiadosť o vrátenie bola podaná pred alebo po prijatí rozhodnutia vyhlasujúceho pomoc za zlučiteľnú so spoločným trhom, pokiaľ sa táto žiadosť vzťahuje na protiprávnú situáciu vyplývajúcu z neozenia. Napokon uvádza svoju judikatúru, podľa ktorej vnútroštátne súdy musia osobám podliehajúcim ich právomoci, ktoré sa môžu dovoľávať nedodržania povinnosti oznámenia štátnych pomoci, zabezpečiť, že z neho budú vyvedené všetky dôsledky v súlade s ich vnútroštátnym právom, a to jednak v súvislosti s platnosťou aktov, ktorými sa vykonáva opatrenie pomoci, ako aj v súvislosti s vymáhaním finančných podpôr poskytnutých v rozpore s týmto ustanovením alebo s prípadnými predbežnými opatreniami, Súdny dvor rozhodol, že podľa možností vnútroštátneho práva a procesných prostriedkov, ktoré toto právo stanovuje, môže vnútroštátny súd v závislosti od jednotlivého prípadu považovať za potrebné nariadiť vymáhanie protiprávnej pomoci od jej príjemcov, aj keď táto pomoc bola neskôr Komisiou vyhlásená za zlučiteľnú so spoločným trhom, alebo môže byť považovaná za žiadosť o náhradu škody spôsobenú protiprávnou povahou takéhoto opatrenia.

²⁷ Rozsudok z 24. júla 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, Zb. s. I-7747.

Aproximácia právnych predpisov a jednotná právna úprava

V tejto oblasti sa Súdny dvor dotkol rôznych častí právnej úpravy Spoločenstva.

Vo veci *International Air Transport Association a i.*, už citovanej, Súdny dvor o otázke, či je článok 6 nariadenia č. 261/2004²⁸, týkajúci sa práv leteckých cestujúcich zlučiteľný s Montrealským dohovorom, rozhodol, že opatrenia spočívajúce v pomoci a náhradách cestujúcim a starostlivosti o nich v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letu stanovené v tomto článku predstavujú štandardizované a okamžité opatrenia na nápravu ujmy, ktoré nie sú prekážkou toho, aby dotknutí cestujúci v prípade, keď im to isté meškание spôsobilo okrem iného škody zakladajúce nárok na ich náhradu, mohli taktiež podať žaloby o náhradu týchto škôd za podmienok upravených Montrealským dohovorom. Súdny dvor tiež rozhodol, že povinnosť odôvodnenia bola dodržaná, keďže z nariadenia jasne vyplýva podstata cieľa sledovaného inštitúciami, a nemožno preto požadovať, aby obsahovalo osobitné odôvodnenie pre každé z uskutočnených technických rozhodnutí. Čo sa týka dodržiavania zásady proporcionality, všeobecnej zásady práva Spoločenstva, ktorá vyžaduje, aby boli prostriedky stanovené v ustanovení Spoločenstva schopné dosiahnuť sledovaný účel a nezachádzali nad rámec toho, čo je potrebné na jeho dosiahnutie, Súdny dvor rozhodol, že opatrenia spočívajúce v pomoci a náhradách cestujúcim a starostlivosti o nich stanovené v tomto nariadení nie sú zjavne neprimerané cieľu sledovanému zákonodarcom Spoločenstva, ktorý spočíva v posilnení ochrany cestujúcich, ktorí sú obeťami zrušenia alebo veľkého meškania letov. Pokiaľ ide o zásadu rovnosti zaobchádzania, Súdny dvor tvrdí, že povinnosti vyplývajúce z uvedeného nariadenia nie sú neplatné, aj keď také povinnosti nie sú uložené pre ostatné dopravné prostriedky. V skutočnosti, rôzne spôsoby dopravy nie sú zameniteľné a situácia cestujúceho, ktorý je obeťou zrušenia alebo meškania letu je objektívne odlišná od situácie cestujúceho, ktorý použije iný dopravný prostriedok. Navyše škoda spôsobená cestujúcim leteckých dopravcov v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov je obdobná bez ohľadu na spoločnosť, s ktorou cestujúci uzavreli zmluvu, a nesúvisí s cenovou politikou. So všetkými leteckými spoločnosťami sa preto musí zaobchádzať rovnako.

Dva rozsudky sa týkajú smernice 85/374²⁹ a majú špeciálny význam. Prvý sa týka možnosti prenosu zodpovedností z výrobcu na dodávateľa, druhý sa týka okamihu uvedenia výrobku do obehu. Vo veci *Skov a Bilka*. (rozsudok z 10. januára 2006, C-402/03, Zb. s. I-199) Súdny dvor hľadal odpoveď na otázku, či uvedená smernica vylučuje vnútroštátne pravidlo, podľa ktorého dodávateľ preberá v neobmedzenom rozsahu objektívnu zodpovednosť výrobcu podľa tejto smernice. Konštatujúc, že táto smernica zavádza objektívnu zodpovednosť, ktorú nesie výrobca, a cieľom smernice je úplné zosúladenie v bodoch, ktoré upravuje, Súdny dvor dospel k záveru, že vymedzenie okruhu zodpovedných sa musí považovať za taxatívne. Uvedená smernica stanovuje zodpovednosť dodávateľa iba za predpokladu, že

²⁸ Nariadenie (ES) č. 261/2004 Európskeho parlamentu a Rady, z 11. februára 2004, ktorým sa ustanovujú spoločné pravidlá systému náhrad a pomoci cestujúcim pri odmietnutí nástupu do lietadla, v prípade zrušenia alebo veľkého meškania letov a ktorým sa zrušuje nariadenie (EHS) č. 295/91 (Ú. v. ES L 46, s. 1; Mim. vyd. 07/008, s. 1).

²⁹ Smernica 85/374/EHS Rady, z 25. júla 1985 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov o zodpovednosti za chybné výrobky (Ú. v. ES L 210, s. 25; Mim. vyd. 15/001, s. 257).

výrobcu nemožno zistiť, vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že dodávateľ priamo zodpovedá za chyby výrobku voči poškodeným osobám, rozšírila tento okruh zodpovedných, a preto nie je prípustná. Pokiaľ ide na druhej strane o zodpovednosť za zavinenie výrobcu, Súdny dvor rozhodol, že uvedená smernica nebráni vnútroštátnemu pravidlu, podľa ktorého je dodávateľ povinný prebrať v neobmedzenom rozsahu zodpovednosť za zavinenie výrobcu, keďže režim zodpovednosti zavedený uvedenou smernicou nevylučuje uplatňovanie iných režimov zmluvnej alebo mimozmluvnej zodpovednosti, pokiaľ spočívajú na iných základoch, ako sú napríklad záruka za skryté chyby alebo zavinenie.

Vo veci *O'Byrne* (rozsudok z 9. februára 2006, C-127/04, Zb. s. I-1313) išlo na jednej strane o zistenie, odkedy môže byť výrobok považovaný za uvedený do obehu, keďže premlčiacia doba práv priznaných poškodenej osobe je desať rokov od uvedenia výrobku do obehu, a na druhej strane o zistenie, či jedného účastníka konania možno nahradiť iným účastníkom konania, ak žaloba bola omylom podaná proti spoločnosti, ktorá nie je skutočným výrobcu výrobku. Súdny dvor rozhodol, že výrobok je uvedený do obehu, keď opustil výrobný proces uskutočňovaný výrobcu a vstúpil do procesu uvedenia na trh, v ktorom sa ponúka verejnosti na účely použitia alebo spotreby. Nezáleží na tom, či výrobok predáva výrobca priamo používateľovi alebo spotrebiteľovi alebo či sa tento predaj uskutočňuje prostredníctvom jedného alebo viacerých článkov distribučnej reťaze. Pokiaľ je však jeden z článkov distribučnej reťaze úzko spojený s výrobcu, z tohto spojenia vyplýva, že tento subjekt je v skutočnosti zapojený do procesu výroby dotknutého výrobku v tom zmysle, že ak je žaloba podaná proti spoločnosti omylom považovanej za výrobcu výrobku, je úlohou vnútroštátneho súdu stanoviť podmienky, za ktorých môže dôjsť k zámene jedného účastníka konania za iného, pri úplnom rešpektovaní pôsobnosti *ratione personae* uvedenej smernice, zatiaľ čo vymedzenie okruhu zodpovedných je taxatívne.

V oblasti porovnávacej reklamy, vo veci *Lidl Belgium* (rozsudok z 19. septembra 2006, C-356/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Súdny dvor uskutočnil výklad smernice 84/450³⁰. Zaoberajúc sa otázkou zákonnosti dvoch špecifických foriem porovnávacej reklamy, ktoré sa obidve zakladajú na porovnávaní cien bez toho, aby reklama určila, ktoré tovary sa porovnávajú a bez toho, aby uviedla príslušné ceny, Súdny dvor rozhodol, že na jednej strane uvedená smernica nebráni tomu, aby sa porovnávacia reklama vzťahovala hromadne na sortimenty výrobkov bežnej spotreby predávané dvoma konkurenčnými obchodnými reťazcami, pokiaľ obidva tieto sortimenty pozostávajú z jednotlivých výrobkov, ktoré vnímané v pároch individuálne splňajú podmienku porovnateľnosti ňou stanovenú. Navyše požiadavka, že reklama „objektívne porovnáva“ vlastnosti dotknutých tovarov nevyžaduje, aby porovnávané výrobky a ceny tak zadávateľa reklamy, ako aj všetkých ostatných súťažiteľov zahrnutých do porovnania boli výslovne a taxatívne vymenované v reklame. Vlastnosti týchto tovarov však musia byť „kontrolovateľné“, ako v prípade ich cien a všeobecnej úrovne cien uplatňovaných obchodným reťazcom na jeho sortiment porovnateľných výrobkov a výšku ročne dosiahnuteľných úspor spotrebiteľom podľa toho, či nakupuje tieto výrobky prevažne v jednom alebo v inom obchodnom reťazci. V prípade, že porovnávané údaje, o ktoré sa opiera tvrdenie o určitej vlastnosti, nie sú uvedené

³⁰ Smernica 84/450/EHS Rady, z 10. septembra 1984, o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov týkajúcich sa klamlivej reklamy, zmenená a doplnená smernicou 97/55 Európskeho parlamentu a Rady, zo 6. októbra 1997 (Ú. v. ES L 250, s. 17; Mim. vyd. 15/001, s. 227).

v porovnávacej reklame, zadávateľ reklamy musí informovať adresátov tejto reklamy, kde a ako sa môžu s týmito údajmi ľahko oboznámiť s cieľom skontrolovať ich správnosť, alebo aby ich nechali skontrolovať. Na druhej strane, porovnávacia reklama, ktorá vyzdvihuje nižšiu všeobecnú úroveň cien zadávateľa reklamy vo vzťahu k jeho hlavným súťažiteľom, hoci porovnanie sa vzťahuje na vzorku výrobkov, môže byť klamlivá v troch nasledujúcich prípadoch: ak reklama neuvádza, že porovnanie sa týka len jednej vzorky a nie všetkých výrobkov zadávateľa reklamy, ak neidentifikuje použité prvky porovnávania alebo neuvádza zdroj informácií, na základe ktorého je možná takáto identifikácia, alebo ak obsahuje hromadný odkaz na rozdiel v úsporách, ktoré môže spotrebiteľ dosiahnuť svojimi nákupmi bežnej spotreby prevažne u zadávateľa reklamy než u jeho súťažiteľov bez konkretizácie všeobecnej úrovne cien uplatňovaných každým týmto súťažiteľom, a výšku úspor dosiahnuteľných nákupmi prevažne u zadávateľa reklamy, a nie u iných súťažiteľov.

Vo veci *Mostaza Claro* (rozsudok z 26. októbra 2006, C-168/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor uskutočnil výklad smernice 93/13³¹. Mal dať odpoveď na otázku či, vnútroštátny súd, na ktorý bola podaná žaloba o zrušenie rozhodcovského rozhodnutia, ktoré znevýhodňuje spotrebiteľa, vydaného po ukončení rozhodcovského konania, vynúteného podmienkou účastníckej zmluvy o predplatenej prevádzke mobilného telefónu, ktorá má byť kvalifikovaná ako nekalá, môže začať súdne konanie, aj keď spotrebiteľ v tomto smere nemal úspech pred rozhodcom, Súdny dvor rozhodol, že uvedená smernica sa má vykladať v tom zmysle, že vyžaduje, aby vnútroštátny súd posúdil neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a zrušil toto rozhodnutie z dôvodu, že uvedená zmluva obsahuje nekalú podmienku, hoci sa spotrebiteľ dovoľával tejto neplatnosti nie v rámci rozhodcovského konania, ale výlučne v rámci žaloby o zrušenie.

V oblasti autorských a s nimi súvisiacich práv, vo veci *SGAE* (rozsudok zo 7. decembra 2006, C-306/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), Súdny dvor upresnil pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29³², ktorý stanovuje výlučné právo autorov udeliť súhlas alebo zakázať takýto prenos ich diel. Na základe otázky, ktorú položila Audiencia Provincial de Barcelona (Španielsko) v rámci sporu medzi SGAE, španielskou organizáciou poverenou správou autorských práv a hotelovým zariadením, Súdny dvor mal predovšetkým určiť, či uvedená definícia zahŕňa šírenie programov prostredníctvom televíznych prijímačov umiestneným v hotelových izbách. Výkladom dotknutého ustanovenia smernice 2001/29 vo svetle medzinárodného práva, ktoré sa má uplatňovať na úrovni Spoločenstva, v tomto prípade Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel z 24. júla 1971 a Zmluvy Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o autorských právach z 20. decembra 1996, Súdny dvor zvolil globálny prístup. Zdôraznil, že potenciálnymi televíznymi divákmi diel sú nielen klienti ubytovaní v izbách a klienti prítomní v inej časti hotela, kde je k dispozícii televízny prijímač, ale aj klienti vstupujúci do hotela. To predstavuje veľký počet osôb, takže ich treba považovať za verejnosť v zmysle smernice 2001/19. Súdny dvor preto rozhodol, že hoci samotné umiestnenie televíznych prijímačov v hotelových izbách nepredstavuje verejný prenos, na druhej strane poskytovanie signálu klientom hotela

³¹ Smernica 93/13/EHS Rady, z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, s. 29; Mim. vyd.).

³² Smernica 2001/29/ES Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

prostredníctvom televíznych prijímačov je verejným prenosom. Okrem toho súkromná povaha izieb nie je relevantná.

Ochranné známky

V oblasti práva ochranných známok sa zameriame na rozsudok vyhlásený vo veci *Bovemij Verzekeringen* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-108/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), ktorý určuje aké územie sa musí zobrať do úvahy pri posudzovaní, či označenie nadobudlo rozlišovaciu spôsobilosť používaním v zmysle článku 3 ods. 3 smernice 89/104³³, v členskom štáte alebo v skupine členských štátov, ktoré majú spoločnú legislatívu o ochranných známkach, akou je v tomto prípade Benelux (ktorý sa podľa judikatúry Súdneho dvora musí považovať za jeden členský štát). Súdny dvor rozhodol, že pri posudzovaní či sa dôvody zamietnutia vymenované v článku 3 ods. 1 písm. b) až d) uvedenej smernice musia odmietnuť z dôvodu nadobudnutia rozlišovacej spôsobilosti používaním v zmysle článku 3 ods. 3, je relevantnou iba situácia prevládajúca na časti územia predmetného členského štátu, kde sa skonštatovali dôvody zamietnutia. V dôsledku toho uplatnenie výnimky stanovenej v článku 3 ods. 3 tej istej smernice na dôvody zamietnutia predpokladá, že ochranná známka nadobudla rozlišovaciu spôsobilosť používaním v celej časti územia členského štátu alebo v celej časti územia Beneluxu, v ktorej existuje dôvod zamietnutia. Okrem toho, pokiaľ ide o ochrannú známku zloženú z jedného alebo viacerých slov úradného jazyka dotknutého členského štátu a ak dôvod zamietnutia existuje iba v jednom z jeho jazykových pásiem, musí sa preukázať, že ochranná známka nadobudla používaním rozlišovaciu spôsobilosť v celom tomto jazykovom pásme. Rovnako pri označení vo veci samej (EUROPOLIS) obsahujúcom holandský pojem (polis) je potrebné zobrať do úvahy časť Beneluxu, kde sa používa holandčina.

Dane

V tejto oblasti, sa jedna vec týkala zákazu diskriminujúcich vnútroštátnych zdanení a tri systému dane z pridanej hodnoty v Spoločenstve.

V spojených veciach *Nádasdi* (rozsudok z 5. októbra 2006, C-290/05 a C-333/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor vyhlásil maďarskú registračnú daň za nezlučiteľnú s právom Spoločenstva, pretože sa uplatňuje na ojazdené vozidlá dovezené z iných členských štátov bez prihliadnutia na zníženie ich hodnoty a zaťažuje tieto ojazdené vozidlá viac ako podobné ojazdené vozidlá už zaregistrované v Maďarsku, ktoré podliehajú tej istej dani pri ich prvej registrácii vozidla. Skúmaním spornej dane z hľadiska zákazu diskriminujúcich vnútroštátnych zdanení s ohľadom na výrobky pochádzajúce z iných členských štátov vymenované v článku 90 ES, Súdny dvor prikočil k porovnaniu účinkov uvedenej dane, týkajúcej sa ojazdeného vozidla dovezeného z iného členského štátu s účinkami zaťažujúcimi podobné vozidlo s pôvodom v Maďarsku. Konštatoval, že vozidlo

³³ Prvá smernica 89/104/EHS Rady, z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).

s pôvodom v Maďarsku, pri ktorom daň bola uhradená, keď bolo vozidlo nové, postupne stráca časť svojej trhovej hodnoty a že výška registračnej dane obsiahnutej v zostatkovej hodnote sa proporcionálne znižuje. Naopak vozidlo rovnakého typu, veku a s rovnakým počtom najazdených kilometrov, ktoré má ďalšie rovnaké znaky, zakúpené ako ojazdené v inom členskom štáte, podlieha dani bez toho, aby táto daň bola znížená úmerne k zníženiu jeho hodnoty, a z tohto dôvodu je zdanené vyššou daňou. Súdny dvor z toho vyvodil, že článok 90 ES vyžaduje, aby sa zohľadňovalo zníženie hodnoty ojazdených vozidiel, ktoré sú predmetom zdaňovania.

Vo veci *Stichting Kinderopvang Enschede* (rozsudok z 9. februára 2006, C-415/04, Zb. s. I-1385) sa Súdny dvor vyjadril k oslobodeniu od dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) činností vo verejnom záujme stanovených v článku 13 A ods. 1 písm. g) a h) šiestej smernice 77/388³⁴, a teda úzko spojené so sociálnou pomocou a sociálnym zabezpečením, ako aj starostlivosťou o deti alebo mládež. Vo veci samej boli sporné služby poskytované neziskovou organizáciou, ktorá je sprostredkovateľom medzi osobami, ktoré hľadajú a ponúkajú službu opatery detí. Súdny dvor rozhodol, že oslobodenie takejto činnosti od DPH podlieha trom podmienkam, ktorých overenie prináleží vnútroštátnemu súdu. Po prvé, služba opatery detí vykonávaná dennými opatrovateľmi ako hlavné plnenie, s ktorým je činnosť inštitúcie úzko spojená, musí sama osebe spĺňať podmienky oslobodenia, najmä kritérium „sociálneho charakteru“, ktorý musí byť priznaný poskytovateľovi služby. Ďalej, služby poskytnuté dotknutou inštitúciou ako sprostredkovateľom musia byť nevyhnutné pre službu opatery detí v tom zmysle, že výber a vzdelávanie denných opatrovateľov inštitúciou musí viesť k tomu, že opatrovateľská služba je takej povahy a kvality, že by nebolo možné zabezpečiť službu rovnakej hodnoty bez využitia sprostredkovateľskej služby. Nakoniec tieto služby nesmú byť vo svojej podstate určené na nadobúdanie dodatočných príjmov realizáciou plnení, ktoré priamo konkurujú plneniam komerčných podnikov podliehajúcich dani.

Vo veciach *University of Huddersfield a Halifax a i.* (rozsudky z 21. februára 2006, C-223/03, Zb. s. I-1751, a C-255/02, Zb. s. I-1609) Súdny dvor uviedol, že v oblasti dane z pridanej hodnoty plnenia sú dodávkami tovaru alebo poskytovaním služieb a hospodárskou činnosťou v zmysle vyššie uvedenej šiestej smernice v prípade, ak spĺňajú objektívne kritériá, na ktorých sú tieto pojmy založené. S výhradou daňového podvodu otázka, či predmetné plnenie bolo vykonané iba s cieľom získania daňovej výhody, nie je vôbec relevantná. Otázky položené vo veci *Halifax a i.*, už citovanej, však umožnili Súdnemu dvoru doplniť, že zásada zákazu zneužívania vo vzťahu k plneniam, ktoré nie sú vykonávané v rámci bežných obchodných transakcií, ale iba s cieľom získať zneužitím výhody stanovené právom Spoločenstva, sa uplatňuje takisto na oblasť DPH. V dôsledku toho si platiteľ dane nemôže odpočítať DPH zaplatenú na vstupe, keď plnenia predstavujúce základ tohto práva predstavujú zneužitie. Súdny dvor v tomto zmysle upresnil, že existencia zneužívania v oblasti DPH predpokladá splnenie dvoch podmienok. Na jednej strane dotknuté plnenia, napriek formálnemu dodržaniu podmienok stanovených v šiestej smernici a vo vnútroštátnej právnej úprave preberajúcej túto smernicu, musia viesť k získaniu daňovej

³⁴ Šiesta smernica 77/388/EHS Rady zo 17. mája 1977 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia (Ú. v. ES L 145, s. 1; Mim. vyd. 09/001, s. 23), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 95/7/ES z 10. apríla 1995 (Ú. v. ES L 102, s. 18; Mim. vyd. 09/001, s. 274).

výhody, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s cieľom sledovaným týmito ustanoveniami. Na druhej strane musí z celku objektívnych prvkov takisto vyplývať, že hlavným cieľom predmetných plnení je získať daňovú výhodu, zákaz zneužitia nie je relevantný, keď môžu mať predmetné plnenia nejaké iné vysvetlenie.

V tomto kontexte treba ďalej upozorniť na tretí rozsudok vyhlásený v ten istý deň vo veci *BUPA Hospitals a Goldsborough Developments* (rozsudok z 21. februára 2006, C-419/02, Zb. s. I-1685) a v ktorom Súdny dvor rozhodol, že článok 10 ods. 2 druhého pododseku šiestej smernice, ktorý stanovuje, že v prípade vyplatenia preddavku sa DPH stane splatnou bez toho, aby sa už uskutočnila dodávka alebo poskytnutie služieb, sa neuplatňuje na preddavky uhradené za dodávku tovaru alebo poskytnutie služieb, ktoré zatiaľ neboli presne určené.

Vo veci *Banca popolare di Cremona* (rozsudok z 3. októbra 2006, C-475/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor rozhodol, že talianska regionálna daň z produkčných činností (ďalej len „IRAP“) je zlučiteľná so šiestou smernicou 77/388, konkrétne s jej článkom 33, ktorý zakazuje členským štátom zaviesť alebo zachovať daňové systémy, ktoré majú charakter dane z obratu. Na to, aby dospel k tomuto záveru, Súdny dvor porovnal charakteristické znaky tejto dane s charakteristickými znakmi DPH. Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že IRAP je daň vypočítaná z čistej hodnoty produkcie podniku v priebehu daného obdobia (rozdiel medzi „hodnotou produkcie“ a „nákladmi produkcie“), ktorá zahŕňa zložky, ktoré nemajú priamu spojitosť s dodávkami tovarov alebo služieb ako takými. IRAP preto nemožno považovať za úmernú k cene dodaných tovarov alebo služieb na rozdiel od DPH. Ďalej Súdny dvor zdôraznil, že všetci platitelia dane nemajú možnosť preniesť daňové dotknuté bremeno, takže táto daň nie je koncipovaná tak, aby sa preniesla na konečného spotrebiteľa, zatiaľ čo DPH zatažuje výlučne konečného spotrebiteľa a je úplne neutrálna vo vzťahu k platiteľom dane, ktorí vstupujú do výrobného a distribučného procesu pred štádiom konečného zdanenia bez ohľadu na počet transakcií, ku ktorým došlo. Z tohto dôvodu IRAP nemá všetky podstatné charakteristické znaky DPH a nepredstavuje daň, ktorá má charakter dane z obratu v zmysle článku 33 ods. 1 druhej smernice, a toto ustanovenie nebráni jej zachovaniu.

Sociálna politika

Smernica 93/04 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času bola základom v troch konaniach, kým zákaz diskriminácie medzi pracovníkmi mužského a ženského pohlavia bol základom štvrtého konania³⁵ a rámcová dohoda o práci na dobu určitú piateho konania.

Vo veci *Federatie Nederlandse Vakbeweging* (rozsudok zo 6. apríla 2006, C-124/05, Zb. s. I-3423) Súdny dvor o otázke, či preplatenie dní minimálnej dovolenky za rok, ktoré neboli vyčerpané v priebehu predchádzajúcich rokov, odporuje článku 7 ods. 2 smernice 93/04, rozhodol, že toto ustanovenie treba vykladať v tom zmysle, že mu odporuje, keď

³⁵ Smernica 93/104/ES Rady z 23. novembra 1993 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času (Ú. v. ES L 307, s. 18; Mim. vyd. 005/002, s. 197), zmenená a doplnená smernicou 2000/34 z 22. júna 2000 (Ú. v. ES L 195, s. 41; Mim. vyd. 05/004, s. 27).

vnútroštátny právny predpis umožňuje počas trvania pracovnej zmluvy namiesto dní dovolenky za rok v zmysle článku 7 ods. 1 uvedenej smernice, ktoré neboli vyčerpané v určitom roku, vyplatiť peňažnú náhradu v nasledujúcom roku. Súdny dvor rozhodol, že právo každého pracovníka na platenú ročnú dovolenku treba považovať za mimoriadne významnú zásadu sociálneho práva Spoločenstva, od ktorej sa nemožno odchyliť, a príslušné vnútroštátne orgány ju môžu uplatňovať len v rozsahu, ktorý smernica výslovne vymedzuje. Táto smernica stanovuje pravidlo, podľa ktorého pracovník musí mať za normálnych okolností k dispozícii skutočnú dobu na odpočinok, aby bola zabezpečená účinná ochrana jeho bezpečnosti a zdravia, a len v prípade skončenia pracovného pomeru pripúšťa článok 7 ods. 2 smernice, že namiesto platenej dovolenky za rok bude vyplatená finančná náhrada.

Vo veciach *Robinson-Steele a i.* (rozsudok zo 16. marca 2006, C-131/04 a C-257/04, Zb. s. I-2531) sa Súdny dvor vyjadril k tomu, či vyplatenie nároku na ročnú dovolenku podľa miestnej kolektívnej zmluvy formou vyplatenia časti mzdy zaplatenej pracovníkovi za vykonanú prácu bez toho, aby pracovník dostal z tohto dôvodu k platbe za vykonanú prácu ešte platbu navyše, je v súlade s článkom 7 ods. 1 smernice 93/104. Súdny dvor jasne skonštatoval, že článok 7 uvedenej smernice odporuje, aby platba za minimálnu ročnú dovolenku v zmysle tohto ustanovenia bola vyplácaná v splátkach rozvrhnutých na zodpovedajúce ročné pracovné obdobie a tieto splátky boli vyplácané spolu s odmenou za vykonanú prácu, a nie tak, že uvedená platba je vyplácaná za stanovené obdobie, v priebehu ktorého pracovník skutočne čerpá dovolenku.

Vo veci *Komisia/Spojené kráľovstvo* (rozsudok zo 7. septembra 2006, C-484/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor rozhodoval v rámci konania o žalobe o nesplnenie povinnosti. Podľa smernice 93/104 zmenenej a doplnenej smernicou 2000/34 si členský štát nesplní svoje povinnosti tým, že na pracovníkov, ktorých časť pracovného času sa nemeria alebo nie je vopred určená, alebo si ju môže určiť sám pracovník vzhľadom na osobitnú povahu príslušnej činnosti, uplatní odchýlku na niektoré pravidlá týkajúce sa nároku na odpočinok, a že neprijme opatrenia potrebné na zabezpečenie minimálnych dôb denného a týždenného odpočinku pracovníkov. Potrebný účinok práv priznaných pracovníkom uvedenou smernicou so sebou nevyhnutne prináša povinnosť členských štátov zaručiť dodržanie nároku na skutočný odpočinok. Členský štát, ktorý po prebratí smernice stanoví pre pracovníkov nároky na odpočinok a ktorý v usmerneniach adresovaných zamestnávateľom a pracovníkom v súvislosti s uplatnením týchto nárokov stanoví, že zamestnávateľ nie je povinný dbať o to, aby pracovníci skutočne využili tieto nároky, nezabezpečuje dodržiavanie minimálnych požiadaviek stanovených uvedenou smernicou, ani jej základného účelu. Vyhlasujúc, že ak zamestnávatelia nemôžu zabrániť, aby si pracovníci vyčerpali doby odpočinku, nie sú povinní dbať o to, aby pracovníci skutočne využili tento nárok, takéto usmernenia zjavne môžu zbaviť nároky stanovené v uvedenej smernici ich opodstatnenia a nie sú v súlade s jej účelom, podľa ktorého sú minimálne doby odpočinku nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti a ochrany zdravia pracovníkov.

Vo veci *Cadman* (rozsudok z 3. októbra 2006, C-17/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor uskutočnil výklad článku 141 ES, pričom upresnil rozsudok *Danfoss* (rozsudok zo 17. októbra 1989, 109/88, Zb. s. 3199), ktorým potom čo poznamenal, že nie je vylúčené, aby uplatnenie kritéria počtu odpracovaných rokov mohlo viesť k menej priaznivému

zaobchádzaniu so zamestnankyňami než so zamestnancami, konštatoval, že zamestnávateľ nemusí osobitne odôvodňovať uplatnenie tohto kritéria. Súdny dvor potvrdil, že pokiaľ je kritérium počtu odpracovaných rokov vo všeobecnosti spôsobilé dosiahnuť legitímny cieľ odmenenia získanej skúsenosti, na základe ktorej je zamestnanec schopný lepšie zvládnuť svoje úlohy za predpokladu, že v dôsledku uplatnenia tohto kritéria ako okolnosti prispievajúcej k určaniu odmien vznikajú rozdiely v odmeňovaní rovnakej práce alebo práce rovnakej hodnoty medzi zamestnancami a zamestnankyňami, ktoré sa majú zahrnúť do porovnania, zamestnávateľ nemusí osobitne preukazovať, že uplatnenie tohto kritéria je spôsobilé dosiahnuť predmetný cieľ, pokiaľ ide o predmetné zamestnanie, s výnimkou prípadu, ak zamestnanec predloží dôkazy, na základe ktorých môžu vzniknúť vážne pochybnosti v tomto smere. Zamestnávateľovi teda prislúcha preukázať, že to, čo je vo všeobecnosti pravdou a to, že počet odpracovaných rokov ide ruka v ruku so skúsenosťou a vo všeobecnosti umožňuje zamestnancovi lepšie zvládnuť jeho úlohy, je pravdou, aj pokiaľ ide o predmetné zamestnanie. Ak je totiž pre určenie odmeny uplatnený systém profesionálnej klasifikácie založený na ohodnotení vykonávanej práce, nie je potrebné preukazovať, že zamestnanec, posudzovaný individuálne počas relevantného obdobia, získal skúsenosť, ktorá mu umožňuje lepšie vykonávať svoju prácu. Na druhej strane je potrebné objektívne zobrať do úvahy povahu vykonávanej práce.

Vo veci *Adeneler a i.* (rozsudok zo 4. júla 2006, C-212/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor bol požiadaný o výklad doložky 1 a 5 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, uzatvorenej 18. marca 1999, ktorá sa nachádza v prílohe smernice 1999/70, týkajúcej sa rámcovej dohody ETUC, UNICE a CEEP o práci na dobu určitú³⁶. Konštatujúc, že uvedená rámcová dohoda neobsahuje všeobecnú povinnosť členských štátov zakotviť premenu pracovných zmlúv na dobu určitú na zmluvy na dobu neurčitú, Súdny dvor rozhodol, že použitie opätovne uzatváraných pracovných zmlúv na dobu určitú, ktoré by bolo odôvodnené iba tým, že to stanovuje všeobecné zákonné alebo podzákonné ustanovenie členského štátu, je v rozpore s doložkou 5 bodom 1 písm. a) rámcovej dohody. Naopak, pojem „objektívne dôvody“ v zmysle spomínanej doložky, odôvodňujúci opätovné uzatváranie zmlúv alebo pracovnoprávných vzťahov, vyžaduje, aby využitie tohto osobitného druhu pracovnoprávných vzťahov, tak ako to určuje vnútroštátna právna úprava, bolo odôvodnené existenciou konkrétnych prvkov súvisiacich najmä s predmetnou činnosťou a s podmienkami jej výkonu. Aj vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že za „opätovne uzatvárané“, resp. „opätovne zakladané“ v zmysle uvedenej doložky sa majú považovať iba tie pracovné zmluvy alebo pracovnoprávne vzťahy na dobu určitú, medzi ktorými neuplynula dlhšia lehota ako 20 pracovných, je v rozpore s touto dohodou. Takéto ustanovenie ohrozuje cieľ, účel a potrebný účinok rámcovej dohody v tom zmysle, že umožňuje zamestnanie pracovníkov za neistých podmienok na celé roky, pretože v praxi by títo nemali inú možnosť, ako súhlasiť s prerušeniami v dĺžke 20 pracovných dní v rámci reťazca zmlúv, ktoré ich viažu k ich zamestnávateľom. Napokon uvedená rámcová dohoda bráni uplatneniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá bezpodmienečne zakazuje iba vo verejnom sektore premeniť na pracovnú zmluvu na dobu neurčitú opätovne uzatvárané zmluvy na dobu určitú, ktoré v skutočnosti mali za cieľ pokryť dlhodobé, dokonca trvalé potreby zamestnávateľa, a musia byť preto považované za zneužívané.

³⁶ Smernica 1999/70/ES Rady z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, s. 43; Mim. Vyd. 05/003, s. 368).

Spolupráca v občianskych a súdnych veciach

V tejto oblasti Súdny dvor musel vykladať Bruselský dohovor z roku 1968 a nariadenie č. 1346/2000 o konkurzných konaniach.

V rámci protokolu z 3. júna 1971 o výklade Dohovoru z 27. septembra 1968 o súdnej právomoci a výkone rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach³⁷ Súdny dvorom sa Súdny dvor vyjadril k rozsahu ustanovenia o výlučnej právomoci podľa článku 16 bodu 4 v oblasti konaní týkajúcich sa registrácie alebo platnosti patentov. Vo veci GAT (rozsudok z 13. júla 2006, C-4/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke) Súdny dvor mal odpovedať na otázku, či sa právomoc súdov zmluvného štátu, v ktorom bolo požiadané o registráciu alebo udelenie ochrany, v ktorom sa registrácia alebo udelenie ochrany vykonali alebo sa podľa medzinárodného dohovoru považujú za vykonané, týka všetkých konaní registrácie alebo platnosti patentov, alebo len tých konaní, v ktorých je otázka nastolená v žalobe. V zmysle teleologického výkladu článku 16 bodu 4 tohto dohovoru Súdny dvor dospel k záveru, že výlučná právomoc stanovená týmto ustanovením sa musí uplatniť bez ohľadu na to, v akom procesnom rámci je otázka registrácie alebo platnosti patentu nastolená, či už je to v žalobe, alebo formou námietky, v čase podania návrhu na začatie konania alebo v neskoršom štádiu konania. Jedine toto riešenie v skutočnosti umožňuje zaručiť, aby sa kogentná povaha uvedeného pravidla právomoci neobišla a bol zachovaný predvídateľnosť pravidiel právomoci stanovených v dohovore a aby sa odstránilo riziko navzájom si odporujúcich rozhodnutí.

Vo veci *Eurofood IFSC* (rozsudok z 2. mája 2006, C-341/04, Zb. s. I-3813) Súdny dvor poskytol dôležité informácie týkajúce sa nariadenia č. 1346/2000 o konkurzných konaniach³⁸. Súdny dvor v tomto rozsudku najmä upresnil pojem „centrum hlavných záujmov“ dlžníka, ktoré určuje súdy, ktoré majú právomoc začať konkurzné konanie a za ktoré sa pri obchodných spoločnostiach v prípade neprítomnosti dôkazu o opaku považuje miesto, kde majú svoje registrované sídlo. Ak majú materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť svoje registrované sídla v dvoch rôznych členských štátoch, potom je určenie centra hlavných záujmov dcérskej spoločnosti mimoriadne dôležité v systéme určovania právomoci súdov členských štátov, ktorý zaviedlo nariadenie (v danom prípade išlo o dcérsku spoločnosť talianskej spoločnosti Parmalat). Po vyhlásení, že v spomínanom systéme existuje pre každého dlžníka predstavujúceho osobitnú právnu entitu vlastná súdna právomoc, Súdny dvor uviedol, že na účely zabezpečenia právnej istoty a predvídateľnosti pri určení príslušného súdu, domnienka v prospech sídla spoločnosti môže byť vyvrátená, iba ak okolnosti, ktoré sú objektívne a zistiteľné tretími osobami, umožňujú preukázať existenciu reálnej situácie, ktorá sa odlišuje od situácie, akú má umiestnenie uvedeného sídla odrážať. Súdny dvor poskytol v tejto súvislosti príklad spoločnosti „poštového priečinka“, ktorá nevykonáva žiadnu činnosť na území, kde je umiestnené jej sídlo. Zdôraznil však, že samotná skutočnosť, že ekonomické rozhodnutia spoločnosti sú alebo môžu byť kontrolované materskou spoločnosťou usadenou v inom členskom štáte, nepostačuje na vyvrátenie domnienky. Z rozsudku *Eurofood IFSC* totiž vyplýva, že zásada vzájomnej dôvery vylučuje aby súdy

³⁷ Ú. v. ES L 204, 1975, s. 28.

³⁸ Nariadenie (ES) č. 1346/2000 Rady z 29. mája 2000 o konkurznom konaní (Ú. V. ES L 160, s. 1; Mim. vyd. 19/001, s. 191).

členských štátov mohli preskúmať právomoc súdu členského štátu, v ktorom sa hlavné konkurzné konanie začalo.

Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach

V dvoch návrhoch na začatie prejudiciálneho konania Súdny dvor vykladal článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda³⁹, ktorý stanovuje zásadu *non bis in idem* v rámci policajnej a súdnej spolupráce v trestných veciach a podrobnejšie vysvetlil, čo je potrebné chápať pod pojmom „tie isté činy“ v zmysle tohto ustanovenia.

Vo veci *Van Esbroeck* (rozsudok z 9. marca 2006, C-436/04, Zb. s. I-2333) po upresnení, že spomínaná zásada sa musí uplatňovať na trestné súdne konanie začaté v zmluvnom štáte v súvislosti s činmi, za ktoré už dotknutá osoba bola odsúdená v inom zmluvnom štáte, hoci uvedený dohovor v čase, keď došlo k uvedenému odsúdeniu, ešte nenadobudol platnosť v poslednom uvedenom štáte, ak bol tento dohovor v platnosti v predmetných zmluvných štátoch v čase posudzovania podmienok uplatnenia zásady *ne bis in idem* súdnym orgánom, pred ktorým prebieha druhé súdne konanie, Súdny dvor rozhodol, že článok 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda sa má vykladať v tom zmysle, že na jednej strane príslušným kritériom na účely uplatnenia uvedeného článku je kritérium zhodnosti skutkovej podstaty činov, ktorým sa rozumie existencia celku okolností, ktoré sú navzájom nerozlučiteľne spojené, nezávisle na právnom posúdení týchto činov alebo na chránenom oprávnenom záujme, a na druhej strane, že trestné činy spočívajúce vo vývoze alebo dovoze tých istých omamných látok, ktoré sú trestne stíhané v rôznych zmluvných štátoch tohto dohovoru, sa v zásade považujú za „tie isté činy“ v zmysle tohto článku 54, pričom konečné posúdenie tohto bodu prináleží príslušným vnútroštátnym orgánom.

Vo veci *Van Straaten* (rozsudok z 28. septembra 2006, C-150/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke), v ktorej bola položená podobná otázka, na ktorú bolo odpovedané rovnako, Súdny dvor upresnil, že zásada *ne bis in idem* sa uplatňuje na rozhodnutie súdneho orgánu zmluvného členského štátu, ktorým je obvinený právoplatne oslobodený spod obžaloby pre nedostatok dôkazov.

³⁹ Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov Hospodárskej únie Beneluxu, Spolkovej republiky Nemecko a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (Ú. v. ES L 239, 2000, s. 1; Mim. vyd. 19/002, s. 9).

B – Zloženie Súdneho dvora

(Protokolárny poriadok k 12. októbru 2006)

Prvý rad, zľava doprava:

Predsedomia komory E. Juhász, P. Küris, R. Schintgen, A. Rosas a P. Jann; predseda Súdneho dvora V. Skouris; predsedovia komory C.W.A. Timmermans a K. Lenaerts; prvá generálna advokátka J. Kokott; predseda komory J. Klučka.

Druhý rad, zľava doprava:

Sudcovia G. Arestis, K. Schiemann, sudkyňa R. Silva de Lapuerta a sudca A. Tizzano; generálny advokát D. Ruiz-Jarabo Colomer; sudca J. N. Cunha Rodrigues; generálny advokát M. Poiares Maduro; sudcovia J. Makarczyk a M. Ilešič.

Tretí rad, zľava doprava:

Sudca E. Levits; generálny advokát P. Mengozzi; sudcovia L. Bay Larsen, U. Löhmus, J. Malenovský a A. Borg Barthet; generálna advokátka E. Sharpston; sudkyňa P. Lindh.

Štvrtý rad, zľava doprava:

Generálna advokátka V. Trstenjak; sudcovia J.-C. Bonichot a A. Ó Caoimh; generálny advokát Y. Bot; generálny advokát J. Mazák; sudca T. von Danwitz a tajomník R. Grass.

1. Členovia Súdneho dvora

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Vassilios Skouris

narodený roku 1948; ukončené magisterské štúdium práva na Slobodnej univerzite v Berlíne (1970); doktor ústavného a správneho práva na univerzite v Hamburgu (1973); profesor na univerzite v Hamburgu (1972 – 1977); profesor verejného práva na univerzite v Bielefelde (1978); profesor verejného práva na univerzite v Solúne (1982); minister vnútra (1989 a 1996); člen správnej rady Krétskej univerzity (1983 – 1987); riaditeľ Centra medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (od roku 1997); predseda Gréckeho združenia pre európske právo (1992 – 1994); člen Gréckeho národného výboru pre výskum (1993 – 1995); člen Vyššieho výboru pre výber gréckych úradníkov (1994 – 1996); člen vedeckej rady Akadémie európskeho práva v Trieri (od roku 1995); člen správnej rady Gréckej národnej justičnej akadémie (1995 – 1996); člen vedeckej rady ministerstva zahraničných vecí (1997 – 1999); predseda Gréckej ekonomickej a sociálnej rady v roku 1998; sudca Súdneho dvora od 8. júna 1999; predseda Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Francis Geoffrey Jacobs

narodený roku 1939; barrister; Queen's Counsel; úradník kancelárie Európskej komisie pre ľudské práva; referendár generálneho advokáta J. P. Warnera; profesor európskeho práva na univerzite v Londýne; riaditeľ Centra európskeho práva na Kráľovskom kolégiu v Londýne; autor viacerých publikácií o európskom práve; generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 1988.

Claus Christian Gulmann

narodený roku 1942; úradník ministerstva spravodlivosti; referendár sudcu Maxa Sørensen; profesor medzinárodného práva verejného a dekan Právnickej fakulty Kodanskej univerzity; advokát; predseda a člen arbitrážnych súdov; sudca odvolacieho správneho súdu; generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 1991 do 6. októbra 1994; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 1994.

Antonio Mario La Pergola

narodený roku 1931; profesor ústavného práva a medzinárodného verejného a komparatívneho práva (univerzity v Padove, Bologni a Ríme); člen Súdnej rady (1976 – 1978); sudca Ústavného súdu a predseda Ústavného súdu (1986 – 1987); minister politik Spoločenstva (1987 – 1989); poslanec Európskeho parlamentu (1989 – 1994); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 1994 do 31. decembra 1994; generálny advokát Súdneho dvora od 1. januára 1995 do 14. decembra 1999; sudca Súdneho dvora od 15. decembra 1999.

Jean-Pierre Puissochet

narodený roku 1936; štátny radca (Francúzsko); riaditeľ, neskôr generálny riaditeľ právneho servisu Rady Európskych spoločenstiev (1968 – 1973); generálny riaditeľ Národného úradu práce (1973 – 1975); riaditeľ všeobecnej správy ministerstva priemyslu (1977 – 1979); riaditeľ právneho oddelenia OECD (1979 – 1985); riaditeľ Medzinárodného inštitútu verejnej správy (1985 – 1987); jurisconsulte, riaditeľ právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí (1987 – 1994); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 1994.

Philippe Léger

narodený roku 1938; magistrat na Ministerstve spravodlivosti (Francúzsko) (1966 – 1970); vedúci kancelárie, neskôr odborný poradca v kancelárii ministra životnej úrovne v roku 1976; odborný poradca v kancelárii garde des Sceaux – ministra spravodlivosti (1976 – 1978); zástupca riaditeľa oddelenia trestných vecí a otázok milosti na ministerstve spravodlivosti (1978 – 1983); sudca odvolacieho súdu v Paríži (1983 – 1986); zástupca riaditeľa kancelárie garde des Sceaux – ministra spravodlivosti (1986); predseda Tribunal de grande instance v Bobigny (1986 – 1993); riaditeľ kancelárie ministra spravodlivosti, garde des Sceaux, a generálny advokát na odvolacom súde v Paríži (1993 – 1994); mimoriadny profesor na Univerzite René Descartes – Paríž V (1988-1993); generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 1994.

Peter Jann

narodený roku 1935; doktor práv na univerzite vo Viedni (1957); vymenovaný za sudcu a pridelený na federálne ministerstvo spravodlivosti (1961); sudca tlačového práva na Straf-Bezirksgericht vo Viedni (1963 – 1966); hovorca federálneho ministerstva spravodlivosti (1966 – 1970), neskôr pracovník medzinárodnej sekcie tohto ministerstva; poradca výboru spravodlivosti a hovorca Parlamentu (1973 – 1978); menovaný za sudcu Ústavného súdu (1978); stály sudca spravodajca Ústavného súdu do konca roku 1994; sudca Súdneho dvora od 19. januára 1995.

Dámaso Ruiz-Jarabo Colomer

narodený roku 1949; sudca; magistrat na Consejo General del Poder Judicial (Vyššia súdna rada); profesor; riaditeľ kancelárie predsedu Consejo General del Poder Judicial; sudca ad hoc Európskeho súdu pre ľudské práva; sudca Tribunal Supremo od roku 1996; generálny advokát Súdneho dvora od 19. januára 1995.

Romain Schintgen

narodený roku 1939; hlavný radca na ministerstve práce; predseda Ekonomickej a sociálnej rady; člen správnej rady Národnej spoločnosti pre pôžičky a investície a Európskej satelitnej spoločnosti; vládny člen výboru Európskeho sociálneho fondu, poradného výboru pre voľný pohyb pracovníkov a správnej rady Európskej nadácie pre zlepšenie životných a pracovných podmienok; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989 do 11. júla 1996; sudca Súdneho dvora od 12. júla 1996.

Ninon Colneric

narodená roku 1948; štúdiá v Tübingene, Mníchove a Ženeve; vedeckú časť doktorandskej práce absolvovala v Londýne, titul doktorky práv obhájila na univerzite v Mníchove; sudkyňa Arbeitsgericht Oldenburg; habilitovaná profesorka na Brémskej univerzite, odbor: pracovné právo, sociológia práva a právo sociálneho zabezpečenia; profesorka ad interim na právnických fakultách vo Frankfurte a Brémach; prezidentka Landesarbeitsgericht Schleswig-Holstein (1989); spolupracovníčka na projekte European Expertise Service (EU), projekt reformy pracovného práva v Kirgizsku (1994 – 1995); čestná profesorka pracovného práva, predovšetkým európskeho, na Brémskej univerzite; sudkyňa Súdneho dvora od 15. júla 2000.

Stig von Bahr

narodený roku 1939, pracoval pre parlamentného ombudsmana a v úrade vlády Švédskeho kráľovstva, ako aj na ministerstvách – asistent zástupcu tajomníka ministerstva financií; vymenovaný za sudcu Kammarrätten (odvolací správny súd) v Göteborgu (1981), neskôr sudca Regeringsrätten (najvyšší správny súd) (1985); podieľal sa na príprave množstva oficiálnych správ, najmä oblasti daňovej legislatívy a účtovníctva; okrem iného bol predsedom výboru pre dane z príjmu zohľadňujúce infláciu, predsedom výboru pre účtovníctvo a špeciálnym spravodajcom výboru pre pravidlá zdaňovania spoločníkov súkromných spoločností; bol tiež predsedom rady pre účtovné pravidlá a členom rady národnej súdnej správy, ako aj členom rady Dozorného finančného úradu; publikoval množstvo odborných článkov týkajúcich sa predovšetkým daňovej legislatívy; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Antonio Tizzano

narodený roku 1940; zastával rôzne pedagogické funkcie na talianskych univerzitách; právny poradca stáleho talianskeho zastúpenia pri Európskych spoločstvách (1984 – 1992); advokát na kasačnom súde a na iných súdoch vyššieho stupňa; člen talianskej delegácie na medzinárodných stretnutiach a na medzivládnych konferenciách týkajúcich sa predovšetkým Jednotného európskeho aktu a Zmluvy o Európskej únii; bohatá publikačná činnosť; člen skupiny nezávislých odborníkov menovaných na posúdenie hospodárenia Komisie (1999); profesor európskeho práva; riaditeľ Inštitútu medzinárodného a európskeho práva univerzity v Ríme; generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

José Narciso da Cunha Rodrigues

narodený roku 1940; výkon viacerých súdnych funkcií (1964 – 1977); poverenec vlády pre rôzne úlohy súvisiace s uskutočnením a koordináciou štúdií o reforme súdnictva; zástupca vlády pri Európskej komisii pre ľudské práva a pred Európskym súdom pre ľudské práva (1980 – 1984); expert riadiaceho výboru pre ľudské práva Rady Európy (1980 – 1985); člen komisie pripravujúcej novelu trestného zákona a trestného poriadku; Prokurador General da Republica (1984 – 2000); člen kontrolného výboru Európskeho úradu boja proti podvodom – OLAF (1999 – 2000); sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Christiaan Willem Anton Timmermans

narodený roku 1941; súdny referendár Súdneho dvora Európskych spoločstiev (1966 – 1969); úradník Komisie Európskych spoločstiev (1969 – 1977); doktor práv (univerzita v Leydene); profesor európskeho práva na univerzite v Groningene (1977 – 1989); sudca odvolacieho súdu v Arnhem, publikačná činnosť; zástupca generálneho riaditeľa právneho servisu Komisie Európskych spoločstiev (1989 – 2000); profesor európskeho práva na Univerzite v Amsterdame; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Leendert A. Geelhoed

narodený roku 1942; výskumný asistent na univerzite v Utrechte (1970 – 1971); súdny referendár Súdneho dvora (1971 – 1974); hlavný poradca ministerstva spravodlivosti (1975 – 1982); člen poradnej rady pre vládnu politiku (1983 – 1990); viacero pedagogických aktivít; štátny tajomník ministerstva hospodárstva (1990 – 1997); štátny tajomník ministerstva všeobecných vecí (1997 – 2000); generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Christine Stix-Hackl

narodená roku 1957; doktorka práv (Viedenská univerzita); postgraduálne štúdium európskeho práva (College d'Europe, Bruggy); členka diplomatického zboru (od roku 1982); odborníčka na otázky Európskej únie v kancelárii právneho poradcu ministerstva zahraničných vecí (1985 – 1988); právny servis Komisie Európskych spoločenstiev (1989); vedúca právneho servisu EÚ na ministerstve zahraničných vecí (1992 – 2000, splnomocnená ministerka); účasť na rozhovoroch o Európskom ekonomickom priestore a o pričlenení Rakúska do EÚ, zástupkyňa Rakúska pred Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev (od roku 1995); generálna konzulka Rakúska v Zürichu (2000); pedagogická a publikačná činnosť; generálna advokátka Súdneho dvora od 7. októbra 2000.

Allan Rosas

narodený roku 1948; doktor práv na univerzite v Turku (Fínsko); profesor práv na univerzite v Turku (1978-1981) a v Abo Akademi (Turku/Abo) (1981 – 1996); riaditeľ Inštitútu ľudských práv na tejto akadémii (1985 – 1995); rôzne univerzitné posty a národné a medzinárodné funkcie; člen vedeckých spoločností; koordinácia niekoľkých národných a medzinárodných výskumných projektov, hlavne v týchto oblastiach: európske právo, medzinárodné právo, ľudské práva a základné práva, ústavné právo a komparatívne správne právo; zástupca fínskej vlády ako člen alebo poradca na mnohých medzinárodných konferenciách alebo stretnutiach; odborník na fínsky právny systém vo vládných alebo parlamentných právnych komisiách, ako aj pri OSN, UNESCO, OBSE a pri Rade Európy; od roku 1995 hlavný právny poradca právneho servisu Európskej komisie, poverený externými vzťahmi; od marca 2001 zástupca generálneho riaditeľa právneho servisu Európskej komisie; sudca Súdneho dvora od 17. januára 2002.

Rosario Silva de Lapuerta

narodená roku 1954; magisterské štúdium práva (Univerzita Complutense v Madride); abogado del Estado (súdny úradník) v Malage; abogado del Estado právneho oddelenia ministerstva dopravy, turistického ruchu a komunikácie, neskôr právneho oddelenia ministerstva zahraničných vecí; abogado del Estado-Jefe (vedúci súdny úradník) právneho oddelenia zastupujúceho štát v konaní pred Súdny dvorom a zástupkyňa generálneho riaditeľa oddelenia právnej pomoci na medzinárodnej a európskej úrovni Abogacia General del Estado (ministerstva spravodlivosti); členka poradnej skupiny Komisie zaoberajúcou sa perspektívou vývoja súdneho systému Spoločenstva; vedúca španielskej delegácie skupiny „priatelia Predsedníctva“ pre reformu súdneho systému Spoločenstva Zmluvou v Nice a ad hoc skupiny „Súdny dvor“ vytvorenej Radou; profesorka európskeho práva na Diplomatickej škole v Madride; spoluriaditeľka časopisu „Noticias de la Unión Europea“; sudkyňa Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Koen Lenaerts

narodený roku 1954; magisterské štúdium práva a doktorát z práva na Katolíckej univerzite v Leuvene; Master of Laws a Master in Public Administration (Harvardská univerzita); asistent (1979-1983), neskôr profesor európskeho práva na Katolíckej univerzite v Leuvene (od roku 1983); referendár na Súdnom dvore (1984 – 1985); profesor na College d'Europe v Bruggách (1984 – 1989); advokát Bruselskej advokátskej komory (1986 – 1989); hosťujúci profesor na Harvard Law School (1989); sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989 do 6. októbra 2003; sudca Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Juliane Kokott

narodená roku 1957; štúdium práva na univerzitách v Bonne a Ženeve; LL.M (American University/Washington D.C.); doktorka práv (Univerzita v Heidelbergu 1985, Harvard 1990); hosťujúca profesorka na Univerzite v Berkeley (1991); profesorka nemeckého a medzinárodného verejného práva a európskeho práva na univerzitách v Augsburgu (1992), Heidelbergu (1993) a Düsseldorfe (1994); zastupujúca sudkyňa nemeckej vlády na Medzinárodnom zmierovacom a arbitrážnom súde pri Organizácii pre bezpečnosť a spoluprácu v Európe (OBSE); viceprezidentka Federálnej poradnej rady zaoberajúcej sa všeobecnými klimatickými zmenami (WBGU, 1996); profesorka medzinárodného práva, medzinárodného obchodného práva a európskeho práva na Univerzite v St. Gallene (1999); riaditeľka Inštitútu európskeho práva a medzinárodného obchodného práva na Univerzite St. Gallene (2000); zástupkyňa riaditeľa študijného odboru špecializovaného na obchodné právo na Univerzite v St. Gallene (2001); generálna advokátka Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Luís Miguel Poiares Pessoa Maduro

narodený roku 1967; magisterské štúdium práva (Univerzita v Lisabone, 1990); asistent (Európsky univerzitný inštitút, 1991); doktor práv (Európsky univerzitný inštitút vo Florencii, 1996); hosťujúci profesor (College d'Europe v Natoline, Inštitút Ortega y Gasset v Madride, portugalská katolícka univerzita, Inštitút európskych štúdií v Makau); profesor (Universidade Nova v Lisabone, 1997); Fulbright Visiting Research Fellow (Univerzita v Harvarde, 1998); spoluriaditeľ Akadémie medzinárodného obchodného práva; spoluvydavateľ (Hart Series on European Law and Integration, European Law Journal) a člen redakčnej rady viacerých právnych časopisov, generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2003.

Konrad Hermann Theodor Schiemann

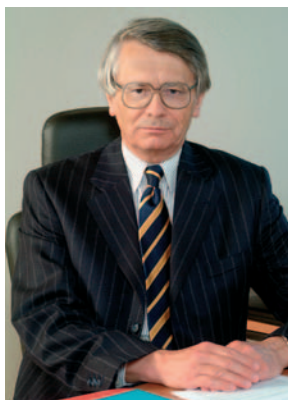
narodený roku 1937; štúdium práva v Cambridgej; barrister (1964 – 1980); Queen's Counsel (1980 – 1986); sudca na High Court of England and Wales (1986 – 1995); Lord Justice of Appeal (1995 – 2003); od roku 1985 člen senior a roku 2003 pokladník Honourable Society of the Inner Temple; sudca Súdneho dvora od 8. januára 2004.

Jerzy Makarczyk

narodený roku 1938; doktor práv (1966); profesor medzinárodného práva verejného (1974); Senior Visiting Fellow na Univerzite v Oxforde (1985); profesor na Medzinárodnej katolíckej univerzite v Tokiu (1988); autor niekoľkých publikácií o medzinárodnom práve verejnom, o práve Spoločenstva a o ľudských právach; člen viacerých vedeckých spoločností venujúcich sa medzinárodnému právu, európskemu právu a ľudským právam; vyjednávač poľskej vlády pri sťahovaní sovietskych vojsk z územia Poľskej republiky; zástupca štátneho tajomníka, neskôr štátny tajomník ministerstva zahraničných vecí (1989 – 1992); predseda poľskej delegácie vo Valnom zhromaždení Organizácie spojených národov; sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (1992 – 2002); predseda Inštitútu medzinárodného práva (2003); poradca prezidenta Poľskej republiky v oblasti zahraničnej politiky a ľudských práv (2002 – 2004); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Pranas Kūris

narodený roku 1938; diplom práva získal na univerzite vo Vilniuse (1961); kandidát právnych vied, Moskovská univerzita (1965); doktor (Dr.hab.), Moskovská univerzita (1973); stážista na Institut des Hautes Etudes Internationales (pod vedením: prof. Ch. Rousseaua), univerzita v Paríži (1967-1968); člen Litovskej akadémie vied (1996); doktor honoris causa Litovskej právnickej univerzity (2001); rôzne prednášateľské a správne funkcie na univerzite vo Vilniuse (1961 – 1990); odborný asistent, habilitovaný profesor, profesor medzinárodného práva verejného, dekan právnickej fakulty; niekoľko vládnych funkcií v oblastiach litovskej diplomacie a spravodlivosti; minister spravodlivosti (1990 – 1991), štátny poradca (1991), veľvyslanec Litovskej republiky v Belgicku, Luxembursku a Holandsku (1992 – 1994); sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (bývalého) (jún 1994 – november 1998); sudca Najvyššieho súdu Litvy a predseda tohto súdu (december 1994 – október 1998); sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (od októbra 1998); účasť na niekoľkých medzinárodných konferenciách; člen delegácie Litovskej republiky pre vyjednávanie so ZSSR (1990 – 1992); autor mnohých publikácií (približne 200); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Endre Juhász

narodený roku 1944; diplom práva získal na univerzite v Szegede, Maďarsko (1967); advokátske skúšky (1970); postgraduálne štúdium porovnávacieho práva na univerzite v Štrasburgu, Francúzsko (1969, 1970, 1971, 1972); úradník právneho oddelenia ministerstva zahraničného obchodu (1966 – 1974), riaditeľ legislatívneho odboru (1973 – 1974); prvý obchodný attaché veľvyslanectva Maďarska v Bruseli, zodpovedný za otázky týkajúce sa Spoločenstva (1974 – 1979); riaditeľ odboru ministerstva zahraničného obchodu (1979 – 1983); prvý obchodný attaché, potom obchodný poradca veľvyslanectva Maďarska vo Washington DC, Spojené štáty (1983 – 1989); generálny riaditeľ sekcie ministerstva obchodu a ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1989 – 1991); hlavný vyjednávač asociačnej dohody medzi Maďarskom, Európskymi spoločenstvami a ich členskými štátmi (1990 – 1991); generálny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov, riaditeľ úradu európskych záležitostí (1992); štátny tajomník ministerstva medzinárodných obchodných vzťahov (1993 – 1994); štátny tajomník a predseda Úradu európskych záležitostí ministerstva priemyslu a obchodu (1994); mimoriadny a splnomocnený veľvyslanec, vedúci diplomatického zastúpenia Maďarskej republiky pri Európskej únii (január 1995 – máj 2003); hlavný vyjednávač pre prístupenie Maďarskej republiky k Európskej únii (júl 1998 – apríl 2003); minister bez kresla pre koordináciu otázok európskej integrácie (od mája 2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

George Arestis

narodený roku 1945; diplom práva získal na univerzite v Aténach (1968); M. A. Comparative Politics and Government, Kentská univerzita v Canterbury (1970); výkon advokátskej praxe na Cypre (1972 – 1982); vymenovaný za sudcu District Court (1982); vymenovaný za predsedu District Court (1995); Administrative President District Court Nikózie (1997 – 2003); sudca Najvyššieho súdu Cypru (2003); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Anthony Borg Barthet U.O.M.

narodený roku 1947; doktorát z práva na Maltskej kráľovskej univerzite roku 1973; nástup do maltskej štátnej správy ako Notary to Government (1975); poradca republiky (1978), prvý poradca republiky (1979), zástupca Attorney General (1988) vymenovaný maltským prezidentom za Attorney General (1989); vyučujúci občianskeho práva na Maltskej univerzite (1985 – 1989); člen Maltskej univerzitnej rady (1998 – 2004); člen komisie pre správu spravodlivosti (1994 – 2004); člen výboru guvernérov Arbitrážneho centra Malty (1998 – 2004); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Marko Ilešič

narodený roku 1947; doktor práv (univerzita v Ľubľane); špecializácia na porovnávacie právo (univerzity v Štrasburgu a Coimbre); advokát; sudca Pracovného súdu v Ľubľane (1975 – 1986); predseda Športového súdu (1978 – 1986); rozhodca Arbitrážneho súdu poisťovacej spoločnosti Triglav (1990 – 1998); predseda Arbitrážnej komory Burzy (od roku 1995); rozhodca Arbitrážneho súdu Burzy (od roku 1998); rozhodca pri Obchodnej komore Juhoslávie (do roku 1991) a Slovinska (od roku 1991); rozhodca Medzinárodnej obchodnej komory v Paríži; sudca odvolacieho súdu UEFA (od roku 1988) a FIFA (od roku 2000); predseda Únie združení slovinských advokátov; člen International Law Association, Medzinárodného námorného výboru a niekoľkých ďalších medzinárodných právnych združení; profesor občianskeho, obchodného a medzinárodného súkromného práva; dekan Právnickej fakulty Univerzity v Ľubľane; autor mnohých právnych publikácií; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Jiří Malenovský

narodený roku 1950; doktor práv na Karlovej univerzite v Prahe (1975); odborný asistent (1974 – 1990), prodekan (1989 – 1991) a vedúci katedry medzinárodného a európskeho práva (1990 – 1992) na Masarykovej univerzite v Brne; sudca Ústavného súdu ČSFR (1992); veľvyslanec pri Rade Európy (1993 – 1998); predseda Výboru delegátov ministrov Rady Európy (1995); generálny riaditeľ ministerstva zahraničných vecí (1998 – 2000); predseda českej a slovenskej sekcie Asociácie medzinárodného práva (1999 – 2001); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); člen Legislatívnej rady (1998 – 2000); člen Stáleho arbitrážneho súdu v Haagu (2000); profesor medzinárodného práva verejného Masarykovej univerzity v Brne (2001); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Ján Klučka

narodený roku 1951; doktor práv na univerzite v Bratislave (1974); profesor medzinárodného práva na univerzite v Košiciach (od roku 1975); sudca Ústavného súdu (1993); člen Stáleho arbitrážneho súdu v Haagu (1994); člen Benátskej komisie (1994); predseda Slovenského združenia medzinárodného práva (2002); sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Uno Lõhmus

narodený roku 1952, doktorát z práva roku 1986; člen advokátskej komory (1977 – 1998); hosťujúci profesor trestného práva na univerzite v Tartu; sudca Európskeho súdu pre ľudské práva (1994 – 1998); predseda Najvyššieho súdu Estónska (1998 – 2004); člen právnej komisie pre Ústavu; poradca výboru pripravujúceho trestný zákonník; člen pracovnej skupiny pripravujúcej trestný poriadok; autor niekoľkých publikácií o ľudských právach a o ústavnom práve; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Egils Levits

narodený roku 1955; diplom z práva a politických vied získal na Univerzite v Hamburgu; vedecký spolupracovník na Právnickej fakulte Univerzity v Kieli; poradca lotyšského parlamentu pre otázky medzinárodného práva, ústavného práva a legislatívnej reformy; veľvyslanec Lotyšska v Nemecku a vo Švajčiarsku (1992 – 1993), v Rakúsku, vo Švajčiarsku a v Maďarsku (1994 – 1995); podpredseda vlády a minister spravodlivosti poverený funkciou ministra zahraničných vecí (1993 – 1994); zmierovací sudca Zmierovacieho a arbitrážneho súdu pre OBSE (od roku 1997); člen Stáleho arbitrážneho súdu (od roku 2001); zvolený za sudcu Európskeho súdu pre ľudské práva roku 1995; znovuzvolený v rokoch 1998 a 2001; mnoho publikácií v oblasti ústavného a správneho práva, legislatívnej reformy a práva Spoločenstva; sudca Súdneho dvora od 11. mája 2004.

Aindrias Ó Caoimh

narodený roku 1950; Bachelor občianskeho práva (National University of Ireland, University College Dublin, 1971); barrister (King's Inns, 1972); diplom vyšších štúdií európskeho práva (University College Dublin, 1977); barrister zapísaný v komore Írska (1972 – 1999); prednášateľ európskeho práva (King's Inns, Dublin); Senior Counsel (1994 – 1999); zástupca írskej vlády v mnohých veciach prejednávaných Súdny dvorom Európskych spoločenstiev; sudca High Court Írska (od roku 1999); Bencher (dekan) Honorable Society of King's Inns (od roku 1999); podpredseda Írskej spoločnosti pre európske právo; člen Asociácie pre medzinárodné právo (írska pobočka); syn sudcu Súdneho dvora v rokoch 1974 – 1985 Andreasa O'Keeffea (Aindrias Ó Caoimh); sudca Súdneho dvora od 13. októbra 2004.

Lars Bay Larsen

narodený roku 1953; diplom v odbore politických vied (1976), práva (1983) na univerzite v Kodani; úradník ministerstva spravodlivosti (1983 – 1985); prednášajúci (1984 – 1991), neskôr pridružený profesor rodinného práva na univerzite v Kodani; vedúci sekcie v Advokatsamfund (1985 – 1986); vedúci oddelenia (1986 – 1991) na ministerstve spravodlivosti; prijatý do komory (1991); vedúci divízie (1991 – 1995), vedúci oddelenia polície (1995 – 1999), vedúci právneho oddelenia (2000 – 2003) ministerstva spravodlivosti; zástupca Dánska vo Výbore K-4 (1995 – 2000), Schengen Central Group (1996 – 1998) a v Europol Management Board (1998 – 2000); sudca Højesteret (2003 – 2006); sudca Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Eleanor Sharpston

narodená roku 1955; štúdium ekonómie, jazykov a práva na King's College v Cambridge (1973 – 1977); asistentka a vedecká pracovníčka v Corpus Christi College v Oxforde (1977 – 1980); prijatá do komory (Middle Temple, 1980); barrister (1980 – 1987 a 1990 – 2005); referendárka u generálneho advokáta, neskôr u sudcu Sira Gordona Slyna (1987 – 1990); profesorka európskeho a porovnávacieho práva (Director of European Legal Studies) na University College London (1990 – 1992); profesorka (Lecturer) na právnickej fakulte (1992 – 1998), neskôr pridružená profesorka (Affiliated Lecturer) (1998 – 2005) na univerzite v Cambridge; Fellow of King's College v Cambridge (od roku 1992); pridružená profesorka a vedecká pracovníčka (Senior Research Fellow) v Centre for European Legal Studies na univerzite v Cambridge (1998 – 2005); Queen's Counsel (1999); Bench of Middle Temple (2005); generálna advokátka Súdneho dvora od 11. januára 2006.

Paolo Mengozzi

narodený roku 1938; profesor medzinárodného práva a vedúci katedry Jeana Monneta pre právo Európskych spoločností Boloňskej univerzity; doktor honoris causa madridskej Univerzity Carlosa III; hosťujúci profesor na univerzitách Johns Hopkins (Bologna Center), St. Johns (New York), Georgetown, Paris-II, Georgia (Atény) a na Medzinárodnom univerzitnom inštitúte (Luxemburg); koordinátor European Business Law Pallas Program organizovaného na pôde univerzity v Nijmegene; člen poradného výboru Komisie Európskych spoločností pre verejné obstarávanie; zástupca štátneho tajomníka pre oblasť priemyslu a obchodu v súvislosti s talianskym predsedníctvom Rady; člen analytickej skupiny Európskeho spoločenstva pre Svetovú obchodnú organizáciu (WTO) a riaditeľ akademického roka 1997 vo výskumnom centre Akadémie medzinárodného práva v Haagu venovaného WTO; sudca Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998 do 3. mája 2006; generálny advokát Súdneho dvora od 4. mája 2006.

Pernilla Lindh

narodená roku 1945; vysokoškolský právnický diplom na univerzite v Lund, sudkyňa (členka senátu) na odvolacom súde v Štokholme; právnička a generálna riaditeľka právneho oddelenia na obchodnom odbore ministerstva zahraničných vecí; sudkyňa na Súde prvého stupňa od 18. januára 1995 do 6. októbra 2006; sudkyňa na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Yves Bot

narodený roku 1947; vyštudoval právnickú fakultu v Rouene; doktor práv (univerzita Paríž II Panthéon-Assas); hosťujúci profesor na právnickej fakulte v Le Mans; prokurátor, potom prvý prokurátor na prokuratúre v Le Mans (1974 – 1982); prokurátor na tribunal de grande instance v Dieppe (1982 – 1984); námestník prokurátora na tribunal de grande instance v Štrasburgu (1984 – 1986); prokurátor na tribunal de grande instance v Bastii (1986 – 1988); generálny advokát na odvolacom súde v Caen (1988 – 1991); prokurátor na tribunal de grande instance v Le Mans (1991 – 1993); vedúci misie na ministerstve spravodlivosti, garde des Sceaux (1993 – 1995); prokurátor na tribunal de grande instance v Nanterre (1995 – 2002); prokurátor na tribunal de grande instance v Paríži (2002 – 2004); generálny prokurátor na odvolacom súde v Paríži (2004 – 2006); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Ján Mazák

narodený roku 1954; doktor práv (Univerzita Pavla Jozefa Šafárika, Košice, 1978); profesor občianskeho práva (1994) a práva Spoločenstva (2004); riaditeľ Ústavu európskeho práva na právnickej fakulte v Košiciach (2004); sudca na Krajskom súde v Košiciach (1980); podpredseda (1982) a predseda (1990) Mestského súdu v Košiciach; člen Slovenskej advokátskej komory (1991); právny poradca Ústavného súdu (1993 – 1998); štátny tajomník ministerstva spravodlivosti (1998 – 2000); predseda Ústavného súdu (2000 – 2006); člen Benátskej komisie (2004); generálny advokát na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Jean-Claude Bonichot

narodený roku 1955; vysokoškolský diplom (licence en droit) na univerzite v Metz, diplom Institut d'études politiques de Paris, bývalý žiak École nationale d'administration; spravodajca (1982 – 1985), vládny komisár (1985 – 1987 a 1992 – 1999); prísediaci (1999 – 2000); predseda šiestej podsekcie sporového kolégia na Conseil d'État (2000 – 2006); súdny referendár na Súdnom dvore (1987 – 1991); riaditeľ kancelárie ministra práce, zamestnanosti a odborného vzdelávania, neskôr ministra spravodlivosti, ministra pre verejnú službu a modernizáciu správy (1991 – 1992); vedúci právnej misie Conseil d'État v Caisse nationale d'assurance maladie des travailleurs salariés (2001 – 2006); hosťujúci profesor na univerzite v Metz (1988 – 2000), neskôr na univerzite Paríž I Panthéon-Sorbonne (od roku 2000); autor viacerých publikácií v odbore správneho práva, práva Spoločenstva a európskeho práva ľudských práv; zakladateľ a predseda redakčného výboru „Bulletin de jurisprudence de droit de l'urbanisme“, zakladateľ a člen redakčného výboru „Bulletin juridique des collectivités locales“, predseda vedeckého výboru pre výskum týkajúci sa inštitúcií a práva urbanizmu a bývania; sudca na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Thomas von Danwitz

narodený roku 1962; štúdiá v Bonne, Ženeve a Paríži; štátna skúška v odbore práva (1986 a 1992); doktor práv (univerzita v Bonne, 1988); medzinárodný diplom v odbore verejnej správy (École nationale d'administration, 1990); habilitácia (univerzita v Bonne, 1996); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (1996 – 2003), dekan právnickej fakulty na univerzite Porúria, Bochum (2000 – 2001); profesor nemeckého verejného práva a európskeho práva (univerzita v Kolíne nad Rýnom, 2003 – 2006); riaditeľ inštitútu verejného práva a správnej vedy (2006); hosťujúci profesor na Fletcher School of Law and Diplomacy (2000), na univerzite François Rabelais (Tours, 2001 – 2006) a na univerzite Paríž I Panthéon-Sorbonne, (2005 – 2006); sudca na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Verica Trstenjak

narodená roku 1962; justičná skúška (1987); doktorka práv na univerzite v Ľubláne (1995); profesorka (od roku 1996) teórie štátu a práva (právnej vedy) a súkromného práva; vedecká pracovníčka; doktorandské štúdium na univerzite v Zürichu, na inštitúte pre porovnávacie právo vo Viedni, na Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné právo súkromné v Hamburgu, na slobodnej univerzite v Amsterdame; hosťujúca profesorka na univerzite vo Viedni, vo Friburgu (Nemecko) a na právnickej škole Bucerius v Hamburgu; riaditeľka právnej sekcie (1994 – 1996) a štátna tajomníčka ministerstva vedy a techniky (1996 – 2000); generálna tajomníčka vlády (2000); členka pracovnej skupiny pre európsky občiansky zákonník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003; vedúca výskumného projektu Humboldt (Humboldt Stiftung), uverejnenie viac ako sto právnych článkov a viacerých kníh o európskom a súkromnom práve; cena Združenia slovinských právnikov „právnik roka 2003“; členka redakčnej rady viacerých právnických časopisov; generálna tajomníčka Združenia slovinských právnikov, členka viacerých právnických združení, okrem iných aj Gesellschaft für Rechtsvergleichung; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 7. júla 2004 do 6. októbra 2006; generálna advokátka na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Roger Grass

narodený roku 1948; ukončil Inštitút politických vied v Paríži a vyššie štúdiá verejného práva; zástupca prokurátora republiky na Tribunal de grande instance vo Versailles; hlavný referent Súdneho dvora; generálny tajomník Generálnej prokuratúry odvolacieho súdu v Paríži; kancelária garde des Sceaux, ministerstvo spravodlivosti; súdny referendár predsedu Súdneho dvora; tajomník Súdneho dvora od 10. februára 1994.

2. Zmeny v zložení Súdneho dvora v roku 2006

Slávnostné zasadnutie dňa 10. januára 2006

Rozhodnutiami zástupcov vlád členských štátov Európskych spoločenstiev z 20. júla 2005 a 14. októbra 2005 boli vymenovaní za sudcu a generálnu advokátku Súdneho dvora Európskych spoločenstiev pán Lars Bay Larsen a pani Eleanor V. E. Sharpston, a to do 6. októbra 2009.

Pán Lars Bay Larsen nastupuje namiesto pána Clausa Christiana Gulmanna, ktorý vykonával funkciu generálneho advokáta Súdneho dvora od 7. októbra 1991 do 6. októbra 1994 a funkciu sudcu od 7. októbra 1994. Pani Eleanor V. E. Sharpston nastupuje namiesto pána Francisa Geoffreya Jacobsa, ktorý vykonával funkciu generálneho advokáta Súdneho dvora od 7. októbra 1988.

Slávnostné zasadnutie z 3. mája 2006

Rozhodnutiami zástupcov vlád členských štátov Európskych spoločenstiev zo 6. apríla 2006, bol Antonio Tizzano vymenovaný za sudcu a Paolo Mengozzi za generálneho advokáta Súdneho dvora Európskych spoločenstiev do 6. októbra 2006 a za sudcu Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev bol vymenovaný pán Enzo Moavero Milanesi do 31. augusta 2007.

Pán Antonio Tizzano, generálny advokát Súdneho dvora od 7. októbra 2000, nastúpil na miesto, ktoré zastával pán Antonio Mario La Pergola. Pán Paolo Mengozzi, sudca Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998, nastúpil do funkcie generálneho advokáta Súdneho dvora, ktorú predtým zastával pán Antonio Tizzano.

Slávnostné zasadnutie zo 6. októbra 2006

Rozhodnutiami zo 6. apríla 2006 a z 20. septembra 2006 obnovili zástupcovia vlád členských štátov na obdobie od 7. októbra 2006 do 6. októbra 2012 funkčné obdobie pánov sudcov Peter Jann, Christiaan Timmermans, Konrad Schiemann, Jiří Malenovský, Antonio Tizzano, José Narciso da Cunha Rodrigues, Pranas Kūris, George Arestis, Anthony Borg Barthet a Egils Levits, ako aj pána generálneho advokáta Paolo Mengozzi.

Tými istými rozhodnutiami boli menovaní za sudcov pani Pernilla Lindh namiesto pána Stig von Bahr, pán Jean-Claude Bonichot namiesto pána Jean-Pierre Puissechot a pán Thomas von Danwitz namiesto pani Ninon Colneric, ako aj za generálneho advokáta pán Yves Bot namiesto pána Philippe Léger. Okrem toho, uplatnením systému rotácie generálnych advokátov podľa abecedného poradia členských štátov bola menovaná pani Verica Trstenjak namiesto pána Leendert A. Geelhoed a pán Ján Mazák namiesto pani Christine Stix-Hackl.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára do 10. januára 2006

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pani C. STIX-HACKL, prvá generálna advokátka
pán K. SCHIEMANN, predseda štvrtej komory
pán J. MAKARCZYK, predseda piatej komory
pán J. MALENOVSKÝ, predseda šiestej komory
pán F. G. JACOBS, generálny advokát
pán C. GULMANN, sudca
pán A. LA PERGOLA, sudca
pán J.-P. PUISSOCHET, sudca
pán P. LÉGER, generálny advokát
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán R. SCHINTGEN, sudca
pani N. COLNERIC, sudkyňa
pán S. von BAHN, sudca
pán A. TIZZANO, generálny advokát
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pán L. A. GEELHOED, generálny advokát
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán K. LENAERTS, sudca
pani J. KOKOTT, generálna advokátka
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán P. KÜRIS, sudca
pán E. JUHÁSZ, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. KLUČKA, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca

pán R. GRASS, tajomník

od 11. januára do 3. mája 2006

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pani C. STIX-HACKL, prvá generálna advokátka
pán K. SCHIEMANN, predseda štvrtej komory
pán J. MAKARCZYK, predseda piatej komory
pán J. MALENOVSKÝ, predseda šiestej komory
pán A. LA PERGOLA, sudca
pán J.-P. PUISSOCHET, sudca
pán P. LÉGER, generálny advokát
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán R. SCHINTGEN, sudca
pani N. COLNERIC, sudkyňa
pán S. von BAHN, sudca
pán A. TIZZANO, generálny advokát
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pán L. A. GEELHOED, generálny advokát
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán K. LENAERTS, sudca
pani J. KOKOTT, generálna advokátka
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán P. KÜRIS, sudca
pán E. JUHÁSZ, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. KLUČKA, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka

pán R. GRASS, tajomník

od 4. mája do 6. októbra 2006

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pani C. STIX-HACKL, prvá generálna advokátka
pán K. SCHIEMANN, predseda štvrtej komory
pán J. MAKARCZYK, predseda piatej komory
pán J. MALENOVSKÝ, predseda šiestej komory
pán J.-P. PUISOCHET, sudca
pán P. LEGER, generálny advokát
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán R. SCHINTGEN, sudca
pani N. COLNERIC, sudkyňa
pán S. von BAHN, sudca
pán A. TIZZANO, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pán L. A. GEELHOED, generálny advokát
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán K. LENAERTS, sudca
pani J. KOKOTT, generálna advokátka
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán P. KÜRIS, sudca
pán E. JUHÁSZ, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. KLUČKA, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát

pán R. GRASS, tajomník

od 12. októbra do 31. decembra 2006

pán V. SKOURIS, predseda Súdneho dvora
pán P. JANN, predseda prvej komory
pán C. W. A. TIMMERMANS, predseda druhej komory
pán A. ROSAS, predseda tretej komory
pán K. LENAERTS, predseda štvrtej komory
pán R. SCHINTGEN, predseda piatej komory
pani J. KOKOTT, prvá generálna advokátka
pán P. KÜRIS, predseda šiestej komory
pán E. JUHÁSZ, predseda ôsmej komory
pán J. KLUČKA, predseda siedmej komory
pán D. RUIZ-JARABO COLOMER, generálny advokát
pán A. TIZZANO, sudca
pán J. N. CUNHA RODRIGUES, sudca
pani R. SILVA de LAPUERTA, sudkyňa
pán M. POIARES MADURO, generálny advokát
pán K. SCHIEMANN, sudca
pán J. MAKARCZYK, sudca
pán G. ARESTIS, sudca
pán A. BORG BARTHET, sudca
pán M. ILEŠIČ, sudca
pán J. MALENOVSKÝ, sudca
pán U. LÖHMUS, sudca
pán E. LEVITS, sudca
pán A. Ó CAOIMH, sudca
pán L. BAY LARSEN, sudca
pani E. SHARPSTON, generálna advokátka
pán P. MENGGOZZI, generálny advokát
pani P. LINDH, sudkyňa
pán Y. BOT, generálny advokát
pán J. MAZÁK, generálny advokát
pán J.-C. BONICHOT, sudca
pán T. von DANWITZ, sudca
pani V. TRSTENJAK, generálna advokátka

pán R. GRASS, tajomník

4. Bývalí členovia Súdneho dvora

Pilotti Massimo, sudca (1952 – 1958), predseda od roku 1952 do roku 1958
Serrarens Petrus, Josephus, Servatius, sudca (1952 – 1958)
Riese Otto, sudca (1952 – 1963)
Delvaux Louis, sudca (1952 – 1967)
Rueff Jacques, sudca (1952 – 1959 a 1960 – 1962)
Hammes Charles Léon, sudca (1952 – 1967), predseda od roku 1964 do roku 1967
Van Kleffens Adrianus, sudca (1952 – 1958)
Lagrange Maurice, generálny advokát (1952 – 1964)
Roemer Karl, generálny advokát (1953 – 1973)
Rossi Rino, sudca (1958 – 1964)
Donner Andreas Matthias, sudca (1958 – 1979), predseda od roku 1958 do roku 1964
Catalano Nicola, sudca (1958 – 1962)
Trabucchi Alberto, sudca (1962-1972), potom generálny advokát (1973 – 1976)
Lecourt Robert, sudca (1962 – 1976), predseda od roku 1967 do roku 1976
Strauss Walter, sudca (1963 – 1970)
Monaco Riccardo, sudca (1964 – 1976)
Gand Joseph, generálny advokát (1964 – 1970)
Mertens de Wilmars Josse J., sudca (1967 – 1984), predseda (1980 – 1984)
Pescatore Pierre, sudca (1967 – 1985)
Kutscher Hans, sudca (1970-1980), predseda od roku 1976 do roku 1980
Dutheillet de Lamothé Alain Louis, generálny advokát (1970 – 1972)
Mayras Henri, generálny advokát (1972 – 1981)
O'Dalaigh Cearbhall, sudca (1973 – 1974)
Sørensen Max, sudca (1973 – 1979)
Mackenzie Stuart Alexander J., sudca (1973 – 1988), predseda (1984 – 1988)
Warner Jean-Pierre, generálny advokát (1973 – 1981)
Reischl Gerhard, generálny advokát (1973 – 1981)
O'Keefe Aindrias, sudca (1975 – 1985)
Capotorti Francesco, sudca (1976), potom generálny advokát (1976 – 1982)
Bosco Giacinto, sudca (1976 – 1988)
Touffait Adolphe, sudca (1976 – 1982)
Koopmans Thymen, sudca (1979 – 1990)
Due Ole, sudca (1979 – 1994), predseda od roku 1988 do roku 1994
Everling Ulrich, sudca (1980 – 1988)
Chloros Alexandros, sudca (1981 – 1982)
Slynn Sir Gordon, generálny advokát (1981 – 1988), potom sudca (1988-1992)
Rozès Simone, generálna advokátka (1981 – 1984)
VerLoren van Themaat Pieter, generálny advokát (1981 – 1986)
Grévisse Fernand, sudca (1981 – 1982 a 1988 – 1994)
Bahlmann Kai, sudca (1982 – 1988)
Mancini G. Federico, generálny advokát (1982 – 1988), potom sudca (1988 – 1999)
Galmot Yves, sudca (1982 – 1988)
Kakouris Constantinos, sudca (1983 – 1997)
Lenz Carl Otto, generálny advokát (1984 – 1997)

Darmon Marco, generálny advokát (1984 – 1994)
Joliet René, sudca (1984 – 1995)
O'Higgins Thomas Francis, sudca (1985 – 1991)
Schockweiler Fernand, sudca (1985 – 1996)
Mischo Jean, generálny advokát (1986 – 1991 a 1997 – 2003)
De Carvalho Moithinho de Almeida José Carlos, sudca (1986 – 2000)
Da Cruz Vilaça José Luis, generálny advokát (1986 – 1988)
Rodríguez Iglesias Gil Carlos, sudca (1986 – 2003), predseda od roku 1994 do roku 2003
Diez de Velasco Manuel, sudca (1988 – 1994)
Zuleeg Manfred, sudca (1988 – 1994)
Van Gerven Walter, generálny advokát (1988 – 1994)
Tesauro Giuseppe, generálny advokát (1988 – 1998)
Kapteyn Paul Joan George, sudca (1990 – 2000)
Murray John L., sudca (1991 – 1999)
Edward David Alexander Ogilvy, sudca (1992 – 2004)
Cosmas Georges, generálny advokát (1994 – 2000)
Hirsch Günter, sudca (1994 – 2000)
Elmer Michael Bendik, generálny advokát (1994 – 1997)
Ragnemalm Hans, sudca (1995 – 2000)
Sevón Leif, sudca (1995 – 2002)
Fennelly Nial, generálny advokát (1995 – 2000)
Wathelet Melchior, sudca (1995 – 2003)
Ioannou Krateros, sudca (1997 – 1999)
Alber Siegbert, generálny advokát (1997 – 2003)
Saggio Antonio, generálny advokát (1998 – 2000)
O'Kelly Macken Fidelma, sudkyňa (1999 – 2004)

– Predsedovia

Pilotti Massimo (1952 – 1958)
Donner Andreas Matthias (1958 – 1964)
Hammes Charles Léon (1964 – 1967)
Lecourt Robert (1967 – 1976)
Kutscher Hans (1976 – 1980)
Mertens de Wilmars Josse J. (1980 – 1984)
Mackenzie Stuart Alexander John (1984 – 1988)
Due Ole (1988 – 1994)
Rodríguez Iglesias Gil Carlos (1994 – 2003)

– Tajomníci

Van Houtte Albert (1953 – 1982)
Heim Paul (1982 – 1988)
Giraud Jean-Guy (1988 – 1994)

C – Súdne štatistiky Súdneho dvora

Súdneho dvora vo všeobecnosti

1. Skončené, začaté a prebiehajúce konania (2000 – 2006)

Skončené konania

2. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
3. Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2006)
4. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2006)
5. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)
6. Vydané uznesenia o nariadení predbežného opatrenia: výsledok rozhodnutia (2006)
7. Rozsudky o nespĺnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2006)
8. Dĺžka trvania konaní (2000 – 2006)

Začaté konania

9. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
10. Žaloby – Charakteristika žalôb (2006)
11. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)
12. Žaloby o nespĺnenie povinnosti členským štátom (2000 – 2006)
13. Skrátené súdne konania (2000 – 2006)

Prebiehajúce konania k 31. decembru

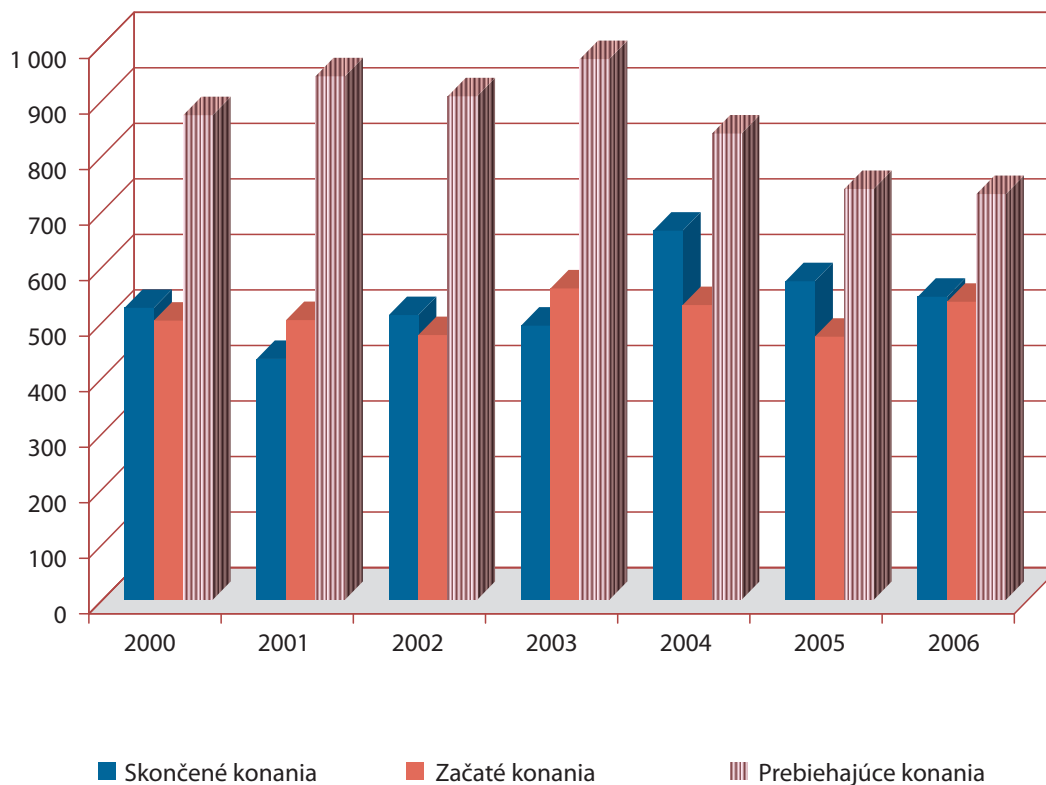
14. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
15. Rozhodovacie zloženie (2006)

Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2006)

16. Začaté konania a rozsudky
17. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov)
18. Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa súdnych orgánov)
19. Podané žaloby o nespĺnenie povinnosti členským štátom

Činnosť Súdneho dvora vo všeobecnosti

1. Skončené, začaté, prebiehajúce konania (2000 – 2006)¹

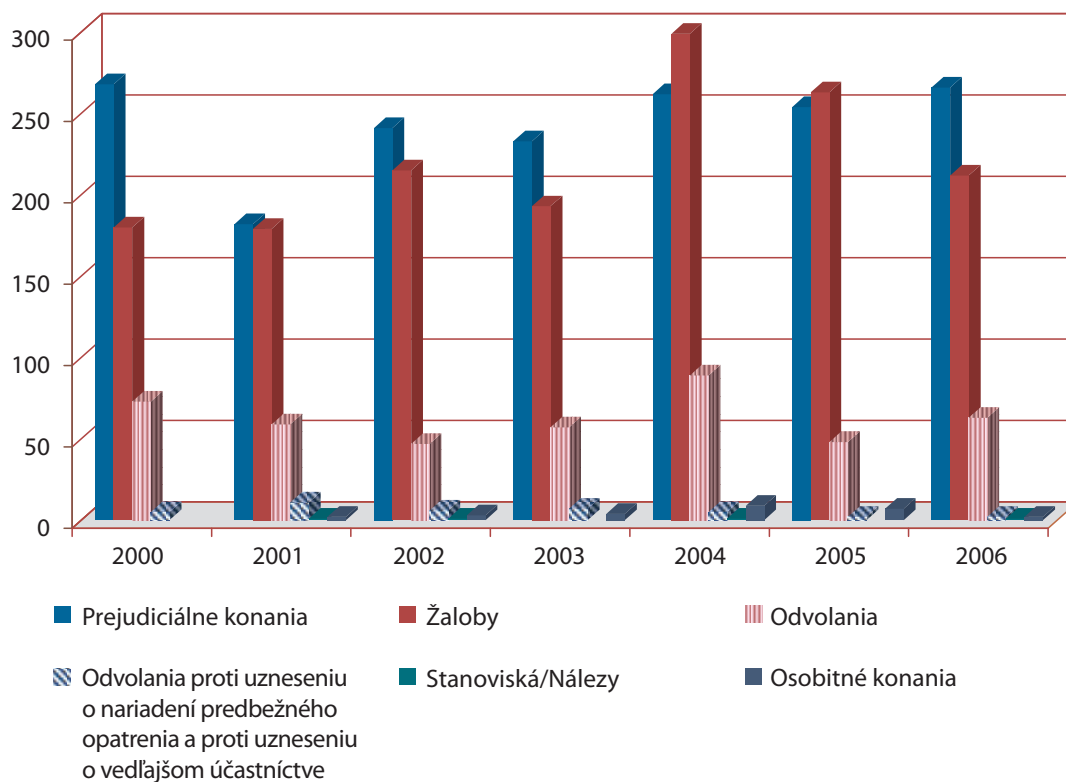

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Skončené konania	526	434	513	494	665	574	546
Začaté konania	503	504	477	561	531	474	537
Prebiehajúce konania	873	943	907	974	840	740	731

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

Skončené konania

2. Charakteristika konaní (2000 – 2006) ^{1 2}

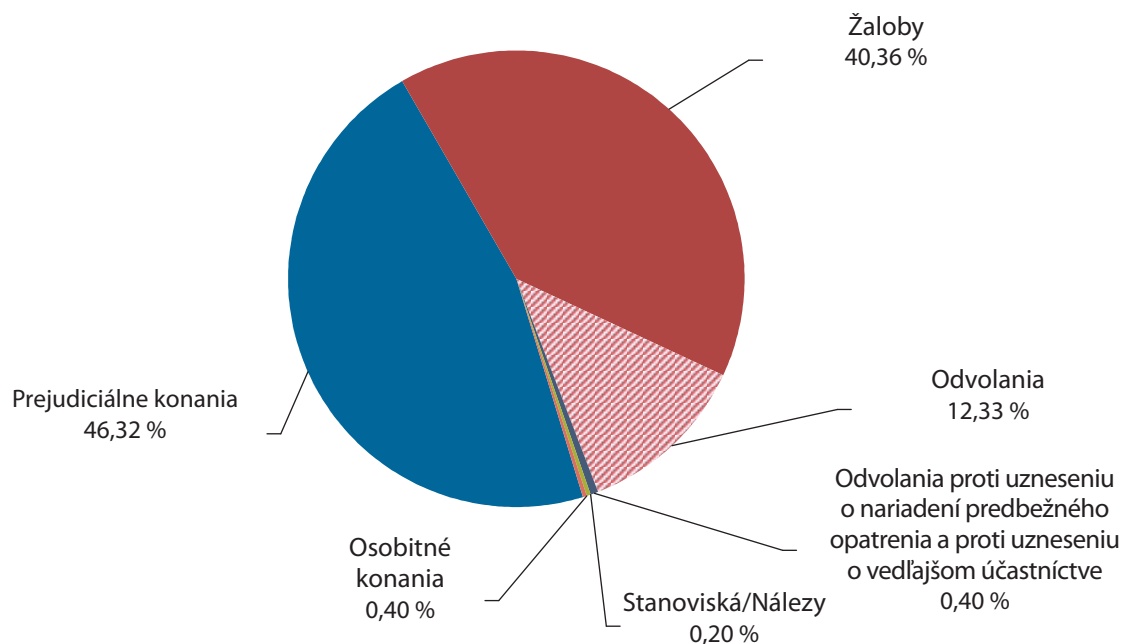

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Prejudiciálne konania	268	182	241	233	262	254	266
Žaloby	180	179	215	193	299	263	212
Odvolania	73	59	47	57	89	48	63
Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	5	11	6	7	5	2	2
Stanoviská/Nálezy		1	1		1		1
Osobitné konania		2	3	4	9	7	2
Spolu	526	434	513	494	665	574	546

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Za „osobitné konania“ sa považujú: určenie výšky trov konania (článok 74 rokovacieho poriadku), pomoc súvisiaca s trovami konania (článok 76 rokovacieho poriadku), návrh na zrušenie rozsudku (článok 94 rokovacieho poriadku), návrh tretej osoby na zmenu rozsudku (článok 97 rokovacieho poriadku), výklad rozsudku (článok 102 rokovacieho poriadku), obnova konania (článok 98 rokovacieho poriadku), oprava rozsudku (článok 66 rokovacieho poriadku), rozsudok, ktorým sa zakazuje nakladať s majetkom (protokol o výsadách a imunitách), konania vo veci imunity (protokol o výsadách a imunitách)

3. Skončené konania – Rozsudky, uznesenia, stanoviská (2006) ¹

	Rozsudky	Uznesenia vo veci samej ²	Uznesenia o nariadení predbežného opatrenia ³	Iné uznesenia ⁴	Stanoviská	Spolu
Prejudiciálne konania	192	18		23		233
Žaloby	130			73		203
Odvolania	28	30		4		62
Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve			1	1		2
Stanoviská/Nálezy					1	1
Osobitné konania	1	1				2
Spolu	351	49	1	101	1	503

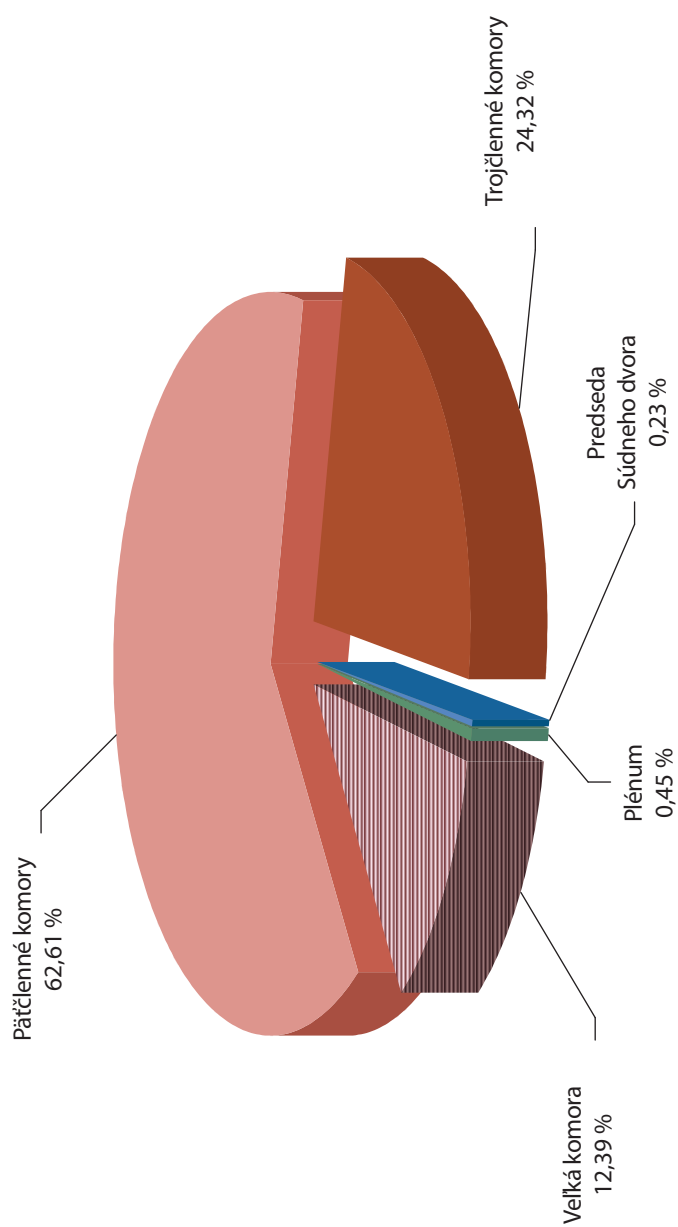
¹ Uvedené údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

² Uznesenia vo veci samej ukončujúce konanie (nepripustnosť, zjavná nepripustnosť).

³ Uznesenia vydané v nadväznosti na žiadosť podľa článku 185 alebo 188 Zmluvy ES (po zmene článku 242 ES a 243 ES) alebo podľa článku 187 Zmluvy o ES (po zmene článok 244 ES) alebo podľa príslušných ustanovení Zmluvy AE a Zmluvy UO, alebo v nadväznosti na odvolanie proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia alebo o vedľajšom účastníctve.

⁴ Uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa.

4. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie (2000 – 2006)¹

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu	Rozsudky/Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu
Plénum	31	6	37	33	2	35	27	4	31	48	2	50	21		21	1		1	2		2
Malé Plénum	91		91	24		24	52		52	35		35	1		1						
Veľká komora													31	1	32	59		59	55		55
Päťčlenné komory	162	3	165	155	13	168	177	10	187	200	8	208	257	18	275	245	5	250	265	13	278
Trojčlenné komory	50	40	90	59	42	101	60	27	87	51	27	78	113	61	174	103	51	154	67	41	108
Predseda Súdneho dvora		4	4		11	11		3	3		7	7		6	6		2	2		1	1
Spolu	334	53	387	271	68	339	316	44	360	334	44	378	423	86	509	408	58	466	389	55	444

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

² Uznesenia ukončujúce konanie (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením vecí Súdu prvého stupňa).

5. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)¹

	Rozsudky/ Stanoviská	Uznesenia ²	Spolu
Aproximácia právnych predpisov	17	2	19
Bruselský dohovor	4		4
Colná únia	8	1	9
Dane	51	4	55
Doprava	8	1	9
Duševné vlastníctvo	14	5	19
Energia	6		6
Európske občianstvo	4		4
Hospodárska súťaž	26	4	30
Inštitucionálne právo	12	3	15
Obchodná politika	1		1
Podnikové právo	5	5	10
Politika rybolovu	7		7
Poľnohospodárstvo	28	2	30
Priestor slobody, bezpečnosti a práva	9		9
Regionálna politika	2		2
Sloboda usadiť sa	18	3	21
Slobodné poskytovanie služieb	14	3	17
Sociálna politika	25	4	29
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov	6	1	7
Spoločná colná sadzba	7		7
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti	1	1	2
Štátna pomoc	21	2	23
Vlastné zdroje Spoločenstva	6		6
Voľný pohyb kapitálu	4		4
Voľný pohyb osôb	18	2	20
Voľný pohyb tovaru	8		8
Vonkajšie vzťahy	9	2	11
Výsady a imunity	1		1
Zásady práva Spoločenstva		1	1
Životné prostredie a spotrebiteľia	39	1	40
Zmluva ES	379	47	426
Zmluva EÚ	3		3
Zmluva UO			
Zmluva AE	3	1	4
Konanie	1	1	2
Služobný poriadok úradníkov	3	6	9
Rôzne	4	7	11
SPOLU CELKOVO	389	55	444

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

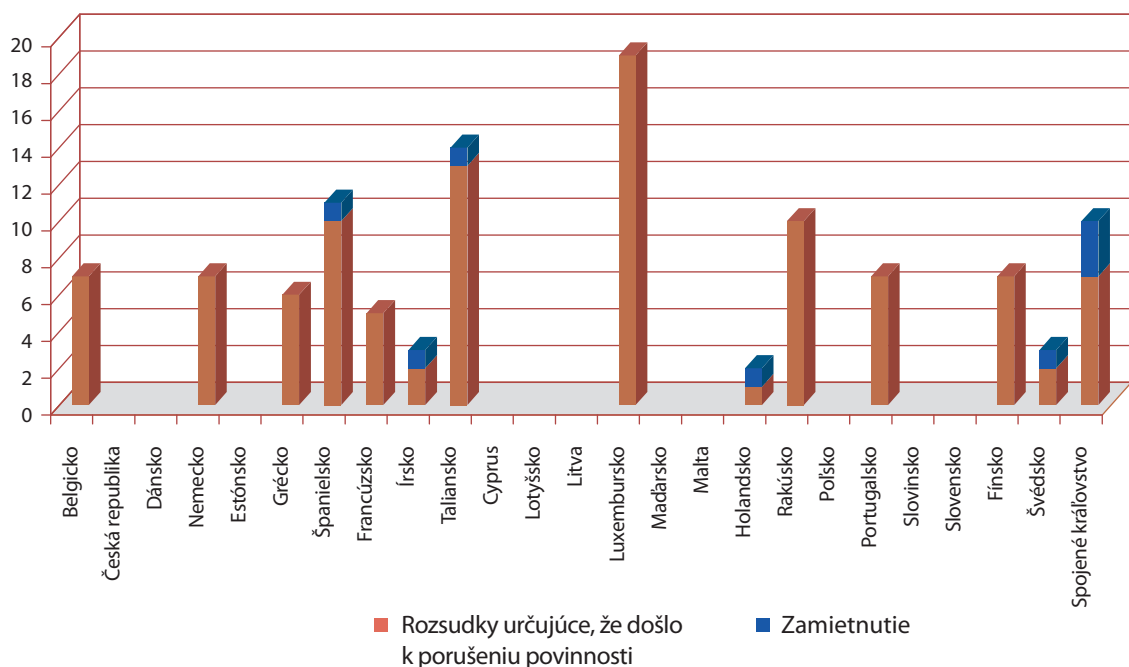
² Uznesenia vo veci samej ukončujúce konanie (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa).

6. Vydané uznesenia o nariadení predbežného opatrenia: výsledok rozhodnutia (2006)¹

	Počet uznesení o nariadení predbežného opatrenia	Počet odvolaní proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Výsledok rozhodnutia	
			Zamietnutie / Potvrdenie napadnutého rozhodnutia	Vyhovenie/ Zrušenie napadnutého rozhodnutia
Hospodárska súťaž		2	2	
Spolu Zmluva ES		2	2	
Spolu Zmluva AE				
Rôzne				
SPOLU CELKOVO		2	2	

¹ Uvedené údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

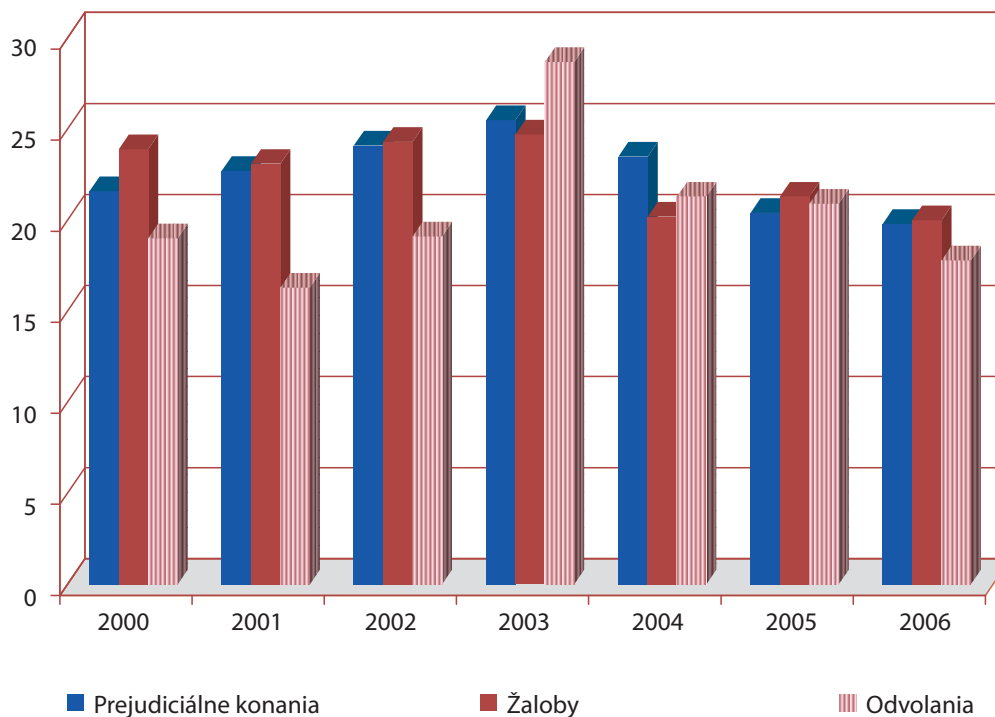
7. Skončené konania – Rozsudky o nesplnení povinnosti členským štátom: výsledok rozhodnutia (2006)¹

¹ Uvedené údaje (čistý počet) uvádzajú celkový počet vecí s ohľadom na spojenie vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedna skupina spojených vecí = jedna vec).

8. Skončené konania – Dĺžka trvania konaní (2000 – 2006)¹

(rozsudky a uznesenia vo veci samej)²

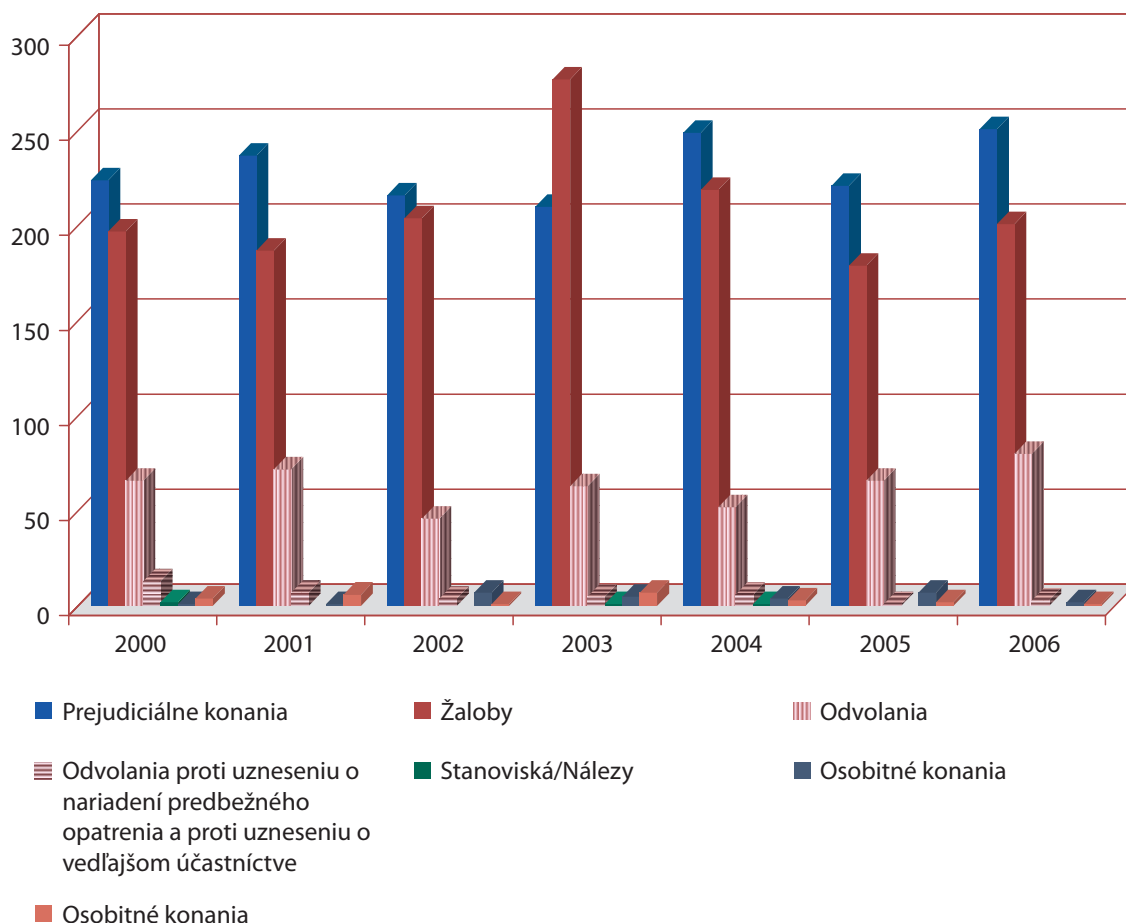

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Prejudiciálne konania	21,6	22,7	24,1	25,5	23,5	20,4	19,8
Žaloby	23,9	23,1	24,3	24,7	20,2	21,3	20
Odvolania	19	16,3	19,1	28,7	21,3	20,9	17,8

¹ Z výpočtu dĺžky trvania konaní sú vylúčené: veci zahrňujúce medzitýmny rozsudok alebo dôkazný prostriedok (konkrétne: určenie výšky trov konania, pomoc súvisiaca s trovami konania, návrh na zrušenie rozsudku, návrh tretej osoby na zmenu rozsudku, rozsudok, ktorým sa zakazuje nakladať s majetkom, rozsudky vo veci imunity, veci končiace sa uznesením o výmaze, zastavení konania, postúpení alebo vrátení veci Súdu prvého stupňa, predbežné opatrenia ako aj odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a uzneseniu o vedľajšom účastníctve.

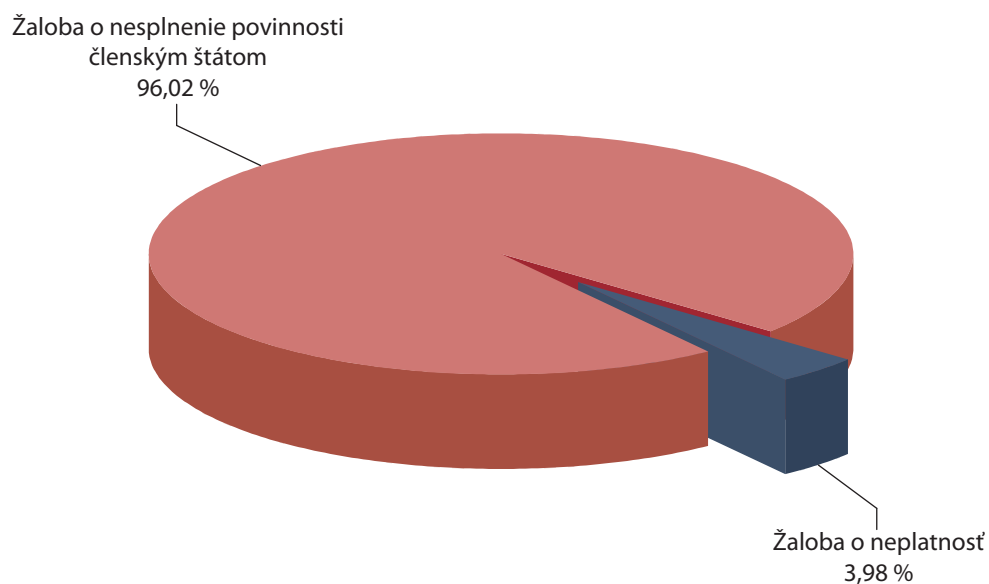
Dĺžka trvania konania je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

² Ide o uznesenia ukončujúce konanie (iné ako uznesenia ukončujúce konanie výmazom, zastavením alebo vrátením veci Súdu prvého stupňa).

Začaté konania**9. Charakteristika konaní (2000 – 2006)¹**

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

10. Začaté konania – Žaloby – Charakteristika žalôb (2006)¹

Žaloba o neplatnosť	8
Žaloba proti nečinnosti	
Žaloba o náhradu škody	
Žaloba o nesplnenie povinnosti členským štátom	193
Spolu	201

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

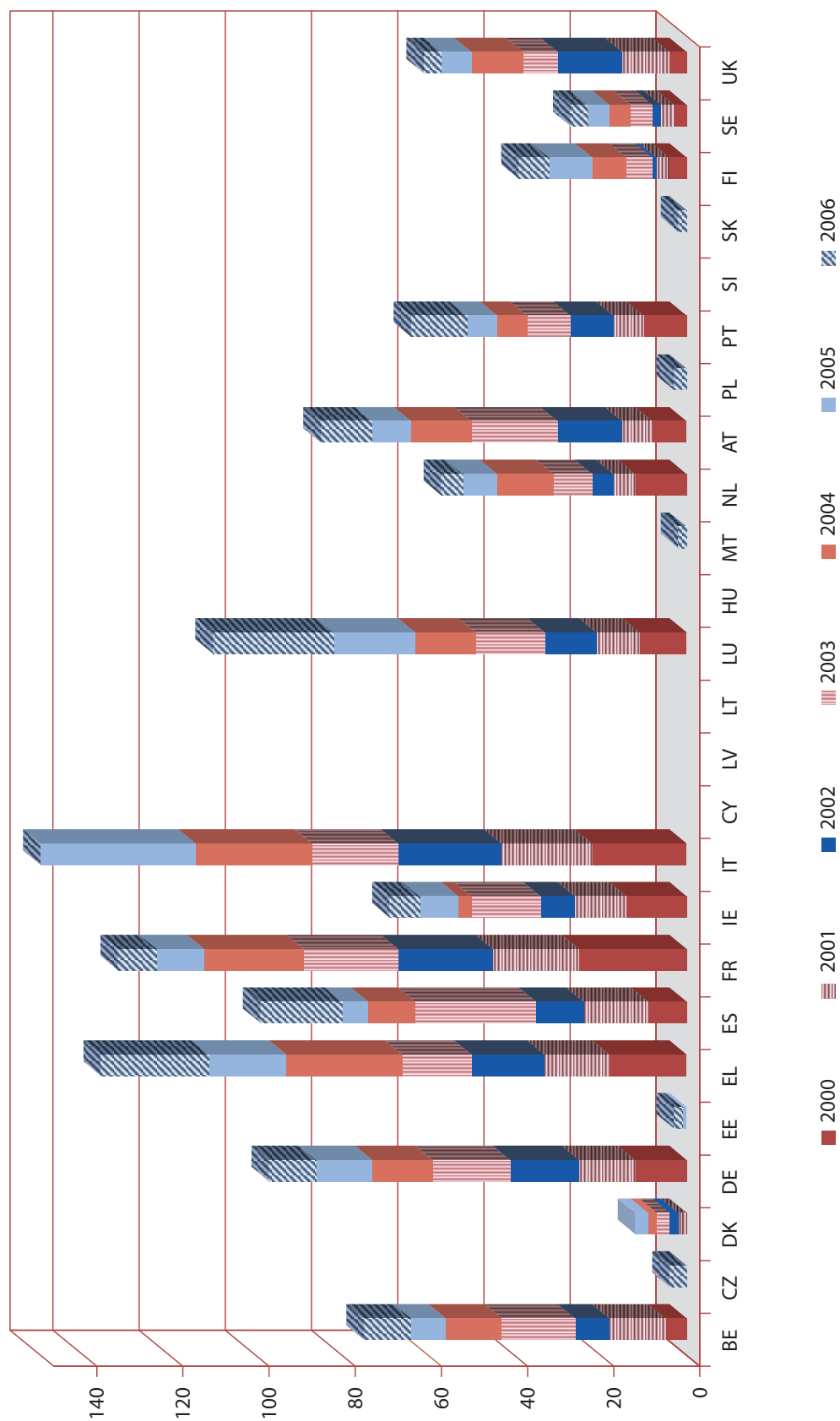
11. Začaté konania¹ – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)²

	Žaloby	Prejudiciálne konania	Odvolania	Odvolania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Osobitné konania
Aproximácia právnych predpisov	10	8			18	
Bruselský dohovor		2			2	
Colná únia		7			7	
Dane	7	27			34	
Doprava	7	2			9	
Duševné vlastníctvo		4	19		23	
Energia	2	4			6	
Európske občianstvo		5			5	
Hospodárska súťaž	1	14	15	2	32	
Inštitucionálne právo	7	1	2		10	
Obchodná politika			1		1	
Podnikové právo	13	12	1		26	
Politika rybolovu	1		4		5	
Poľnohospodárstvo	11	43	3		57	
Priemyselná politika	10	6			16	
Priestor slobody, bezpečnosti a práva	8	5			13	
Regionálna politika		2	4		6	
Sloboda usadiť sa	14	17			31	
Slobodné poskytovanie služieb	12	10			22	
Sociálna politika	21	17			38	
Sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov		9			9	
Spoločná colná sadzba		9			9	
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika		1	2		3	
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti	1	1			2	
Štátna pomoc	5	9	6		20	
Vlastné zdroje Spoločenstva	2		2		4	
Voľný pohyb kapitálu	2	5			7	
Voľný pohyb osôb	5	8	1		14	
Voľný pohyb tovaru	5	8			13	
Vonkajšie vzťahy	2	5	4		11	
Zásady práva Spoločenstva		5			5	
Životné prostredie a spotrebitelia	54	3	2	1	60	
Zmluva ES	200	249	66	3	518	
Zmluva EÚ						
Zmluva UO		1			1	
Zmluva AE	1		1		2	
Konanie						2
Služobný poriadok úradníkov		1	13		14	
Rôzne		1	13		14	2
SPOLU CELKOVO	201	251	80	3	535	2

¹ Návrhy na vydanie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia nie sú zahrnuté.

² Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

12. Začaté konania – Žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom (2000 – 2006)¹⁾

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Spolu
2000	5			12		18	9	25	14	22				11			12	8		10			4	3	4	157
2001	13		2	13		15	15	20	12	21				10			5	7		7			3	3	11	157
2002	8		2	16		17	11	22	8	24				12			5	15		10			1	2	15	168
2003	17		3	18		16	28	22	16	20				16			9	20		10			6	5	8	214
2004	13		2	14		27	11	23	3	27				14			13	14		7			8	5	12	193
2005	8		3	13	1	18	6	11	9	36				19			8	9		7			10	5	7	170
2006	11	4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13		2	7	4	4	193

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

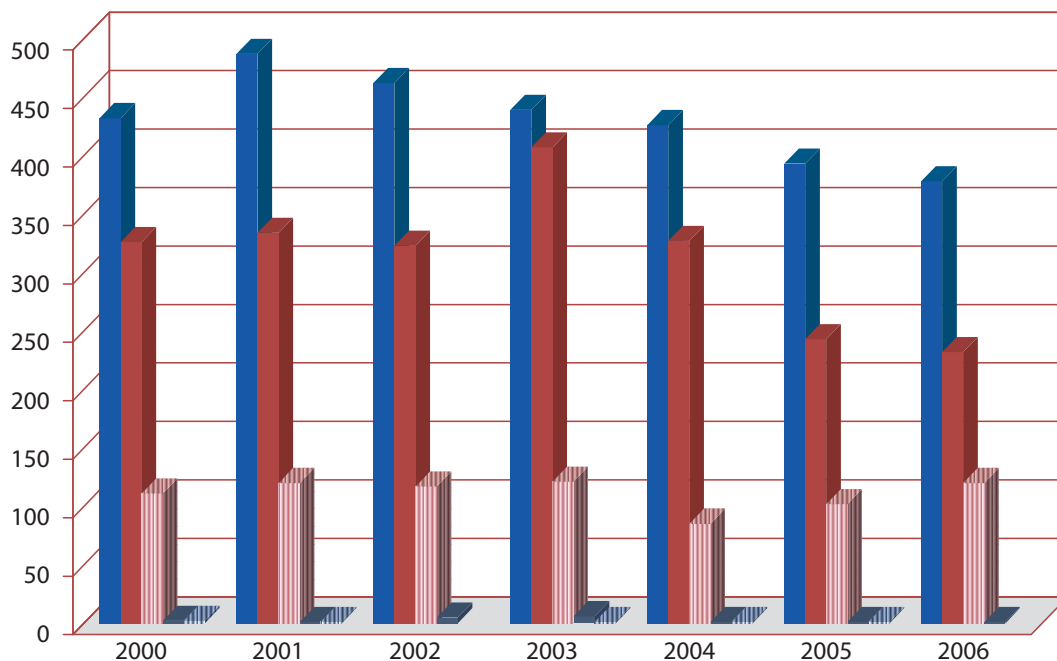
Články 93, 169, 170, 171, 225 Zmluvy ES (teraz články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 AE, 142 AE, 143 AE a článok 88 UO.

² Z toho jedna žaloba na základe článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES).

13. Začaté konania – Skrátené súdne konania (2000 – 2006) ¹

	2000		2001		2002		2003		2004		2005		2006		Spolu
	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	Povolenie	Odloženie	
Žaloby						1		3	1	2					7
Prejudiciálne konania		1	1	5		1		3		10		5		5	31
Odvolania				2			1	1							4
Stanoviská										1					1
Spolu		1	1	7		2	1	7	1	13		5		5	43

¹ Prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátenom súdnom konaní na Súdnom dvore je možné na základe článkov 62a, 104a a 118 rokovacieho poriadku v jeho znení, ktoré nadobudlo účinnosť 1. júla 2000.

Prebiehajúce konania k 31. decembru**14. Charakteristika konaní (2000 – 2006)¹**

■ Prejudiciálne konania

■ Žaloby

■ Odvolania

■ Osobitné konania

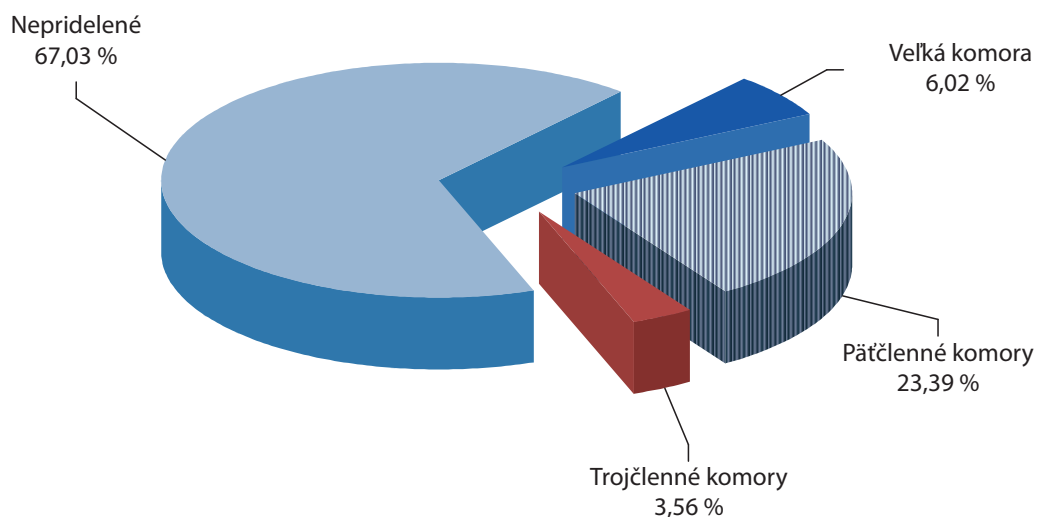
■ Stanoviská/Nálezy

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Prejudiciálne konania	432	487	462	439	426	393	378
Žaloby	326	334	323	407	327	243	232
Odvolania	111	120	117	121	85	102	120
Osobitné konania	2	1	5	6	1	1	1
Stanoviská/Nálezy	2	1		1	1	1	
Spolu	873	943	907	974	840	740	731

Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

15. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Rozhodovacie zloženie (2006)¹

Rozdelenie roku 2006

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Nepridelené	634	602	546	690	547	437	490
Plénum	34	31	47	21	2	2	
Malé Plénum	26	66	36	1			
Velká komora				24	56	60	44
Pätčlenné komory	129	199	234	195	177	212	171
Trojčlenné komory	42	42	42	42	57	29	26
Predseda Súdneho dvora	8	3	2	1	1		
Spolu	873	943	907	974	840	740	731

¹ Uvedené číselné údaje (približné údaje) uvádzajú celkový počet vecí nezávisle od spojených vecí z dôvodu, že spolu súvisia (jedno číslo konania = jedna vec).

Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2006)**16. Začaté konania a rozsudky**

Roky	Začaté konania ¹						Rozsudky ²
	Žaloby ³	Prejudiciálne konania	Odvola	Odvola proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Návrhy na vydanie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia	
1953	4				4		
1954	10				10		2
1955	9				9	2	4
1956	11				11	2	6
1957	19				19	2	4
1958	43				43		10
1959	47				47	5	13
1960	23				23	2	18
1961	25	1			26	1	11
1962	30	5			35	2	20
1963	99	6			105	7	17
1964	49	6			55	4	31
1965	55	7			62	4	52
1966	30	1			31	2	24
1967	14	23			37		24
1968	24	9			33	1	27
1969	60	17			77	2	30
1970	47	32			79		64
1971	59	37			96	1	60
1972	42	40			82	2	61
1973	131	61			192	6	80
1974	63	39			102	8	63
1975	62	69			131	5	78
1976	52	75			127	6	88
1977	74	84			158	6	100
1978	147	123			270	7	97
1979	1 218	106			1 324	6	138
1980	180	99			279	14	132
1981	214	108			322	17	128
1982	217	129			346	16	185
1983	199	98			297	11	151

>>>

Roky	Začaté konania ¹						Rozsudky ²
	Žaloby ³	Prejudiciálne konania	Odvolaania	Odvolaania proti uzneseniu o nariadení predbežného opatrenia a proti uzneseniu o vedľajšom účastníctve	Spolu	Návrhy na vydanie uznesenia o nariadení predbežného opatrenia	
1984	183	129			312	17	165
1985	294	139			433	23	211
1986	238	91			329	23	174
1987	251	144			395	21	208
1988	193	179			372	17	238
1989	244	139			383	19	188
1990 ⁴	221	141	15	1	378	12	193
1991	142	186	13	1	342	9	204
1992	253	162	24	1	440	5	210
1993	265	204	17		486	13	203
1994	128	203	12	1	344	4	188
1995	109	251	46	2	408	3	172
1996	132	256	25	3	416	4	193
1997	169	239	30	5	443	1	242
1998	147	264	66	4	481	2	254
1999	214	255	68	4	541	4	235
2000	199	224	66	13	502	4	273
2001	187	237	72	7	503	6	244
2002	204	216	46	4	470	1	269
2003	278	210	63	5	556	7	308
2004	220	249	52	6	527	3	375
2005	179	221	66	1	467	2	362
2006	201	251	80	3	535	1	351
Total	7 908	5 765	761	61	14 495	342	7 178

¹ Približné číselné údaje nezahŕňajú osobitné konania.

² Presné číselné údaje.

³ Vráťane stanovísk.

⁴ Od roku 1990 sa zamestnanecké žaloby podávajú na Súde prvého stupňa.

17. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2006)

Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania (podľa členských štátov a podľa rokov) ¹

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Spolu
1961																	1										1
1962																	5										5
1963														1			5										6
1964																	4										6
1965				4				2									1										7
1966																	1										1
1967	5			11				3						1			3										23
1968	1			4				1		1							2										9
1969	4			11				1						1													17
1970	4			21				2		2							3										32
1971	1			18				6		5				1			6										37
1972	5			20				1		4							10										40
1973	8			37				4		5				1			6										61
1974	5			15				6		5							7								1		39
1975	7		1	26				15		14				1			4								1		69
1976	11			28				8	1	12							14								1		75
1977	16		1	30				14	2	7							9								5		84
1978	7		3	46				12	1	11							38								5		123
1979	13		1	33				18	2	19				1			11								8		106
1980	14		2	24				14	3	19							17								6		99
1981	12		1	41				17		11				4			17								5		108
1982	10		1	36				39		18							21								4		129
																											>>>

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Benelux ²	Spolu
1983	9		4	36				15	2	7							19								6		98
1984	13		2	38				34	1	10							22								9		129
1985	13			40				45	2	11				6			14								8		139
1986	13		4	18		2	1	19	4	5				1			16								8		91
1987	15		5	32		17	1	36	2	5				3			19								9		144
1988	30		4	34			1	38		28				2			26								16		179
1989	13		2	47		2	2	28	1	10				1			18		1						14		139
1990	17		5	34		2	6	21	4	25				4			9		2						12		141
1991	19		2	54		3	5	29	2	36				2			17		3						14		186
1992	16		3	62		1	5	15		22				1			18		1						18		162
1993	22		7	57		5	7	22	1	24				1			43		3						12		204
1994	19		4	44			13	36	2	46				1			13		1						24		203
1995	14		8	51		10	10	43	3	58				2			19	2		5				6	20		251
1996	30		4	66		4	6	24		70				2			10	6		6			3	4	21		256
1997	19		7	46		2	9	10	1	50				3			24	35	2	2			6	7	18		239
1998	12		7	49		5	55	16	3	39				2			21	16	7	7			2	6	24		264
1999	13		3	49		3	4	17	2	43				4			23	56	7	7			4	5	22		255
2000	15		3	47		3	5	12	2	50							12	31	8	8			5	4	26	1	224
2001	10		5	53		4	4	15	1	40				2			14	57	4	4			3	4	21		237
2002	18		8	59		7	3	8		37				4			12	31	3	3			7	5	14		216
2003	18		3	43		4	8	9	2	45				4			28	15	1	1			4	4	22		210
2004	24		4	50		18	8	21	1	48				1	2		28	12		1			4	5	22		249
2005	21	1	4	51		11	10	17	2	18				2	3		36	15	1	2			4	11	12		221
2006	17	3	3	77		14	17	24	1	34			1	1	4		20	12	2	3		1	5	2	10		251
Spolu	533	4	111	1 542		117	180	717	48	896			1	60	9		666	288	3	60		1	47	63	418	1	5 765

¹ Článok 177 Zmluvy ES (teraz článok 234 ES), článok 35 ods. 1 EÚ, články 41 UO, 150 AE, protokol 1971.

² Vec C-265/00, Campina Melkunie.

18. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2006) **Podané návrhy na začatie prejudiciálneho konania** **(podľa členských štátov a súdnych orgánov)**

			Spolu
Belgicko	Cour de cassation	68	
	Cour d'arbitrage	5	
	Conseil d'État	38	
	Iné súdne orgány	422	533
Česká republika	Nejvyšší soud		
	Nejvyšší správní soud		
	Ústavní soud		
	Iné súdne orgány	4	4
Dánsko	Højesteret	19	
	Iné súdne orgány	92	111
Nemecko	Bundesgerichtshof	102	
	Bundesverwaltungsgericht	73	
	Bundesfinanzhof	233	
	Bundesarbeitsgericht	17	
	Bundessozialgericht	72	
	Staatsgerichtshof des Landes Hessen	1	
	Iné súdne orgány	1 044	1 542
Estónsko	Riigikohus		
	Iné súdne orgány		
Grécko	Άρειος Πάγος	9	
	Συμβούλιο της Επικρατείας	26	
	Iné súdne orgány	82	117
Španielsko	Tribunal Supremo	17	
	Audiencia Nacional	1	
	Juzgado Central de lo Penal	7	
	Iné súdne orgány	155	180
Francúzsko	Cour de cassation	74	
	Conseil d'État	34	
	Iné súdne orgány	609	717
Írsko	Supreme Court	15	
	High Court	15	
	Iné súdne orgány	18	48
Taliansko	Corte suprema di Cassazione	90	
	Consiglio di Stato	57	
	Iné súdne orgány	749	896

>>>

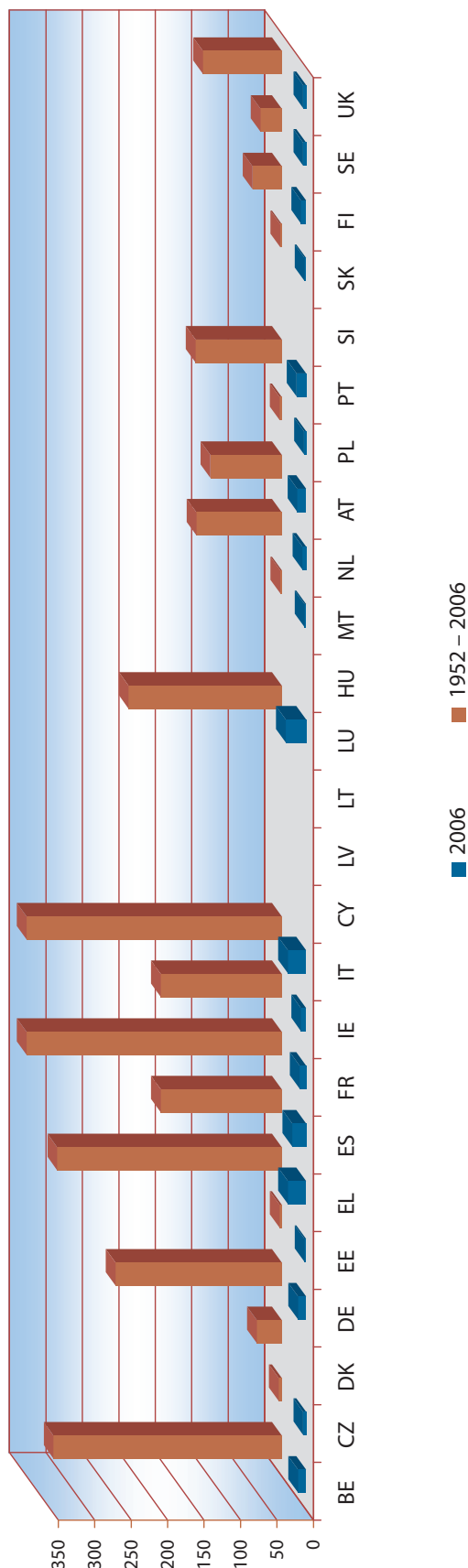
			Spolu
Cyprus	Ανώτατο Δικαστήριο		
	Iné súdne orgány		
Lotyšsko	Augstākā tiesa		
	Satversmes tiesa		
	Iné súdne orgány		
Litva	Konstitucinis Teismas		
	Lietuvos Aukščiausiasis		
	Lietuvos vyriausiasis administracinis Teismas	1	
	Iné súdne orgány		1
Luxembursko	Cour supérieure de justice	10	
	Conseil d'État	13	
	Cour administrative	7	
	Iné súdne orgány	30	60
Maďarsko	Legfelsőbb Bíróság	1	
	Szegedi Ítéletáblá	1	
	Iné súdne orgány	7	9
Malta	Constitutional Court		
	Qorti ta' l-Appel		
	Iné súdne orgány		
Holandsko	Raad van State	51	
	Hoge Raad der Nederlanden	147	
	Centrale Raad van Beroep	44	
	College van Beroep voor het Bedrijfsleven	134	
	Tariefcommissie	34	
	Iné súdne orgány	256	666
Rakúsko	Verfassungsgerichtshof	4	
	Oberster Gerichtshof	59	
	Oberster Patent- und Markensenat	1	
	Bundesvergabeamt	24	
	Verwaltungsgerichtshof	46	
	Vergabekontrollsenat	4	
	Iné súdne orgány	150	288

>>>

			Spolu
Poľsko	Sąd Najwyższy		
	Naczelny Sąd Administracyjny		
	Trybunał Konstytucyjny		
	Iné súdne orgány	3	3
Portugalsko	Supremo Tribunal de Justiça	1	
	Supremo Tribunal Administrativo	34	
	Iné súdne orgány	25	60
Slovinsko	Vrhovno sodišče		
	Ustavno sodišče		
	Iné súdne orgány		
Slovensko	Ústavný súd		
	Najvyšší súd		
	Iné súdne orgány	1	1
Fínsko	Korkein hallinto-oikeus	18	
	Korkein oikeus	7	
	Iné súdne orgány	22	47
Švédsko	Högsta Domstolen	8	
	Marknadsdomstolen	3	
	Regeringsrätten	19	
	Iné súdne orgány	33	63
Spojené kráľovstvo	House of Lords	35	
	Court of Appeal	38	
	Iné súdne orgány	345	418
Benelux	Cour de justice/Gerechthof (1)	1	1
Spolu			5 765

¹ Vec C-265/00, Campina Melkunie.

19. Celkový vývoj súdnej činnosti (1952 – 2006) Podané žaloby o nesplnenie povinnosti členským štátom¹

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Spolu
2006	11	4		11	2	25	19	9	7	25				28		2	5	12	3	13		2	7	4	4	193
1952-2006	313	4	34	228	3	308	166	352	166	559				210		2	117	98	3	118		2	40	29	108	2 860

V počte konaní vedených proti Španielsku je zahrnutá jedna žaloba podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), ktorú podalo Belgicko.

V počte konaní vedených proti Francúzsku je zahrnutá jedna žaloba podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), ktorú podalo Írsko.

V počte konaní vedených proti Spojenému kráľovstvu sú zahrnuté tri žaloby podľa článku 170 Zmluvy ES (teraz článok 227 ES), z toho jednu podalo Francúzsko a dve Španielsko.

¹ Články 93, 169, 170, 171, 225 Zmluvy ES (teraz články 88 ES, 226 ES, 227 ES, 228 ES a 298 ES), články 141 AE, 142 AE, 143 AE a článok 88 UO.

Kapitola II

Súd prvého stupňa
Európskych spoločenských

A – Činnosť Súdu prvého stupňa v roku 2006

Predkladateľ: predseda Bo Vesterdorf

V roku 2006 počet konaní, ktoré Súd prvého stupňa meritórne rozhodol, už po druhý rok prevyšuje počet podaných návrhov (436 meritórne rozhodnutých konaní v porovnaní so 432 podaniami). Vo všeobecnosti možno povedať, že počet začatých konaní klesá (432 v porovnaní so 469 v roku 2005). Tento pokles je však len zdanlivý a možno ho vysvetliť absenciou konaní týkajúcich sa verejnej služby na Súde prvého stupňa v roku 2006, pretože tieto konania sú odteraz v právomoci Súdu pre verejnú službu¹. V skutočnosti okrem sporov verejnej služby a osobitných konaní došlo k výraznému nárastu počtu začatých konaní, ktorý dosahuje až 33 % (387 konaní v porovnaní s 291 v roku 2005). Kým počet konaní začatých v oblasti ochranných známkov stúpol o 46 % (143 v roku 2006 v porovnaní s 98 v roku 2005), počet konaní týkajúcich sa iných oblastí ako duševné vlastníctvo a verejná služba vzrástol o 26 % (244 v porovnaní so 193). Počet konaní, v ktorých sa meritórne rozhodlo klesá (436 v porovnaní so 610), je však potrebné zohľadniť skutočnosť, že v roku 2005 bolo 117 konaní postúpených na Súd pre verejnú službu. Ak neberieme do úvahy tieto konania, pokles počtu meritórne rozhodnutých konaní v roku 2006 zostáva, ale je menej výrazný (436 v porovnaní so 493).

Počet prebiehajúcich konaní zostáva v porovnaní s predchádzajúcim rokom v konečnom dôsledku stály, to znamená mierne nad tisíc (1 029 v porovnaní s 1 033 v roku 2005). V tomto ohľade možno poznamenať, že konania z oblasti duševného vlastníctva predstavovali k 1. januáru 2007 takmer 25 % z celkového množstva prebiehajúcich konaní. Preto, hoci na jednej strane 82 konaní o verejnej službe ešte stále prebieha na Súde prvého stupňa, a na druhej strane boli už na Súd prvého stupňa podané prvé odvolania proti rozsudkom Súdu pre verejnú službu (celkovo 10 k 31. decembru 2006), charakter sporov začatých Súdom prvého stupňa sa postupne mení a sústreďuje sa viac na hospodárske spory.

Pokiaľ ide o priemernú dĺžku trvania konania na jednom stupni, táto v roku 2006 mierne stúpila, keďže s výnimkou sporov o verejnej službe a sporov o duševnom vlastníctve, vzrástla z 25,6 mesiaca v roku 2005 na 27,8 mesiaca v roku 2006. Je však potrebné poznamenať, že v roku 2006 bolo uplatnenie skráteného súdneho konania ustanoveného v článku 76a rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa priznané Súdom prvého stupňa v 4 konaniach z 10, v ktorých boli podané žiadosti o prejednanie veci v skrátenom konaní.

Okrem toho pani Pernilla Lindh, vymenovaná za sudkyňu na Súdnom dvore, ako aj pán Paolo Mengozzi a pani Verica Trstenjak, vymenovaní za generálnych advokátov na Súdnom dvore, 6. októbra opustili Súd prvého stupňa. V ten istý deň ich nahradili v uvedenom poradí páni Nils Wahl, Enzo Moavero Milanesi a Miro Prek.

V rámci tejto správy nie je možné podrobne obsiahnuť celé bohatstvo judikatúry Súdu prvého stupňa za rok 2006. Preto uvedieme len najvýznamnejšie prínosy judikatúry

¹ V roku 2006 však Súd pre verejnú službu jednu vec postúpil na Súd prvého stupňa.

tohto roku, ktorých výber nevyhnutne zahŕňa určitú subjektivitu². Ide o sporové konania vo veci zákonnosti (I), sporové konania o náhradu škody (II), a napokon sporové konania o nariadení predbežného opatrenia (III).

I. *Sporové konania vo veci zákonnosti*

A. **Prípustnosť žalôb podaných na základe článkov 230 ES a 232 ES**

V priebehu roka 2006 najvýraznejší vývoj v tejto otázke zaznamenali pojem napadnuteľný akt a v menšom rozsahu aj pojem aktívna legitímácia.

1. **Akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby**

Podľa ustálenej judikatúry predstavujú akty alebo rozhodnutia, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť podľa článku 230 ES opatrenia, ktoré majú záväzné právne účinky ovplyvňujúce záujmy žalobcu tým, že spôsobujú výraznú zmenu v jeho právnom postavení³. V roku 2006 bola aktuálnosť tejto otázky preukázaná v najmenej siedmich konaniach.

Na prvom mieste, tromi rozsudkami boli objasnené hranice žaloby o neplatnosť proti aktom prijatým Európskym úradom pre boj proti podvodom (OLAF)⁴. V prvom rade, v rozsudku **Camós Grau/Komisia**, Súd prvého stupňa zastával názor, že vyšetrovacia správa OLAF-u spochybňujúca žalobcu nezmenila podstatným spôsobom jeho právne postavenie, najmä z toho dôvodu, že táto správa neukladá žiadnu, ani procesnú povinnosť orgánom, ktorým je určená. V druhom rade, Súd prvého stupňa v rozsudku **Tillack/Komisia** podľa rovnakej úvahy upresnil, že ani poskytnutie informácií vnútroštátnym súdnym orgánom zo strany OLAF-u nemožno napadnúť žalobou o neplatnosť. Odovzdanie informácii OLAF-u, s ktorými sú síce vnútroštátne orgány povinné zaobchádzať opatrne, nemá nijaký právny účinok vo vzťahu k týmto orgánom, ktorým zostáva možnosť rozhodnúť sa, aké kroky je potrebné prijať ohľadom vyšetrovaní OLAF-u. Napokon v treťom rade, v uznesení **Strack/Komisia**, Súd prvého stupňa rozhodol, že úradník, ktorý informoval OLAF o prípadných postihnutelných správaniach, nemal právo napadnúť prostredníctvom žaloby o neplatnosť rozhodnutie o skončení vyšetrovania, ktoré bolo začaté na základe jeho oznámenia.

² Napríklad nie je uvedené antidumpingové právo, v ktorom však došlo k zaujímavému vývoju, najmä v rozsudku Súdu prvého stupňa z 24. októbra 2006, Ritek a Prodisc Technology/Rada, T-274/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, a taktiež ani právo verejnej služby.

³ Rozsudky Súdneho dvora z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a zo 14. februára 1989, Bossi/Komisia, 346/87, Zb. s. 303, bod 23.

⁴ Pozri v tomto poradí rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2006, Camós Grau/Komisia, T-309/03, Zb. s. II-01173; zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, a uznesenie Súdu prvého stupňa z 22. marca 2006, Strack/Komisia, T-4/05 (preskúmané v konaní o odvolaní, C-237/06 P), zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

Na druhom mieste, v dvoch rozsudkoch vyhlásených v roku 2006 v rámci konania nazvaného „Rakúske banky – klub Lombard“, je uznaná prijateľnosť žalôb podaných proti rozhodnutiam prijatým vyšetrovateľom Komisie⁵. Na jednej strane v rozsudku **Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft/Komisía**, dve úverové inštitúcie žiadali zrušenie rozhodnutí o predložení politickej strane nedôverných verzií oznámení o výhradách, ktoré sa týkali stanovenia bankových sadzieb. Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa rozhodol, že rozhodnutie Komisie, ktorým informuje podnik zúčastnený na konaní o porušení o tom, že na informácie ktoré predložil, sa nevzťahuje povinnosť dôverného zaobchádzania zaručená právom Spoločenstva, a teda ich možno oznámiť tretej osobe sťažovateľovi, má voči predmetnému podniku právne účinky, pričom spôsobuje výraznú zmenu v jeho právnom postavení. Preto toto rozhodnutie predstavuje napadnuteľný akt. Na druhej strane, v rozsudku **Bank Austria Creditanstalt/Komisía**, Bank Austria Creditanstalt žiadala zrušenie rozhodnutia audítorského poradcu, ktorým bola zamietnutá jej námietka voči uverejneniu nedôvernej verzie rozhodnutia Komisie v Zbierke. Vo svojom rozsudku sa Súd prvého stupňa domnieval, že rozhodnutie prijaté audítorským poradcem na základe článku 9 tretieho odseku rozhodnutia č. 2001/462⁶ má právne účinky, keďže obsahuje vyjadrenie o tom, či text, ktorý má byť uverejnený, obsahuje nielen obchodné tajomstvo alebo iné informácie požívajúce podobnú ochranu, ale aj iné informácie, ktoré nemôžu byť prezradené verejnosti buď z dôvodu pravidiel práva Spoločenstva, ktoré ich osobitne chránia, alebo z dôvodu, že patria medzi informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva. Takéto rozhodnutie teda takisto predstavuje napadnuteľný akt.

Na treťom mieste, v rozsudku **Deutsche Bahn/Komisía**⁷ Súd prvého stupňa upresnil význam pojmu napadnuteľný akt vzhľadom na rozhodnutia prijaté Komisiou v oblasti štátnej pomoci podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 659/1999⁸. V prejednávanom prípade člen Komisie zodpovedný za oblasť dopravy písomne oznámil žalobkyni, že sa nevyhoví jej sťažnosti, v ktorej žiadala začatie konania podľa článku 88 ods. 2 ES. V liste boli jasne a zrozumiteľne uvedené dôvody, pre ktoré vnútroštátne opatrenie nemalo byť považované za pomoc v zmysle článku 87 ods. 1 ES. Komisia však uviedla, že išlo iba o informačný list, a nie o rozhodnutie podľa článku 4 ods. 2 nariadenia č. 659/1999, a preto tento list, ktorý nemá právne účinky, nepredstavuje napadnuteľný akt.

Súd prvého stupňa však rozhodol, že list zaslaný Komisiou podniku sťažovateľovi patrí do oblasti uplatnenia článku 230 ES, keďže pokiaľ sú Komisii predložené informácie týkajúce sa údajne protiprávnej pomoci, je podľa článku 10 ods. 1 nariadenia č. 659/1999 povinná tieto informácie bez meškania preskúmať. Komisia sa nemôže uspokojiť – ako jej umožňuje

⁵ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. mája 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisía, T-198/03, a zo 7. júna 2006, Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft/Komisía, T-213/01 a T-214/01, zatiaľ neuverejnené v Zbierke. Rozhodnutie Komisie 2004/138/ES, z 11. júna 2002, týkajúce sa konania o uplatnenie článku 81 ES (vo veci COMP/36.571/D-1, Rakúske banky – „klub Lombard“) (Ú. v. EÚ 2004, L 56, s. 1).

⁶ Rozhodnutie Komisie 2001/462/ES z 23. mája 2001 o pôsobnosti vyšetrovateľov v niektorých konaniach vo veci hospodárskej súťaže (Ú. v. ES L 162, s. 21; Mim. vyd. 08/002, s. 151).

⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Deutsche Bahn/Komisía, T-351/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁸ Nariadenie Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúce podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88] Zmluvy o ES (Ú. v. ES L 83, p. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339).

článok 20 uvedeného nariadenia – s informovaním zainteresovanej strany, že neexistujú dostatočné dôvody na zaujatie stanoviska k prípadu, ale zaujme jasné a odôvodnené stanovisko, keď uvedie, že predmetné opatrenie nepredstavuje pomoc. Takýmto konaním Komisia totiž môže iba prijať rozhodnutie v súlade s článkom 4 ods. 2 predmetného nariadenia. Pokiaľ Komisia vydala rozhodnutie, ktoré v podstate zahŕňa rozhodnutie prijaté podľa posledného uvedeného ustanovenia, nie je oprávnená ho vylúčiť z preskúmania súdom Spoločenstva tým, že vyhlási, že také rozhodnutie nevydala, pokúsi sa ho odvolať alebo rozhodne, že rozhodnutie porušením článku 25 nariadenia č. 659/1999 neadresuje dotknutému členskému štátu. V tomto ohľade je bezvýznamné, že tento list nie je výsledkom prijatia konečného rozhodnutia o sťažnosti kolégiom členov Komisie, alebo že také rozhodnutie nebolo uverejnené.

Napokon na štvrtom mieste, v uznesení **Schneider Electric/Komisia**⁹ sa Súd prvého stupňa prvýkrát vyjadril o prijateľnosti žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu Komisie začať konanie vo veci dôkladného preskúmania koncentrácie. V prejednávanom prípade Komisia prijala takéto rozhodnutie v rámci správneho konania, ktoré bolo znovu začaté po tom, ako bolo v dvoch rozsudkoch vyslovené zrušenie rozhodnutia o nezlučiteľnosti koncentrácie medzi Schneider Electric a Legrand, výrobcami elektrických materiálov nízkeho napätia, ako aj zrušenie rozhodnutia o oddelení týchto dvoch subjektov¹⁰. Žalobkyňa vzniesla námietky jednak proti rozhodnutiu Komisie o začatí konania vo veci dôkladného preskúmania a jednak proti jej rozhodnutiu o formálnom ukončení konania.

Vo svojom uznesení Súd prvého stupňa vyvodil z okolností prípadu, že podnik, ktorý po tom, ako dosiahol, že Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Komisie, ktorým mu bola zakázaná koncentrácia, prevedie podnik, ktorý nadobudol počas lehoty, ktorou Komisia disponovala na prijatie nového rozhodnutia, nemôže tvrdiť, že bol poškodený buď rozhodnutím Komisie, vydaným po rozhodnutí o prevode, ktorým bolo znovu začaté konanie vo veci dôkladného preskúmania koncentrácie, alebo rozhodnutím Komisie o formálnom ukončení uvedeného konania vydaným po uskutočnení prevodu, keďže sa toto tvrdenie stáva bezpredmetným. Navyše, Súd prvého stupňa zastáva názor, že rozhodnutie o začatí konania vo veci formálneho zisťovania predstavuje len bežné prípravné opatrenie. Ak je takéto rozhodnutie spojené s predĺžením doby pozastavenia koncentrácie, ako aj s povinnosťou spolupracovať s Komisiou počas konania vo veci dôkladného preskúmania, tieto dôsledky vyplývajúce priamo z nariadenia a teda uplatniteľné na koncentrácie a prirodzene vyplývajúce z predbežnej kontroly zlučiteľnosti koncentrácie, neprekračujú riadne účinky procesného aktu a nemajú vplyv na právne postavenie Schneider Electric. Súd prvého stupňa v tomto ohľade odmieta analógiu so systémom štátnej pomoci Spoločenstva navrhnutú týmto podnikom. Na rozdiel od rozhodnutia prijatého podľa článku 88 ods. 2 ES, ktoré je podľa judikatúry Súdneho dvora spôsobilé vyvolať samostatné právne účinky¹¹, rozhodnutie začať konanie vo veci

⁹ Uznesenie Súdu prvého stupňa z 31. januára 2006, *Schneider Electric/Komisia*, T-48/03 (preskúmané v konaní o odvolaní, C-188/06 P), zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

¹⁰ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. októbra 2002, *Schneider Electric/Komisia*, T-310/01, Zb. s. II-4071, a T-77/02, Zb. s. II-4201.

¹¹ Rozsudok Súdneho dvora z 30. júna 1992, *Španielsko/Komisia*, C-312/90, Zb. s. I-4117, body 21 až 23.

dôkladného preskúmania samo o sebe nepredstavuje žiadnu povinnosť, ktorá by už nebola uvedená v oznámení koncentrácie Komisia z iniciatívy dotknutých podnikov.

2. Aktívna legitímácia

a) Osobná dotknutosť

Podľa ustálenej judikatúry, fyzické a právnické osoby iné než príjemcovia rozhodnutia môžu byť osobne dotknuté, len keď sa ich toto rozhodnutie týka z dôvodu ich určitých osobných vlastností alebo zvláštnych okolností, ktoré ich vynímajú z okruhu všetkých ostatných osôb, a takto ich individualizuje podobným spôsobom ako adresátov rozhodnutia¹².

Počas roka 2006, Súd prvého stupňa uplatnil tieto zásady najmä v prípade, ktorý bol predmetom rozsudku **Boyle a i./Komisia**¹³. Tento rozsudok sa týkal rozhodnutia Komisie určeného Írsku, ktorým bola zamietnutá žiadosť o zvýšenie cieľov viacročného usmerňovacieho programu írskej rybárskej flotily („POP IV“). Súd prvého stupňa rozhodol, že žalobcovia, majitelia plavidiel patriacich k írskej rybárskej flotile, neboli síce adresátmi rozhodnutia, ale boli ním osobne dotknutí. Žiadosť o zvýšenie predložená Írskom teda v skutočnosti pozostávala zo skupiny jednotlivých žiadostí majiteľov plavidiel, t. j. žalobcov. Hoci rozhodnutie bolo určené Írsku, týkalo sa skupiny označených plavidiel a bolo ho preto potrebné považovať za súbor jednotlivých rozhodnutí, z ktorých každé ovplyvňuje právne postavenie majiteľov uvedených plavidiel. Počet a totožnosť majiteľov dotknutých plavidiel boli vymedzené a overiteľné už pred dňom vydania napadnutého rozhodnutia a Komisia mohla vedieť, že jej rozhodnutie ovplyvní výlučne záujmy a postavenie uvedených majiteľov. Napadnuté rozhodnutie sa tak v čase jeho prijatia týkalo uzavretého okruhu určitých osôb, ktorých práva upravila Komisia. Takto vytvorená skutková situácia charakterizovala teda žalobcov vo vzťahu ku každej inej osobe a individualizovala ich obdobným spôsobom ako osobu, ktorej je rozhodnutie určené.

b) Aktívna legitímácia v sporových konaniach týkajúcich sa štátnej pomoci

V rozsudku Komisia/Aktiongemeinschaft Recht und Eigentum vyhlásenom v roku 2005 Súdny dvor rozhodol jednak, že pokiaľ jednotliviec, ktorý je dotknutou osobou v zmysle článku 88 ods. 2 ES, chce presadiť dodržiavanie svojich procesných práv, môže podať žalobu o neplatnosť rozhodnutia prijatého v závere predbežnej fázy preskúmania pomoci podľa článku 88 ods. 3 ES a jednak, že pokiaľ jednotliviec spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, ktorým bola posúdená samotná štátna pomoc alebo rozhodnutia prijatého na záver konania vo veci formálneho zisťovania, žaloba o neplatnosť tohto rozhodnutia je

¹² Rozsudok Súdneho dvora z 15 júla 1963, Plaumann/Komisia, 25/62, Zb. s. 197, bod 223.

¹³ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 13. júna 2006, Boyle a i./Komisia, T-218/03 až T-240/03 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-373/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke; pozri tiež rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. júna 2006, Atlantean/Komisia, T-192/03, neuverejnený v Zbierke.

prijateľná, len pokiaľ sa mu podarí dokázať, že má osobitné postavenie v zmysle rozsudku Plaumann/Komisia¹⁴.

Dva rozsudky vyhlásené v roku 2006 umožnili Súdu prvého stupňa upresniť uplatnenie tohto rozdielu v prípade, v ktorom Komisia rozhodla bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania¹⁵.

Na jednej strane vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku **Air One/Komisia**¹⁶, žalobkyňa, talianska letecká spoločnosť, podala na Komisiu sťažnosť, že talianske úrady nezákonne poskytli leteckej spoločnosti Ryanair pomoc vo forme zníženia cien letiskových služieb a asistencie pri pristávaní. Žalobkyňa rovnako vyzvala Komisiu, aby uložila Talianskej republike povinnosť pozastaviť poskytovanie tejto pomoci. Pokiaľ ide o žalobu na nečinnosť, ktorá má so žalobou o neplatnosť spoločnú len tú istú metódu podania žaloby, bolo vhodné, aby Súd prvého stupňa určil, či žalobkyňa bola oprávnená podať žalobu o neplatnosť aspoň jedného z aktov, ktoré mohla Komisia prijať v závere predbežnej fázy konania vo veci preskúmania pomoci. Súd prvého stupňa na tieto účely uplatňuje judikatúru Súdneho dvora a v tejto súvislosti upresňuje pojem „dostatočného konkurenčného vzťahu“ na to, aby podnik mohol byť považovaný za konkurenta príjemcov pomoci a teda dotknutú osobu v zmysle článku 88 ods. 2 ES. V prejednávanom prípade, aby mohla byť žaloba vyhlásená za prijateľnú, Súd prvého stupňa rozhodol, že stačí konštatovať, že žalobkyňa a príjemca pomoci prevádzkujú spoločne, priamo alebo nepriamo, medzinárodnú leteckú linku a že žalobkyňa poskytuje pravidelné služby osobnej leteckej dopravy smerujúcej z alebo na talianske letiská, najmä regionálne, kvôli ktorým sa môže dostať do konkurenčného vzťahu s príjemcom.

Na druhej strane v prípade, ktorý bol predmetom rozsudku **British Aggregates/Komisia**¹⁷, Komisia bez začatia konania vo veci formálneho zisťovania rozhodla nevzniesť námietky voči preskúmvanej dani. Súd prvého stupňa pripomína, že ak žalobca spochybňuje dôvodnosť rozhodnutia, ktorým bola posúdená samotná štátna pomoc, sama skutočnosť, že sa môže považovať za dotknutú osobu v zmysle článku 88 ods. 2 ES, nemôže stačiť na uznanie prípustnosti žaloby. Žalobca teda musí dokázať, že má osobitné postavenie v zmysle citovaného rozsudku Plaumann/Komisia. Je to tak najmä v prípade, že jeho postavenie na trhu je podstatne ovplyvnené štátnou pomocou, ktorá je predmetom daného rozhodnutia. V prejednávanom prípade však Súd prvého stupňa konštatuje, že žalobkyňa, ktorou je združenie podnikov, okrem námietok voči odmietnutiu Komisie začať konanie vo veci formálneho zisťovania spochybňuje tiež dôvodnosť napadnutého rozhodnutia. Skúmajúc teda, či žalobkyňa uvádza dôvody, pre ktoré skúmané opatrenie môže podstatne ovplyvniť postavenie aspoň jedného z jej členov na

¹⁴ Rozsudok Súdneho dvora z 13. decembra 2005, Komisia/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, C-78/03 P, Zb. s. I-10737.

¹⁵ Pokiaľ ide o aktívnu legitímáciu v oblasti štátnej pomoci, pozri tiež rozsudok z 27. septembra 2006, Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren a i./Komisia, T-117/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, v ktorom Súd prvého stupňa vylúčil aktívnu legitímáciu združenia a jeho členov na vznesenie námietok proti rozhodnutiu prijatému v závere konania vo veci formálneho zisťovania podľa článku 88 ods. 2 ES.

¹⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Air One/Komisia, T-395/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2006, British Aggregates/Komisia, T-210/02 (preskúmvaný v konaní o odvolaní, C-487/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

predmetnom trhu, Súd prvého stupňa konštatuje, že toto opatrenie malo vo všeobecnosti za cieľ zmeniť rozdelenie trhu medzi čistým kamenivom, podliehajúcim tejto dani, a substitučnými výrobkami, ktoré sú od uvedenej dane oslobodené. Okrem toho, predmetné opatrenie môže mať za následok skutočnú zmenu konkurenčného postavenia určitých členov žalobkyne, ak sú v priamej konkurencii s výrobcami materiálov oslobodených od dane, ktorí sa stali konkurencieschopnými vďaka zavedeniu dotknutej ekodane. Keďže uvedené opatrenie mohlo podstatným spôsobom ovplyvniť konkurenčné postavenie niektorých členov žalobkyne, jej žaloba bola prijateľná.

c) *Priama dotknutosť*

Na to, aby mohol byť žalobca považovaný za priamo dotknutého v zmysle článku 230, štvrtého odseku ES, musia byť splnené dve podmienky. Po prvé, predmetný akt musí bezprostredne vyvolávať účinky na právne postavenie jednotlivca. Po druhé, uvedený akt nesmie ponechávať žiadnu voľnú úvahu osobám, ktorým je určený a ktoré sú poverené jeho prípadným uplatnením, ktoré musí mať čisto automatický charakter avyplyvaťzosamotnejprávnejúpravySpoločenstvabezpoužitiaďalšíchsprostredkujúcich predpisov¹⁸. Táto druhá podmienka je splnená, pokiaľ je možnosť členského štátu neriadiť sa podľa predmetného aktu čisto teoretická a jeho vôľa vyvodiť dôsledky zodpovedajúce tomuto aktu nepochybná¹⁹.

Uplatnením týchto zásad v rozsudku **Boyle a i./Komisia**, už uvedenom, Súd prvého stupňa rozhodol, že rozhodnutie, ktorým boli zamietnuté určité žiadosti o zvýšenie cieľov usmerňovacieho programu írskej rybárskej flotily („POP IV“) malo priamy vplyv na majiteľov dotknutých plavidiel. V napadnutom rozhodnutí sa totiž Komisia ako jediný orgán oprávnený vo veci vyslovila s konečnou platnosťou o oprávnenosti niektorých konkrétnych plavidiel na zvýšenie kapacity vzhľadom na podmienky uplatnenia platnej právnej úpravy. Konštatujúc neoprávnenosť plavidiel patriacich žalobcom tak má napadnuté rozhodnutie priamy a konečný účinok neumožniť žalobcom požívať výhody z opatrenia práva Spoločenstva. Vnútroštátne orgány totiž nedisponujú žiadnou diskrečnou právomocou, pokiaľ ide o výkon tohto rozhodnutia. Súd prvého stupňa v tomto ohľade odmietol tvrdenie, že Írsko môže teoreticky rozhodnúť o priznaní dodatočnej kapacity plavidlám žalobcov v maximálnej výške stanovenej v rámci POP IV. Podľa Súdu prvého stupňa totiž vnútroštátne rozhodnutie o tomto príkaze nezavaruje rozhodnutie Komisie jeho automatickej uplatniteľnosti, pretože nemá právny účinok na uplatnenie napadnutého rozhodnutia v práve Spoločenstva. Účinkom takéhoto vnútroštátneho rozhodnutia by bola nová úprava postavenia žalobcov, pričom by táto druhá zmena právneho postavenia žalobcov vyplývala len z nového vnútroštátneho rozhodnutia, a nie z výkonu napadnutého rozhodnutia.

¹⁸ Rozsudok Súdneho dvora z 5 mája 1998, Dreyfus/Komisia, C-386/96 P, Zb. s. I-2309, bod 43, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. decembra 2000, DSTV/Komisia, T-69/99, Zb. s. II-4039, bod 24.

¹⁹ Rozsudok Dreyfus/Komisia, už citovaný, bod 44.

B. Pravidlá hospodárskej súťaže uplatniteľné na podniky

V tomto roku Súd prvého stupňa vyhlásil 26 rozsudkov pojednávajúcich o základných pravidlách zakazujúcich dohody obmedzujúce hospodársku súťaž, z ktorých minimálne 18 sa týkalo kartelov²⁰. Okrem kartelov, Súd prvého stupňa vyhlásil štyri rozsudky týkajúce sa uplatnenia článkov 81 ES a 82 ES²¹, ako aj štyri rozsudky, ktoré sa týkali základných otázok kontroly koncentrácií²².

1. Pojem podnik v zmysle pravidiel hospodárskej súťaže

V rozsudku **SELEX Sistemi Integrati/Komisia**, už citovanom, sa Súd prvého stupňa vyjadril o žalobe proti zamietnutiu Komisiou sťažnosti SELEX Sistemi Integrati SpA, spoločnosti pôsobiacej v oblasti systémov riadenia letovej prevádzky. Táto sťažnosť sa týkala údajných porušení pravidiel hospodárskej súťaže Eurocontrolom pri výkone jeho úlohy štandardizácie týkajúcej sa zaradení a systémov riadenia leteckej dopravy (nazvané „ATM“). Bola zamietnutá z toho dôvodu, že dotknutá činnosť Eurocontrolu nemala hospodársky charakter.

V tomto rozsudku Súd prvého stupňa na prvom mieste pripomína ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej pojem podnik zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť nezávisle od svojho právneho statusu a spôsobu financovania. V tomto ohľade má hospodársku povahu každá činnosť, ktorá pozostáva z ponuky tovarov alebo služieb na relevantnom trhu²³. Uplatnením týchto zásad Súd prvého stupňa na druhom mieste usudzuje, že normalizačná činnosť Eurocontrolu, čo sa týka tak vypracovania, ako aj prijatia

²⁰ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, Daiichi Pharmaceutical/Komisia, T-26/02, a BASF/Komisia, T-15/02, zatiaľ neuvyriešené v Zbierke; z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-266/06 P), zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; z 30. mája 2006, Bank Austria Creditanstalt/Komisia, T-198/03, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; zo 7. júna 2006, Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft/Komisia, T-213/01 a T-214/01, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; zo 4. júla 2006, Hoek Loos/Komisia, T-304/02, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; z 27. septembra 2006, Ferriere Nord/Komisia, T-153/04, Archer Daniels Midland/Komisia (kyselina citrónová), T-59/02 a Archer Daniels Midland/Komisia (glukonát sodíka), T-329/01, Dresdner Bank a i./Komisia, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, Akzo Nobel/Komisia, T-330/01, Roquette Frères/Komisia, T-322/01, ako aj Avebe/Komisia, T-314/01, zatiaľ neuvyriešené v Zbierke; zo 16. novembra 2006, Peróxidos Orgánicos/Komisia, T-120/04, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; z 5. decembra 2006, Westfalen Gassen Nederland/Komisia, T-303/02, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; z 13. decembra 2006, FNCEB a i./Komisia, T-217/03 a T-245/03, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; zo 14. decembra 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke.

²¹ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 2. mája 2006, O2 (Germany)/Komisia, T-328/03, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke; z 27. septembra 2006, GlaxoSmithKline Services/Komisia, T-168/01, a Haladjian Frères/Komisia, T-204/03, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke, ako aj z 12. decembra 2006, SELEX Sistemi Integrati/Komisia, T-155/04, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke.

²² Rozsudky Súdu prvého stupňa z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-202/06 P); zo 4. júla 2006, easyJet/Komisia, T-177/04; z 13. júla 2006, Impala/Komisia, T-464/04 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-413/06 P), a zo 14. júla 2006, Endesa/Komisia, T-417/05, zatiaľ neuvyriešený v Zbierke.

²³ Rozsudky Súdneho dvora z 23. apríla 1991, Höfner a Elser, C-41/90, Zb. s. I-1979, bod 21, a z 12. septembra 2000, Pavlov a i., C-180/98 až C-184/98, Zb. s. I-6451, bod 74.

noriam, a takisto obstarávanie prototypov systémov ATM a správy práv duševného vlastníctva uskutočňovanej Eurocontrolom v tejto oblasti, nemôžu byť kvalifikované ako hospodárska činnosť. Naopak, Súd prvého stupňa konštatuje, že poradenská činnosť Eurocontrolu vnútroštátnym správnym orgánom vo forme pomoci pri zostavovaní súťažných podkladov verejného obstarávania alebo vo výbere podnikov zúčastnených na týchto verejných obstarávaniach, predstavujú ponuku služieb na trhu, na ktorom by takisto mohli pôsobiť aj súkromné podniky špecializujúce sa na túto oblasť. Skutočnosť, že určitá činnosť môže byť vykonávaná súkromným podnikom predstavuje doplňujúci dôkaz umožňujúci označiť dotknutú činnosť za činnosť podniku. Okrem toho, ak skutočnosť, že táto pomoc je vykonávaná bezodplatne a na účely splnenia cieľa vo všeobecnom záujme, je dôkazom existencie činnosti nemajúcej hospodársku povahu, toto v žiadnom prípade nespochybňuje existenciu hospodárskej činnosti. Súd prvého stupňa teda rozhodol, že Komisia sa nesprávne domnievala, že sporné činnosti nemohli byť kvalifikované ako hospodárske.

2. Uplatnenie práva hospodárskej súťaže v sektore poľnohospodárstva

Rozhodnutím z 2. apríla 2003²⁴ Komisia uložila hlavným francúzskym federáciám v sektore hovädzieho mäsa pokuty v celkovej výške 16,68 miliónov EUR. Týmto federáciám, zastupujúcim poľnohospodárov a prevádzkovateľov bitúnkov, boli uložené pokuty za to, že sa zúčastnili na karteli, ktorý bol v rozpore s právom Spoločenstva. Uvedená dohoda existovala ďalej ako nepísaná aj po novembri 2001, kedy mala byť ukončená, a to napriek upozorneniu Komisie na protiprávny charakter tejto dohody. Kartel bol uzavretý v hospodárskej súvislosti poznačenej vážnou krízou sektora hovädzieho mäsa, ktorá vznikla v roku 2000 po zistení dvoch nových prípadov bovinnej spongiformnej encefalopatie, nazývanej „choroba šialených kráv“.

Rozhodujúc o žalobe podanej proti tomuto rozhodnutiu, Súd prvého stupňa v citovanom rozsudku **FNCBV a i./Komisia** po tom, ako zamietol najmä tvrdenia žalobkýň, podľa ktorých Komisia porušila ich slobodu združovania, konštatoval, že sporný kartel nemohol využiť výhodu výnimky stanovenej v nariadení č. 26 v prospech určitých činností spojených s výrobou a uvádzaním poľnohospodárskych výrobkov na trh²⁵. Táto výnimka sa totiž uplatní iba v prípade, ak dohoda jednak podporuje všetky ciele stanovené článkom 33 ES a jednak je nevyhnutná na realizáciu týchto cieľov, pričom v prejednávanom prípade tomu tak nebolo: hoci dohoda mohla byť považovaná za nevyhnutnú na dosiahnutie cieľa zabezpečiť primeranú životnú úroveň poľnohospodárov, mohla naopak ohroziť dodávky spotrebiteľom za primerané ceny a netýkala sa stabilizácie trhu.

²⁴ Rozhodnutie Komisie 2003/600/ES, z 2. apríla 2003, týkajúce sa konania o uplatnenie článku [81 ES] (Vec COMP/C.38.279/F3 – francúzske hovädzie mäso) (Ú. v. L 209, s. 12).

²⁵ Nariadenie Rady č. 26 zo 4. apríla 1962, uplatňujúce určité pravidlá hospodárskej súťaže vo výrobe a obchode s poľnohospodárskymi produktmi (Ú. v. ES 1962, 30, s. 993; Mim. vyd. 03/001, s. 6).

3. Prínos judikatúry v rámci článku 81 ES

a) Uplatnenie článku 81 ods. 1 ES

Článok 81 ods. 1 ES stanovuje, že všetky dohody medzi podnikateľmi, rozhodnutia združení podnikateľov a zosúladené postupy, ktoré môžu ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a ktoré majú za cieľ alebo následok vylúčovanie, obmedzovanie alebo skresľovanie hospodárskej súťaže v rámci spoločného trhu sa zakazujú ako nezlučiteľné so spoločným trhom.

— Cieľ alebo protisúťažný účinok kartelov

Rozsudok **GlaxoSmithKline Services/Komisia**, týkajúci sa vzťahov medzi obmedzením súbežného obchodovania a ochranou hospodárskej súťaže, obsahuje dôležitý prínos pokiaľ ide o pojem dohoda majúca za cieľ obmedziť hospodársku súťaž v európskom farmaceutickom sektore. Glaxo Wellcome, španielska pobočka skupiny GlaxoSmithKline, jedného z hlavných svetových výrobcov farmaceutických výrobkov, prijala nové všeobecné podmienky predaja, týkajúce sa veľkoobchodných predajcov farmaceutických výrobkov, podľa ktorých mali byť lieky predávané španielskym veľkoobchodníkom za rôzne ceny v závislosti od vnútroštátneho systému zdravotného poistenia, ktorý ich preplácal a uvádzania uvedených liekov na trh v Španielsku alebo v inom členskom štáte. Lieky, ktoré mali byť preplatené v iných členských štátoch Spoločenstva sa mali v skutočnosti predávať za vyššiu cenu ako lieky určené na preplatenie v Španielsku, kde administratíva stanovovala maximálne ceny. GlaxoSmithKline oznámil všeobecné podmienky predaja Komisii, ktorá vyhovelá viacerým sťažnostiam a konštatovala, že sporné podmienky predaja mali za cieľ a následok obmedzenie hospodárskej súťaže.

Vo svojom rozsudku sa Súd prvého stupňa však domnieva, že dohoda majúca za cieľ obmedzenie súbežného obchodovania sa nemusí automaticky považovať, bez ohľadu na akúkoľvek analýzu hospodárskej súťaže, za dohodu majúcu za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže. Hoci je známe, že súbežnému obchodovaniu je poskytnutá určitá ochrana, nejde o súbežné obchodovanie ako také, ale o súbežné obchodovanie podporujúce na jednej strane rozvoj obchodu a na druhej strane posilnenie hospodárskej súťaže, to znamená, z tohto druhého hľadiska, o súbežné obchodovanie, ktoré priznáva konečným spotrebiteľom výhody účinnej hospodárskej súťaže v oblasti zásobovania alebo cien. Preto, ak je známe, že dohoda majúca za cieľ obmedziť súbežné obchodovanie sa má v zásade považovať za dohodu majúcu za cieľ obmedziť hospodársku súťaž, je tomu tak iba v rozsahu, v akom možno predpokladať, že zbavuje konečných spotrebiteľov týchto výhod. Berúc do úvahy právny a hospodársky kontext v prejednávanom prípade, v ktorom vznikli všeobecné podmienky predaja GlaxoSmithKline, nemožno predpokladať, že uvedené dohody zbavujú konečných spotrebiteľov liekov týchto výhod. Na jednej strane veľkoobchodníci, ktorých funkciou je zabezpečiť zásobovanie maloobchodu majúce prospech z hospodárskej súťaže medzi výrobcami, sú totiž hospodárskymi subjektami pôsobiacimi v rámci hodnotového reťazca na sprostredkovateľskej úrovni a sú schopní ponechať si cenovú výhodu vyplývajúcu zo súbežného obchodovania, a v tom prípade sa táto výhoda neprenesie na konečného spotrebiteľa. Na druhej strane, keďže ceny dotknutých liekov sú z dôvodu uplatniteľnej právnej úpravy z veľkej časti vyňaté

z pôsobenia voľnej ponuky a dopytu a sú stanovené alebo kontrolované verejnou mocou, nemôže byť zrazu považované za jednoznačné, že súbežné obchodovanie smeruje k zníženiu cien a k zvýšeniu blaha konečných spotrebiteľov. Za týchto podmienok sa Súd prvého stupňa domnieva, že reštriktívna povaha dohody vo vzťahu k hospodárskej súťaži nemôže byť odvodená len zo samotného čítania jej ustanovení, hoci uskutočneného v jej kontexte, ale je potrebné predpokladať aj jej následky.

Skúmajúc teda účinky dohody na hospodársku súťaž, Súd prvého stupňa zamietá niektoré z analýz týkajúcich sa tejto veci, ktoré uskutočnila Komisia vo svojom rozhodnutí, konštatuje však, že dohoda bránila tlaku, ktorý by inak existoval na jednotkovú cenu dotknutých liekov na ujmu konečného spotrebiteľa, ktorým sa rozumie tak pacient, ako aj vnútroštátny systém zdravotného poistenia, konajúci v prospech svojich poistencov.

— Dôkazná povinnosť

V rozsudku **Dresdner Bank a i./Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa pripomína, že vzhľadom na všeobecnú právnu zásadu prezumpcie nevinu, ak má súd pochybnosť, musí mať z tejto pochybnosti prospech podnik, ktorý je adresátom rozhodnutia o zistení porušenia. Je teda potrebné, aby Komisia uviedla určité a súhlasné dôkazy na určenie existencie porušenia. Každý dôkaz predložený Komisiou však nemusí nevyhnutne zodpovedať týmto kritériám vo vzťahu ku každému porušeniu: postačuje, ak súbor dôkazov, o ktoré sa inštitúcia opiera, zodpovedá tejto požiadavke pri celkovom posúdení. V prejednávanom prípade päť bánk, ktoré sú žalobkyňami, tvrdili, že počas rokovania uskutočneného 15. októbra 1997 neuzatvorili žiadnu dohodu o výške a zložení zmenárenských provízií za peniaze predstavujúce čiastkové jednotky eura počas prechodného obdobia medzi zavedením eura do bezhotovostného obehu a zavedením eura v hotovostnej forme. Súd prvého stupňa skúma tak dôkazy týkajúce sa súvislosti tohto rokovania z 15. októbra 1997, ako aj priame dôkazy, ktoré sa ho týkajú a usudzuje, že ich dôkazná sila nie je dostatočná na to, aby bez vylúčenia akýchkoľvek rozumných pochybností o tejto otázke umožnila vyvodiť záver, že zúčastnené banky uzavreli napadnutú dohodu.

— Povinnosti Komisie pri skúmaní dohody

V rozsudku **O2 (Germany)/Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa pripomína, že na posúdenie zlučiteľnosti dohody so spoločným trhom vzhľadom na zákaz uvedený v článku 81 ods. 1 ES treba skúmať hospodársky a právny kontext, v akom sa dohoda nachádza, jej účel, jej účinky, ako aj dosah dohody na obchod v rámci Spoločenstva, berúc do úvahy najmä hospodársky kontext, v ktorom podniky vykonávajú svoju činnosť, tovary alebo služby, ktorých sa táto dohoda týka, ako aj štruktúru a skutočné podmienky fungovania dotknutého trhu. Okrem toho v prípade, o aký ide v tejto veci, v ktorom sa pripúšťa, že cieľ dohody neodporuje pravidlám hospodárskej súťaže, treba skúmať účinky dohody a aby ju bolo možné zakázať, požadovať súčasnú existenciu skutočností, na základe ktorých možno vyvodiť, že hospodárska súťaž bola skutočne vylúčená, obmedzená alebo skreslená významným spôsobom. Dotknutú hospodársku súťaž treba chápať v skutočnom kontexte, v rámci ktorého by vznikla v prípade neexistencie spornej dohody, pričom narušenie

hospodárskej súťaže možno spochybníť najmä, ak sa dohoda javí ako skutočne nevyhnutná pre prístup podniku do zóny, kde ešte nie je činný.

Takýto prístup podľa Súdu prvého stupňa nepredstavuje uplatnenie „zásady rozumnosti“ podľa článku 81 ods. 1 ES, ktorá by pozostávala z vyhodnotenia účinkov dohody v prospech a v rozpore s hospodárskou súťažou, ale zohľadnenie vplyvu dohody na skutočnú a potenciálnu hospodársku súťaž a situácie hospodárskej súťaže v prípade neexistencie dohody, pričom tieto dva aspekty spolu súvisia. Súd prvého stupňa dodáva, že takéto skúmanie je osobitne nevyhnutné, pokiaľ ide o trhy, u ktorých práve prebieha liberalizácia, resp. vznikajúce trhy, čo platí pre trh mobilných komunikácií tretej generácie v tomto prípade, v ktorom účinnosť hospodárskej súťaže môže byť problematická napríklad z dôvodu prítomnosti dominantného operátora, koncentrovanej štruktúry trhu alebo existencie významných prekážok vstupu.

V prejednávanej veci Súd prvého stupňa zastáva názor, že sporné rozhodnutie obsahuje viaceré pochybenia v analýze. Na jednej strane neobsahuje objektívne skúmanie situácie hospodárskej súťaže v prípade neexistencie dohody, čo narušuje posúdenie skutočných a potenciálnych účinkov dohody na hospodársku súťaž. Na posúdenie toho, v akom rozsahu bola dohoda pre O2 (Germany) nevyhnutná, aby mohla vstúpiť na trh mobilných komunikácií tretej generácie, mala Komisia podrobnejšie zistiť, či pri neexistencii dohody by žalobkyňa bola prítomná na trhu. Na druhej strane rozhodnutie nepreukazuje in concreto v kontexte dotknutého vznikajúceho trhu, že ustanovenia dohody týkajúce sa roamingu majú obmedzujúce účinky na hospodársku súťaž, ale v tomto ohľade sa obmedzuje na *petitio principii* a všeobecné tvrdenia.

b) *Uplatnenie článku 81 ods. 3 ES*

Článok 81 ods. 3 ES stanovuje, že ustanovenia článku 81 ods. 1 ES sa neuplatnia najmä na dohody medzi podnikateľmi, ktoré prispievajú k zlepšeniu výroby alebo distribúcie tovaru alebo k podpore technického alebo hospodárskeho pokroku, pričom umožňujú spotrebiteľom primeraný podiel na výhodách z toho vyplývajúcich, a ktoré neukladajú príslušným podnikateľom obmedzenia, ktoré nie sú nevyhnutné pre dosiahnutie týchto cieľov a neumožňujú týmto podnikateľom vylúčiť hospodársku súťaž vo vzťahu k podstatnej časti daných výrobkov.

V rozsudku **GlaxoSmithKline Services/Komisia**, už uvedenom, žalobkyňa predložila najmä dôkazy, podľa ktorých súbežné obchodovanie spôsobuje pokles efektívnosti tým, že znižuje jej inovačné schopnosti. Tvrdila tak, že sporná dohoda ovplyvňovaním súbežného obchodu a zlepšením ziskov jej dovoľuje zvýšiť jej inovačné schopnosti. Posúdenie Komisiou určitých relevantných dôkazov uvedených žalobkyňou nemožno považovať za dostatočné na podporu záverov, ku ktorým administratíva dospela. Komisia totiž nemohla nevykonať preskúmanie, či sporná dohoda mohla umožniť obnoviť inovačnú schopnosť žalobkyne a z toho dôvodu spôsobiť nárast efektívnosti pre hospodársku súťaž medzi obchodnými značkami výrobcov, keďže v sektore liekov má súbežné obchodovanie dvojznačný účinok na hospodársku súťaž. Nárast efektívnosti, ktorý môže vzniknúť pre hospodársku súťaž v rámci obchodnej značky výrobcu, ktorej úloha je obmedzená farmaceutickou právnou úpravou platnou v prejednávanom prípade, má vzťah k poklesu

efektívnosti, ktorý môže spôsobiť pre hospodársku súťaž medzi obchodnými značkami výrobcov. Súd prvého stupňa preto v tomto prípade zrušil rozhodnutie Komisie.

4. Prínos judikatúry v rámci článku 82 ES

V tomto roku Súd prvého stupňa rozhodoval o podmienkach uplatnenia článku 82 ES len v dvoch prípadoch, pričom oba sa týkali zamietnutia sťažnosti.

Na jednej strane, v rozsudku **SELEX Sistemi Integrati/Komisia**, už uvedenom v súvislosti s pojmom podniku, Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa vo svojej sťažnosti nedala dôraz na niektoré zo správaní Eurocontrolu, v rámci jeho činnosti poradcu vnútroštátnym správnym orgánom, ktoré by zodpovedali kritériám uplatnenia článku 82 ES, okrem toho zjavne neexistoval žiadny súťažný vzťah medzi Eurocontrolom a žalobkyňou alebo iným podnikom vykonávajúcim činnosť v dotknutom odvetví.

Na druhej strane v prípade, ktorý bol predmetom rozsudku **Haladjian Frères/Komisia**, už citovaného, spoločnosť Haladjian Frères podala na Komisiu sťažnosť, v ktorej uviedla najmä viaceré porušenia článku 82 ES, ktoré údajne viedli k zavedeniu systému uvádzania na trh náhradných dielov americkou spoločnosťou Caterpillar. Súd prvého stupňa rozhodol, že tvrdenia uvedené žalobkyňou nespochybňujú posúdenia právnych a skutkových okolností vykonané Komisiou, a táto oprávnene zamietla sťažnosť žalobkyne. Žalobné dôvody založené na údajnom stanovení nespravodlivých cien, obmedzení odbytišťa alebo uplatnení nerovných obchodných podmienok za ekvivalentné plnenia boli zamietnuté najmä vzhľadom na skutočnosť, že sporný systém neizoluje trh Spoločenstva, pretože nezakazuje fakticky alebo právne hospodársku súťaž medzi dielmi dovážanými za nižšie ceny, ako sú európske ceny.

5. Konanie o zabránení činností obmedzujúcich hospodársku súťaž

- a) *Oprávnený záujem tretích strán a priebeh konaní o uplatnenie pravidiel hospodárskej súťaže*

V rozsudkoch **Österreichische Postsparkasse a Bank für Arbeit und Wirtschaft/Komisia**, ako aj **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, už citovaných, Súd prvého stupňa konštatuje, že konečný zákazník kupujúci tovary alebo služby, akým je politická strana, ktorá je klientom rakúskych bankových služieb, má oprávnený záujem, ktorý jej umožňuje podať oznámenie o výhradách. Konečný zákazník, ktorý zdôvodní, že bol poškodený alebo by mohol byť poškodený vo svojich hospodárskych záujmoch z dôvodu obmedzenia hospodárskej súťaže, má oprávnený záujem na podanie návrhu alebo sťažnosti, aby Komisia konštatovala porušenie článkov 81 ES a 82 ES. Konečným účelom pravidiel usilujúcich sa o zabezpečenie, aby hospodárska súťaž nebola na vnútornom trhu skreslená, je zvýšenie blaha spotrebiteľa, priznanie oprávneného záujmu týchto zákazníkov na tom, aby Komisia zistila porušenie článkov 81 ES a 82 ES prispieva k dosiahnutiu cieľov práva hospodárskej súťaže. V rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa okrem toho upresňuje, že jednak umožnenie zainteresovanej

strane vstúpiť do konania ako sťažovateľ a predloženie mu oznámenia o výhradách môže nastať v každom štádiu správneho konania a jednak, právo na predloženie oznámenia o výhradách nemožno obmedziť len na základe podozrení týkajúcich sa prípadného zneužitia tohto dokumentu.

b) *Právo neprispieť k vlastnému obvineniu*

Rozsudok **Archer Daniels Midland/Komisia (kyselina citrónová)**, už citovaný, umožnil Súdu prvého stupňa upresniť podmienky, za ktorých môže Komisia voči podniku použiť doznanie získané orgánmi tretej krajiny bez toho, aby porušila právo neprispieť k vlastnému obvineniu, ktoré je uznané právom Spoločenstva²⁶. Bayer, jeden z členov postihovaného kartelu totiž predložil Komisii správu amerického Federal Bureau of Investigation (FBI) týkajúcu sa výsluchu zástupcu žalobkyne americkými orgánmi, neskôr použitú na podporu oznámenia o výhradách, a potom na podporu rozhodnutia postihujúceho podnik. Vo svojej žalobe proti tomuto rozhodnutiu žalobkyňa tvrdila, že jej nebolo umožnené uplatniť svoje právo neprispieť k vlastnému obvineniu, ktoré je uznané právom Spoločenstva. Súd prvého stupňa však vo svojom rozsudku konštatuje, že žiadne ustanovenie nezakazuje Komisii použiť ako dôkazný prostriedok dokument, ktorý bol vyhotovený v rámci iného konania ako je konanie vedené Komisiou. Zastáva však názor, že Komisia sa opiera o výpoveď vykonanú v kontexte odlišnom od kontextu konania pred ňou a ak táto výpoveď potenciálne obsahuje informácie, ktoré by bol dotknutý podnik oprávnený odmietnuť poskytnúť, je Komisia povinná zabezpečiť dotknutému podniku procesné práva rovnajúce sa právam poskytnutým právom Spoločenstva. Komisia je tak ex offo povinná posúdiť, či na prvý pohľad existujú vážne pochybnosti o dodržaní procesných práv dotknutých účastníkov v rámci konania, v priebehu ktorého poskytli takéto výpovede. Pri neexistencii takýchto pochybností musia byť procesné práva dotknutých účastníkov považované za dostatočne zaručené, ak Komisia v oznámení o výhradách jasne uvádza, prípadne pripojením dotknutých dokumentov k tomuto oznámeniu, že má v úmysle vychádzať z predmetných výpovedí. V prejednávanom prípade, Komisia neporušila žiadnu z týchto zásad najmä preto, že pripojila predmetnú správu k oznámeniu o výhradách a Archer Daniels Midland nevzniesla námietky voči použitiu tohto dokumentu.

c) *Uverejňovanie aktov a definícia profesijného tajomstva*

V prípade, ktorý bol predmetom rozsudku **Bank Austria Creditanstalt/Komisia**, už citovaného, žalobkyňa v podstate namietala protiprávnosť uverejnenia rozhodnutia o uložení pokút, keďže uverejnenie tohto rozhodnutia v prejednávanom prípade nebolo povinné. Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa však odmieta tento žalobný dôvod s tvrdením, že možnosť inštitúcií uverejňovať akty, ktoré prijímajú, je pravidlom. Existujú však výnimky z tohto pravidla v rozsahu, v akom právo Spoločenstva najmä prostredníctvom ustanovení zaručujúcich dodržiavanie profesijného tajomstva bráni prezradeniu týchto aktov alebo niektorých informácií, ktoré obsahujú. Súd prvého stupňa ďalej definuje pojem

²⁶ O práve neprispieť k vlastnému obvineniu pozri rozsudok Súdneho dvora z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, Zb. s. 3283.

profesijného tajomstva a uvádza, že na to, aby mohli byť informácie samy o sebe predmetom tejto ochrany, je najskôr nevyhnutné, aby boli známe len obmedzenému počtu osôb. Ďalej musí ísť o informácie, ktorých prezradenie môže spôsobiť vážnu ujmu osobe, ktorá ich poskytla, alebo tretím osobám. Nakoniec je nevyhnutné, aby záujmy, ktoré by mohli byť poškodené prezradením informácie, boli hodné ochrany. Posúdenie dôverného charakteru informácie tak vyžaduje porovnanie legitímnych záujmov, ktoré bránia ich prezradeniu, a všeobecného záujmu, ktorý vyžaduje, aby činnosti inštitúcií Spoločenstva prebiehali čo najotvorenejšie. Súd prvého stupňa však konštatuje, že porovnanie všeobecného záujmu na transparentnosti konania na úrovni Spoločenstva a záujmov, ktoré mu môžu odporovať, uskutočnil zákonodarcu Spoločenstva v rôznych aktoch sekundárneho práva, predovšetkým nariadením č. 45/2001 a nariadením č. 1049/2001²⁷. Súd prvého stupňa teda vytvoril určitú súvislosť medzi pojmom profesijné tajomstvo a týmito dvoma nariadeniami. Pokiaľ tieto ustanovenia sekundárneho práva zakazujú prezradenie informácií verejnosti alebo vylučujú prístup verejnosti k dokumentom, ktoré ich obsahujú, uvedené informácie je nutné považovať za informácie, ktoré sú predmetom profesijného tajomstva. Pokiaľ má verejnosť naopak právo na prístup k dokumentom obsahujúcim niektoré informácie, nemožno tieto považovať za informácie, ktoré majú charakter profesijného tajomstva.

6. Pokuty

V roku 2006 Súd prvého stupňa ďalej vyhlásil mnohé rozsudky týkajúce sa zákonnosti alebo vhodnosti pokút uložených za porušenie článku 81 ES. Najvýraznejší vývoj v tomto roku zaznamenala zásada zákonnosti trestov, uplatnenie usmernení k metóde stanovenia pokút, horná hranica 10 % z obratu a neobmedzená súdna právomoc Súdu prvého stupňa v oblasti pokút.

a) *Zásada zákonnosti trestov*

V rozsudkoch **Jungbunzlauer/Komisija** a **Degussa/Komisija**, už citovaných, Súd prvého stupňa zamietol námietku nezákonnosti smerujúcu voči článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17²⁸, ktorou bol namietaný rozpor tohto ustanovenia so zásadou zákonnosti trestov. Podľa žalobkýň, ktoré sa zúčastnili na karteloch pokrývajúcich trhy s kyselinou citrónovou a metionínom, toto ustanovenie protiprávne ponecháva Komisii diskrečnú právomoc rozhodnúť o vhodnosti a výške pokuty.

Súd prvého stupňa však zastával názor, že zásada zákonnosti trestov, ako ju vykladá judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva za predpokladu, že článok 7 ods. 1 Európskeho dohovoru pre ľudské práva je uplatniteľný na pokuty za porušenia pravidiel hospodárskej

²⁷ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 45/2001 z 18. decembra 2000 o ochrane jednotlivcov so zreteľom na spracovanie osobných údajov inštitúciami a orgánmi spoločenstva a o voľnom pohybe takýchto údajov (Ú. v. ES L 8, 12.1.2001, s. 1; Mim. vyd. 13/026, s. 102), a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, 31.5.2001, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331).

²⁸ Nariadenie Rady (EHS) č. 17 zo 6. februára 1962, prvé nariadenie implementujúce články [81 ES] a [82 ES] (Ú. v. ES, 1962, 13, s. 204).

súťaže, nevyžaduje, aby znenie ustanovení, podľa ktorých sa tieto sankcie ukladajú, bolo presné do tej miery, že následky, ktoré môžu vyplývať z porušenia týchto ustanovení, boli predvídateľné s absolútnou istotou. Okrem toho, hoci miera voľnej úvahy Komisie pri uplatnení sankcií je široká, nie je absolútna, keďže je obmedzená maximálnou hranicou 10 % z obratu, posúdením závažnosti a dĺžky porušenia, zásadami rovnosti zaobchádzania a proporcionality, svojou predchádzajúcou administratívnou činnosťou vo svetle zásady rovnosti zaobchádzania a nakoniec, sebaobmedzením, ktoré si Komisia sama stanovila prijatím oznámenia o spolupráci a usmernení o výpočte pokút. Súd prvého stupňa teda uplatnenú námietku nezákonnosti zamietol.

b) *Usmernenia*

Hoci Komisia prijala 1. septembra 2006 nové usmernenia k metóde stanovovania pokút, vynesené rozsudky ako aj novo začaté konania v tomto roku sa týkali len usmernení prijatých v roku 1998²⁹.

Vo všeobecnosti je už ustálené, že usmernenia sú pre Komisiu záväzné. Súd prvého stupňa však v už citovanom rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, upresnil, že také sebaobmedzenie nebolo nezlučiteľné so zachovaním základnej miery voľnej úvahy Komisie. Prijatie usmernení tak nezavaruje relevantnosti skoršiu judikatúru, podľa ktorej disponuje Komisia voľnou úvahou, ktorá jej umožňuje zohľadniť alebo nezohľadniť určité okolnosti pri stanovovaní výšky pokút, ktoré ukladá, a to najmä v závislosti od okolností prejednávaneho prípadu. Za predpokladu, že sa Komisia vzdialila od metódy uvedenej v usmerneniach, prináleží Súdu prvého stupňa, aby preskúmal, či takéto odbočenie je dostatočne právne odôvodnené. Súd prvého stupňa však taktiež upresnil, že miera voľnej úvahy Komisie a jej hranice stanovené Komisiou nebránia výkonu neobmedzenej súdnej právomoci súdu Spoločenstva.

S použitím v podstate rovnakých zásad pri výklade osobitného prípadu poľahčujúcich okolností, Súd prvého stupňa upresnil, že pri neexistencii ustanovenia o záväznom charaktere v usmerneniach, pokiaľ ide o poľahčujúce okolnosti, ktoré možno zohľadniť, je opodstatnené sa domnievať, že Komisia si zachovala určitú mieru voľnej úvahy pri celkovom posúdení dôležitosti prípadného zníženia pokút z dôvodu poľahčujúcich okolností.

Počas roku 2006 Súd prvého stupňa tiež pokračoval v upresňovaní určitých ustanovení usmernení, napríklad pojmu skutočný dosah vo veciach **Archer Daniels Midland „Glukonát sodíka“** a **Archer Daniels Midland „Kyselina citrónová“**, o priťažujúcej okolnosti spojenej s postavením vodcu v rozsudkoch **BASF/Komisia a Archer Daniels Midland/Komisia (kyselina citrónová)**, už citované, ako aj o poľahčujúcej okolnosti spojenej s ukončením porušovania po prvých zásahoch Komisie v rozsudkoch **Archer**

²⁹ Usmernenia k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESÚO (Ú. v. ES C 9, 1998, p. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171). Tieto usmernenia sú už nahradené usmerneniami k metóde stanovenia pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 1/2003 (Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2). Nové usmernenia sú uplatniteľné pre konania, pre ktoré bolo oznámenie o výhradách podané po 1. septembri 2006.

Daniels Midlands/Komisia (kyselina citrónová) a Archer Daniels Midland/Komisia (glukonát sodíka), už citované.c) *Horná hranica 10 %*

Nariadenie č. 17 rovnako ako v súčasnosti článok 23 ods. 2 nariadenia č. 1/2003 stanovilo, že pokuta uložená každému podniku alebo združeniu podnikov podieľajúcemu sa na porušení článkov 81 ES a 82 ES nepresiahne 10 % jeho celkového obratu v predchádzajúcom obchodnom roku.

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku **FNCBV a i./Komisia**, už uvedeného v súvislosti s uplatnením pravidiel hospodárskej súťaže v sektore poľnohospodárstva, napadnuté rozhodnutie bolo postihnuté nedostatkom odôvodnenia, pretože Komisia nevenovala žiadnu časť rozhodnutia dodržaniu hranice 10 % a obratu zohľadnenému pri výpočte tejto hranice. Súd prvého stupňa však okrem iného usudzuje, že možnosť Komisie nebrať do úvahy obrat federácií, ale ich členov, nie je obmedzený okolnosťou už uvedenou v judikatúre, podľa ktorej združenie môže zaväzovať svojich členov. Je totiž potrebné mať možnosť posúdiť skutočnú hospodársku silu združenia. Zohľadnenie obratu členov združenia možno teda odôvodniť inými osobitnými okolnosťami, akými je napríklad skutočnosť, že porušenie, ktorého sa dopustilo združenie, sa týka činnosti jeho členov a činnosť obmedzujúca hospodársku súťaž je vykonávaná priamo združením v prospech týchto členov a v spolupráci s nimi, pričom združenie nemá objektívne záujmy autonómneho charakteru vo vzťahu k záujmom svojich členov. Toto však bolo charakteristické pre prejednávaný prípad. Základnou úlohou dotknutých federácií totiž bolo obhajovať svojich členov a zastupovať ich záujmy. Sporná dohoda sa okrem toho týkala činnosti jeho členov a bola uzavretá priamo v ich prospech. Napokon, táto dohoda bola uskutočnená najmä uzavretím miestnych dohôd medzi oblastnými federáciami a miestnymi poľnohospodárskymi združeniami, ktoré boli členmi vnútroštátnych federácií postihovaných v prejednávanom prípade.

d) *Výkon neobmedzenej súdnej právomoci*

Na základe článku 17 nariadenia č. 17, ako aj článku 31 nariadenia č. 1/2003, Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o žalobe proti rozhodnutiu, ktorým sa ukladá pokuta, disponuje neobmedzenou súdnou právomocou v zmysle článku 229 ES, ktorá mu umožňuje znížiť alebo zvýšiť pokuty uložené Komisiou. V priebehu roka 2006 Súd prvého stupňa využil túto právomoc často a rôznymi spôsobmi.

Takto, vo veciach týkajúcich sa kartelov s vitamínmi, Súd prvého stupňa použil svoju neobmedzenú právomoc len na vyvodenie dôsledkov z nedostatkov týkajúcich sa zákonnosti rozhodnutia. V rozsudku **BASF/Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa zastával názor, že konštatovanie nezákonnosti posúdenia Komisie, pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, ktoré viedli k zvýšeniu pokuty oproti jej pôvodnej výške, umožnilo súdu Spoločenstva uplatniť svoju neobmedzenú súdnou právomoc pri potvrdení, zrušení alebo zmene uvedeného zvýšenia pokuty vo svetle všetkých okolností rozhodných v prejednávanom prípade. Všeobecnejšie, po vyzvaní zo strany BASF na výkon svojej

neobmedzenej právomoci bez ohľadu na konštatovanie nezákonnosti, Súd prvého stupňa usudzuje, že ním vykonávaná kontrola rozhodnutia, ktorým Komisia konštatuje porušenie pravidiel hospodárskej súťaže a ukladá pokuty, sa obmedzuje na zákonnosť tohto rozhodnutia, pričom neobmedzená súdna právomoc, ktorou disponuje, môže uplatniť len na základe konštatovania nezákonnosti rozhodnutia, ktoré dotknutý podnik namieta vo svojej žalobe, a na účely zmiernenia následkov tejto nezákonnosti na stanovenie výšky uloženej pokuty, v prípade potreby jej zrušením alebo zmenou.

Naopak, vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku **Hoek Loos/Komisia**, už citovaného, ktorý sa týka kartelu o priemyselných plynoch, Súd prvého stupňa skúmal tvrdenie žalobkyne z hľadiska žiadosti o zrušenie alebo zníženie pokuty, ktorú obsahovalo. V tejto súvislosti uviedol, že posúdenie primeranosti uloženej pokuty vo vzťahu k závažnosti a dĺžke porušovania je súčasťou kontroly vyplývajúcej z neobmedzenej právomoci zverenej Súdu prvého stupňa³⁰. Nakoniec zamietnutím všetkých žalobných návrhov Súd prvého stupňa rozhodol, že konečná výška pokuty uloženej žalobkyni, sa javí „úplne primeraná a žiadna z ňou uvedených okolností neodôvodňuje zníženie predmetnej pokuty“. Rovnako, v rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, už citovanom, sa Súd prvého stupňa domnieva, že okrem svojej kontroly zákonnosti rozhodnutia, je príslušný posúdiť, či je opodstatnené, aby vykonával svoju neobmedzenú súdnu právomoc vzhľadom na pokutu uloženú rôznym členom kartelu. Súd prvého stupňa tak po zamietnutí žalobného dôvodu uvedeného žalobkyňami opakovane uplatnil svoju neobmedzenú súdnu právomoc, aby potvrdil vhodnosť uloženej pokuty.

Napokon, v rozsudku **FNCBV a i./Komisia**, už uvedenom, Súd prvého stupňa konštatoval, že Komisia brala do úvahy ako poľahčujúcu okolnosť jednak skutočnosť, že po prvý krát postihovala kartel uzavretý výlučne medzi odborovými federáciami, ktorý sa týkal základného poľnohospodárskeho výrobku a zahŕňal dva články výrobného reťazca a jednak, osobitné hospodárske podmienky prípadu, poznačené najmä závažnou krízou hovädzieho sektora, ktorá vznikla v roku 2000 po odhalení nových prípadov choroby šialených kráv. Z tohto dôvodu Komisia pristúpila k zníženiu pokút uložených žalobkyniam o 60 %. Uplatniac svoju neobmedzenú súdnu právomoc Súd prvého stupňa konštatuje, že toto zníženie, hoci je významné, nezohľadňuje dostatočne výnimočnosť okolností prejednávaneho prípadu. Preto sa domnieva, že percento zníženia pokuty priznané žalobkyniam je potrebné stanoviť na 70 %, a teda uplatniť dodatočné zníženie pokuty o 10 %.

Taktiež je potrebné uviesť, že Súd prvého stupňa v dvoch veciach preskúmal možnosť zvýšenia pokuty uloženej Komisiou.

V rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, už citovanom, Komisia požiadala Súd prvého stupňa, aby zvýšil uloženú pokutu z dôvodu, že táto banka poprela po prvý krát pred Súdom prvého stupňa existenciu časti sporných dohôd. Súd prvého stupňa uvádza, že v tomto ohľade je dôležité zistiť, či správanie žalobkyne prinútilo Komisiu, v rozpore s očakávaniami, ktoré mohla oprávnené zakladať na spolupráci žalobkyne počas správneho konania, vypracovať a predložiť obhajobu pred Súdom prvého

³⁰ Pozri tiež rozsudky *Westfalen Gassen Nederland/Komisia*, už citovaný, a *Archer Daniels Midland/Komisia*, T-329/01, už citovaný, bod 380.

stupňa zameranú na popretie protiprávných skutkových okolností, o ktorých sa oprávnené domnievala, že ich už žalobkyňa nespochybní. Súd prvého stupňa v prejednávacom prípade uvádza, že zvýšenie sankcie nie je vhodné, vzhľadom na minimálnu dôležitosť sporných bodov tak pre zloženie napadnutého rozhodnutia, ako aj pre vypracovanie obhajoby Komisie, ktoré sa stalo len málo zložitejším z dôvodu správania žalobkyne.

Naopak, v rozsudku **Roquette Frères/Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa najskôr znížil a potom zvýšil spornú pokutu. Najskôr konštatoval, že pokuta uložená žalobkyňi nezodpovedala jej postaveniu na trhu s glukonátom sodným. Hoci nebolo možné vzniesť výhrady voči Komisii, keďže táto stanovila výšku pokuty na základe nepresných a nejednoznačných údajov poskytnutých žalobkyňou, Súd prvého stupňa rozhodol opraviť túto chybu v rozhodnutí a teda znížiť pokutu. Neskôr Súd prvého stupňa zvýšil pokutu o 5 000 EUR vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa, vedomá si možného nebezpečenstva zámeny zo strany Komisie, poskytla na základe žiadosti o informácie nesprávne údaje o svojom obrate. Keďže nariadenie č. 17 umožňuje Komisii uložiť pokutu od 100 do 5 000 EUR, ak podnik v odpovedi na žiadosť o informácie poskytne nepresné údaje, Súd prvého stupňa rozhodol zohľadniť vážnu nedbanlivosť žalobkyne a zvýšil pokutu na maximálnu hranicu stanovenú v tomto ustanovení.

Súd prvého stupňa sa v tomto rozsudku nakoniec vyjadril k spôsobom výkonu svojej neobmedzenej právomoci: na základe tejto právomoci, Súd prvého stupňa môže pri posudzovaní sumy pokuty s ohľadom na žalobné dôvody uvedené žalobkyňou zohľadniť doplňujúce informácie, ktoré neboli uvedené v napadnutom rozhodnutí, táto úvaha bola potvrdená v rozsudku **Raiffeisen Zentralbank Österreich a i./Komisia**, už citovanom. Súd prvého stupňa však upresnil v rozsudku **Roquette Frères/Komisia**, že vzhľadom na zásadu právnej istoty sa táto možnosť musí v zásade obmedziť na zohľadnenie informácií predchádzajúcich napadnutému rozhodnutiu, o ktorých Komisia mohla vedieť v čase prijatia svojho rozhodnutia. Rozdielny prístup by totiž Súd prvého stupňa viedol k tomu, že by nahrádzal správny orgán pri posudzovaní otázky, ktorú správny orgán doteraz neskúmal, čo by viedlo k porušeniu systému rozdelenia úloh a inštitucionálnej rovnováhy medzi súdnou a administratívnou mocou.

7. Prínos judikatúry v oblasti kontroly koncentrácií

V roku 2006 boli vyhlásené tri rozsudky týkajúce sa uplatnenia nariadenia č. 4064/89, v súčasnosti nahradeného nariadením č. 139/2004, ako aj štvrtý rozsudok, ktorý sa týka uplatnenia posledného uvedeného nariadenia³¹.

a) Právomoc Komisie v oblasti kontroly koncentrácií

Nariadenie č. 4064/89 a nariadenie č. 139/2004 sa vzťahujú len na koncentrácie s významom na úrovni Spoločenstva, ktorý je definovaný najmä podľa viacerých úrovni obratu

³¹ Nariadenie Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácie medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31), zrušené nariadením Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Nariadenie ES o fúziách) (Ú. v. ES L 24, s. 1, Mim. vyd. 08/003, s. 40).

účastníkov koncentrácie. V roku 2006 boli vyhlásené dva rozsudky, ktoré upresňujú právomoc Komisie v tomto ohľade.

Na prvom mieste, rozsudok **Endesa/Komisia**, už citovanom, upresnil kritériá, na základe ktorých na posúdenie významu v rámci Spoločenstva musí byť stanovený obrat dvoch účastníkov koncentrácie. V prejednávanom prípade, Gas Natural, španielska spoločnosť pôsobiaca v odvetví energetiky oznámila španielskemu úradu pre hospodársku súťaž svoj zámer vyhlásiť ponuku na prebratie celého obchodného majetku španielskej spoločnosti Endesa, pôsobiacej najmä v odvetví elektrickej energie. Vzhľadom a to, že išlo o koncentráciu s významom v rámci Spoločenstva podľa nariadenia č. 139/2004, ktorá mala byť oznámená Komisii, Endesa podala na Komisiu sťažnosť, ktorá však bola zamietnutá. Endesa vzniesla námietky proti tomuto rozhodnutiu na Súde prvého stupňa najmä s tvrdením, že Komisia nesprávne posúdila jej obrat.

Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa najmä konštatuje, že nariadenie o kontrole koncentrácií nestanovuje výslovne povinnosť Komisie uistiť sa z úradnej povinnosti, o tom, že každá koncentrácia, ktorá jej nebola oznámená, nemá význam pre celé Spoločenstvo. Keď však Komisia rozhoduje o sťažnosti podanej podnikom, ktorý sa domnieva, že koncentrácia, ktorá nebola oznámená Komisii, má taký význam, Komisia je povinná rozhodnúť na základe svojej právomoci. Preto je v podstate na sťažovateľovi, aby preukázal opodstatnenosť svojej sťažnosti, keďže je úlohou Komisie pristúpiť k náležitému a nestrannému skúmaniu sťažností, o ktorých rozhoduje, a poskytnúť odôvodnenú odpoveď na tvrdenia, ktoré uviedol sťažovateľ. Okrem toho, Komisia nemusí byť povinná uistiť sa z úradnej povinnosti v každom prípade, či overené účtovné závierky, ktoré jej boli predložené, odrážajú verne skutočnosť a nemusí preskúmať všetky predstaviteľné úpravy. Komisia ich musí preskúmať len vtedy, keď je upozornená na osobitné problémy.

V prejednávanom prípade Endesa najmä tvrdí, že preskúmanie jej obratu Komisiou sa malo zakladať na medzinárodných účtovných normách a nie na vtedy platných španielskych normách. Súd prvého stupňa však vykladá nariadenie č. 139/2004 v tom zmysle, že toto ukladá Komisii povinnosť odvolať sa na účtovné závierky podnikov týkajúce sa predchádzajúcej činnosti, zostavené a overené podľa platnej právnej úpravy. V prejednávanom prípade však španielske pravidlá pre účtovné závierky z roku 2004 predstavovali všeobecne platné vnútroštátne zásady a nie medzinárodné účtovné zásady, ktoré sa v súlade s nariadením o uplatnení medzinárodných účtovných noriem stali platnými až pre účtovný rok 2005.

Súd prvého stupňa tiež zamietol tvrdenia Endesy, podľa ktorých mala Komisia vykonať dve úpravy, jednu týkajúcu sa distribúcie vykonávanej spoločnosťou Endesa a druhú týkajúcu sa výmeny plynu. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa najmä upresnil, že pokiaľ ide o otázky právnej istoty, obrat, ktorý sa má zohľadniť za účelom určenia orgánu, ktorý má právomoc rozhodovať o koncentracii, musí byť v zásade vymedzený na základe uverejnených ročných účtovných závierok. Len výnimočne, keď to odôvodňujú osobitné okolnosti, treba vykonať niektoré úpravy, aby sa lepšie odzrkadlila hospodárska realita dotknutých podnikov. Súd prvého stupňa nakoniec žalobu Endesy zamietol.

Na druhom mieste, rozsudok **Cementbouw Handel & Industrie/Komisia**, už citovaný, prináša mnohé upresnenia týkajúce sa posúdenia Komisiou jednotného charakteru

koncentrácie uskutočnenej viacerými právnymi úkonmi. Žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktorým Komisia spätne umožnila nadobudnutie spoločného holandského podniku CVK nemeckou skupinou Haniel a Cementbouw Handel & Industrie (obe zúčastnené na obchode so stavebným materiálom) po tom, ako tieto dva podniky prijali záväzok, že ukončia predtým existujúcu dohodu o spoločnom podniku. Prípado predstavoval komplexnú operáciu, založenú v podstate na dvoch skupinách rôznych právnych transakcií, z ktorých jedna bola oznámená holandskému úradu pre hospodársku súťaž a následne ním schválená. Vo svojej žalobe, Cementbouw Handel & Industrie nesúhlasil najmä s možnosťou Komisie kvalifikovať viacero rôznych transakcií ako jednu operáciu.

Súd prvého stupňa však zachováva teleologický výklad pojmu koncentrácia, ktorý zodpovedá hospodárskej logike účastníkov. Usudzuje, že táto koncentrácia, v zmysle nariadenia č. 4064/89, môže vzniknúť aj pri existencii viacerých formálne odlišných právnych transakcií, ak tieto transakcie – ktorých výsledok spočíva v tom, že jeden alebo viacero podnikov nadobudne priamu alebo nepriamu ekonomickú kontrolu nad činnosťou jedného alebo viacerých iných podnikov – sú vzájomne závislé, keďže by sa jedny bez druhých neuskutočnili. V prejednávanom prípade sa Komisia nedopustila omylu, keď sa domnievala, že sporné transakcie boli vzájomne závislé.

Okrem toho, Komisia dodržala rozdelenie právomocí medzi vnútroštátnymi orgánmi a orgánmi Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže stanovené nariadením č. 4064/89, keď posudzuje komplexne s neskoršou transakciou, od ktorej ju nemožno oddeliť, transakciu, ktorá by sama nespĺňala podmienky významu v rámci Spoločenstva a bola povolená vnútroštátnym úradom pre hospodársku súťaž. V tomto prípade by totiž nebolo prirodzené domnievať sa, že povolená transakcia je z ekonomického hľadiska samostatná.

b) *Záväzky prijaté za účelom zmeniť pôvodný projekt koncentrácie*

Článok 8 ods. 2 nariadenia č. 4064/89 v podstate stanovuje, že Komisia musí schváliť projekt koncentrácie, prípadne po vykonaní zmien dotknutými podnikmi v pôvodnom projekte, pokiaľ je koncentrácia zlučiteľná so spoločným trhom. K svojmu rozhodnutiu môže teda pripojiť podmienky, ktoré majú zabezpečiť, aby podniky dodržali prevzaté záväzky voči Komisii pre to, aby bola zlučiteľná so spoločným trhom.

V prípade, ktorý bol predmetom práve spomínaného rozsudku **Cementbouw/Komisia**, sa Súd prvého stupňa vracia k jemnému prepojeniu medzi zásadou proporcionality a slobodou účastníkov navrhnúť záväzky na komplexné vyriešenie problémov hospodárskej súťaže zistených Komisiou. V konaní o preskúmaní spornej koncentrácie účastníci, medzi nimi aj žalobkyňa, postupne navrhovali projekt záväzkov, ktoré Komisia zamietla, a následne konečných záväzkov, ktoré boli prijaté.

Súd prvého stupňa najskôr vyvodzuje záver, že projekt záväzkov neumožňoval komplexne vyriešiť problém hospodárskej súťaže zistený Komisiou. Pokiaľ ide o konečné záväzky, prekračujúce cieľ obnoviť stav hospodárskej súťaže predchádzajúci koncentracii, Súd prvého stupňa zastáva názor, že Komisia bola povinná vziať ich do úvahy a vyhlásiť koncentráciu za zlučiteľnú so spoločným trhom. Nemala teda možnosť vyhlásiť koncentráciu

za nezlučiteľnú so spoločným trhom ani možnosť prijať rozhodnutie, ktorým sa koncentrácia vyhlási za zlučiteľnú so spoločným trhom stanovením podmienok smerujúcich výlučne k obnoveniu súťažného stavu predchádzajúceho koncentrácii, odlišných od podmienok navrhnutých účastníkmi. Nariadenie č. 4064/89 najmä nepredvída, že Komisia by mohla na vyhlásenie koncentrácie za zlučiteľnú so spoločným trhom jednostranne stanoviť podmienky, ktoré sú nezávislé od záväzkov prijatých účastníkmi, ktorí podali oznámenie. Žalobkyňa sa teda nemôže účinne odvolávať na porušenie zásady proporcionality Komisiou, ani namietat, že v predmetnom prípade navrhla uvedené záväzky v dôsledku svojvoľného nátlaku Komisie.

c) *Posúdenie vytvorenia kolektívneho dominantného postavenia*

Podľa judikatúry³² na to, aby následkom koncentrácie vzniklo kolektívne dominantné postavenie, ktoré významne narušuje hospodársku súťaž existujúcu na spoločnom trhu alebo jeho podstatnej časti, musia byť splnené tri podmienky. Po prvé, trh musí byť dostatočne transparentný, aby koordinujúce podniky mohli dostatočne dohliadať na to, že sú dodržané podmienky koordinácie. Po druhé, je nevyhnutné, aby v prípade porušujúceho správania existoval určitý mechanizmus odstrašenia. Po tretie, reakcie podnikov, ktoré nie sú účastníkmi koordinácie, ako sú súčasní alebo budúci konkurenti, ako aj reakcie klientov, nemôžu byť spôsobilé spochybniť očakávané výsledky koordinácie.

Rozsudok **Impala/Komisia**, už citovaný, upresňuje povinnosti Komisie týkajúce sa nebezpečenstva vzniku kolektívneho dominantného postavenia, pokiaľ Komisia vyhlási koncentráciu za zlučiteľnú so spoločným trhom. V tomto prípade, Bertelsman a Sony, dve spoločnosti pôsobiace v médiách, oznámili Komisii projekt koncentrácie, ktorá mala za cieľ zlúčenie ich celosvetových činností v oblasti hudby na hudobných nosičoch s označením Sony BMG. Komisia najskôr oznámila účastníkom, že predbežne rozhodla o nezlučiteľnosti koncentrácie so spoločným trhom hlavne preto, že táto by posilnila kolektívne dominantné postavenie na trhu s hudbou na hudobných nosičoch. Po vypočutí účastníkov však Komisia koncentráciu povolila. Impala, medzinárodné združenie zoskupujúce nezávislé spoločnosti hudobnej produkcie požiadala teda Súd prvého stupňa, aby toto rozhodnutie zrušil.

Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa opierajúc sa o judikatúru vyplývajúcu z rozsudku **Airtours/Komisia**, už citovaného, pripomína, že pokiaľ ide o nebezpečenstvo vzniku kolektívneho dominantného postavenia, Komisia je podľa nariadenia č. 4064/89 povinná pri svojom posúdení vychádzať z prieskumnej analýzy dotknutého trhu, ktorá si vyžaduje náročnú prognózu, pokiaľ ide o možný vývoj trhu a podmienok hospodárskej súťaže. Naopak konštatovanie, ktoré sa netýka nebezpečenstva kolektívneho dominantného postavenia, ale existencie takého postavenia, spočíva v konkrétnej analýze stavu existujúceho v čase prijatia rozhodnutia. Preto, ak tri podmienky stanovené Súdom prvého stupňa v rozsudku **Airtours/Komisia** sú rovnako potrebné na posúdenie existencie kolektívneho dominantného postavenia, môžu byť stanovené nepriamo na základe údajov a dôkazných prvkov týkajúcich sa znakov, prejavov

³² Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. júna 2002, **Airtours/Komisia**, T-342/99, Zb. s. II-2585, bod 62.

a úkazov, ktoré svedčia o prítomnosti kolektívneho dominantného postavenia. Najmä úzke a dlhodobé zosúladenie cien, predovšetkým ak sú vyššie ako ceny zvyčajne uplatňované v hospodárskej súťaži, v spojení s inými typickými znakmi kolektívneho dominantného postavenia, by mohlo pri neexistencii iného vhodného vysvetlenia stačiť na preukázanie uvedeného postavenia, hoci neexistujú priame dôkazy o výraznej transparentnosti trhu, ktorú bolo možné za týchto podmienok predpokladať. Keďže žalobkyňa však v prejednávanom prípade uviedla len porušenie podmienok definovaných v rozsudku Airtours/Komisia, Súd prvého stupňa pristúpil k preskúmaniu dodržania týchto podmienok.

V prejednávanom prípade, pokiaľ ide o posilnenie kolektívneho dominantného postavenia existujúceho na trhu s hudbou na hudobných nosičoch, Súd prvého stupňa konštatuje, že neexistenciu kolektívneho dominantného postavenia na tomto trhu možno podľa rozhodnutia odvodiť z rôznorodosti predmetného výrobku, nedostatku transparentnosti trhu a neexistencie odvetných opatrení medzi piatimi najväčšími spoločnosťami pôsobiacimi na trhu. Súd prvého stupňa sa však domnieva, že tvrdenie, podľa ktorého trhy s hudbou na hudobných nosičoch nie sú dostatočne transparentné na to, aby umožňovali kolektívne dominantné postavenie, jednak nie je z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené a jednak je postihnuté zjavne nesprávnym posúdením, keďže údaje, na ktorých je založené, nie sú úplné a neobsahujú všetky relevantné informácie, ktoré by mala Komisia zohľadniť a nepodporujú závery, ktoré sú z nich odvodené. Súd prvého stupňa okrem toho uvádza, že Komisia sa opierala o nedostatok dôkazov existencii odvetných opatrení v minulosti, kým podľa judikatúry postačuje samotná existencia účinných odstrašujúcich mechanizmov. Ak totiž spoločnosti prijímú spoločnú politiku, nie je vhodné pristúpiť k výkonu sankcií. V tejto súvislosti Súd prvého stupňa upresňuje, že v prejednávanom prípade existujú dôveryhodné a účinné odstrašujúce spôsoby, najmä možnosť uplatniť voči nahrávacej spoločnosti, ktorá porušuje pravidlá hospodárskej súťaže, sankcie vylúčenia kompilácií. Navyše, aj za predpokladu že vhodný test v tomto ohľade pozostáva zo zistenia, či boli v minulosti vykonané také odvetné opatrenia, skúmanie vykonané Komisiou bolo nedostatočné.

Okrem toho, pokiaľ ide o možné vytvorenie kolektívneho dominantného postavenia následkom fúzie na trhoch s hudbou na hudobných nosičoch, Súd prvého stupňa vytýka Komisii, že vykonala veľmi nedôsledné posúdenie a vo svojom rozhodnutí uviedla len niekoľko povrchných a formálnych pripomienok k tejto veci. Súd prvého stupňa sa okrem toho domnieva, že Komisia nemohla bez toho, aby sa dopustila omylu vyvodiť záver, že koncentrácia nemohla spôsobiť vznik kolektívneho dominantného postavenia na základe nedostatku transparentnosti trhu alebo neexistencie dôkazov o výkone odvetných opatrení v minulosti. Preskúmanie vzniku kolektívneho dominantného postavenia totiž spočíva v prieskumnom posúdení, ktoré by nemalo vychádzať len zo súčasnej situácie. Súd prvého stupňa preto zrušil napadnuté rozhodnutie.

C. Štátna pomoc

1. Základné pravidlá

Článok 87 ods. 1 ES stanovuje, že ak nie je touto zmluvou ustanovené inak, pomoc poskytovaná členským štátom alebo akoukoľvek formou zo štátnych prostriedkov, ktorá narúša hospodársku súťaž alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvýhodňuje určitých podnikateľov alebo výrobu určitých druhov tovaru, je nezlučiteľná so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi.

Ako Súd prvého stupňa potvrdil v rozsudku **Le Levant 001 a i./Komisia**³³, kvalifikácia pomoci vyžaduje, aby boli splnené všetky podmienky stanovené v tomto ustanovení, pričom musí byť takisto splnená povinnosť odôvodnenia zaväzujúca Komisiu vzhľadom na každú z týchto podmienok. Sporná pomoc sa v tomto prípade týkala rámca opatrení zníženia daní pre niektoré investície v zámorských krajinách, pôvodne zavedených francúzskym zákonom z 11. júla 1986, voči ktorej Komisia nevzniesla námietky podľa článku 87 Zmluvy ES. Operácia pozostávala zo zabezpečenia financovania a prevádzky výletnej lode Le Levant v rámci tohto zákona počas obdobia približne siedmich rokov investormi – fyzickými osobami prostredníctvom jednoosobových spoločností s ručením obmedzeným, vytvorených výlučne na tento účel a spojených v rámci námorného spoluvlastníctva.

Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa konštatuje, že napadnuté rozhodnutie neumožňuje porozumieť, v čom sporná pomoc zodpovedá trom zo štyroch podmienok uvedených v článku 87 ods. 1 ES. Po prvé, pokiaľ ide o ovplyvnenie obchodu medzi členskými štátmi, Súd prvého stupňa uvádza, že Komisia neupresňuje prečo predmetná pomoc môže ovplyvniť uvedený obchod, keďže loď je určená na využitie v Saint-Pierre-et-Miquelon, ktorá nie je súčasťou územia Spoločenstva. Po druhé, pokiaľ ide o výhodu poskytnutú príjemcovi pomoci a selektívny charakter tejto výhody, Súd prvého stupňa sa domnieva, že napadnuté rozhodnutie neumožňuje pochopiť, z akých dôvodov zvýhodňuje predmetná pomoc súkromných investorov. Po tretie, čo sa týka účinkov uvedenej pomoci na hospodársku súťaž, Súd prvého stupňa uvádza, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje údaje, ktoré by umožnili určiť, v čom a na akom trhu pomoc ovplyvňuje alebo môže ovplyvniť hospodársku súťaž. Najmä pre tento nedostatok odôvodnenia Súd prvého stupňa zrušil rozhodnutie Komisie.

V tomto ohľade je vhodné poznamenať, že Súd prvého stupňa tiež konštatoval nedostatočnosť alebo nedostatok odôvodnenia vedúci k čiastočnému alebo úplnému zrušeniu napadnutého rozhodnutia vo svojich rozsudkoch **Ufex a i./Komisia, Lucchini/Komisia**, ako aj **Taliansko a Wam/Komisia**³⁴.

³³ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 22. februára 2006, Le Levant 001 a i./Komisia, T-34/02, Zb. s. II-00267.

³⁴ Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 7. júna 2006, Ufex a i./Komisia, T-613/97, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke; z 19. septembra 2006, Lucchini/Komisia, T-166/01, zatiaľ neuvverejnený v Zbierke, ako aj zo 6. septembra 2006, Taliansko a Wam/Komisia, T-304/04 a T-316/04 preskúmaný v konaní o odvolaní, neuvverejnený v Zbierke.

Hoci Súd prvého stupňa rozhodoval v tomto roku o mnohých iných aspektoch systému štátnej pomoci, obmedzíme sa napokon len na uvedenie prípadu, ktorý bol predmetom rozsudku **British Aggregates/Komisja**, v ktorom sa Súd prvého stupňa zaoberá spôsobilosťou vnútroštátneho opatrenia priznávať selektívnu výhodu pre určité podniky alebo odvetvia³⁵.

V prejednávanej veci, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska zaviedlo ekodaň, ktorá v zásade zaťažuje uvádzanie na trh čistého kameniva – teda zrnitých materiálov z prvej ťažby používaných v odvetví stavebníctva a verejných prác – s účelom maximalizovať použitie recyklovaného kameniva a iných náhradných materiálov vo vzťahu k čistému kamenivu, podporiť ich racionálne využitie a zabezpečiť internalizáciu environmentálnych nákladov na ťažbu kameniva, ktoré je predmetom dane v súlade so zásadou znečisťovateľ platí. Pri tomto daňovom opatrení Súd prvého stupňa skúmal, či Komisja správne posúdila, že rozlišovanie zavedené skúmaným opatrením vyplývalo z povahy alebo štruktúry všeobecného systému. Ak je totiž zjavné, že rozlišovanie sa zakladá na iných cieľoch, ako sú ciele sledované všeobecným systémom, sporné opatrenie sa v podstate považuje za opatrenie spĺňajúce podmienku selektivity stanovenú v článku 87 ods. 1 ES.

Podľa Súdu prvého stupňa, environmentálna daň alebo ekodaň je autonómne daňové opatrenie, charakterizované svojimi environmentálnymi cieľmi a osobitným základom. Upravuje zdanenie určitých tovarov alebo služieb s cieľom zahrnúť environmentálne náklady do ich ceny a/alebo zvýšiť konkurencieschopnosť recyklovaných výrobkov a zamerať výrobcov a spotrebiteľov na správanie rešpektujúce životné prostredie. Členským štátom oprávneným v oblasti environmentálnej politiky sa však umožňuje zavádzať sektorové ekodane na účel dosiahnutia environmentálnych cieľov. Členské štáty môžu pri zvážení prítomných záujmov vymedziť svoje priority pri ochrane životného prostredia a následne určiť tovary alebo služby, ktoré budú podliehať ekodani. Z toho vyplýva, že samotná okolnosť, že ekodaň je individuálnym opatrením týkajúcim sa určitých tovarov alebo služieb a nemôže byť zaradená do všeobecného systému zdanenia podobných činností s porovnateľným vplyvom na životné prostredie, neznamena, že podobné činnosti, ktoré nepodliehajú uvedenej ekodani, sú selektívne zvýhodnené. V prejednávanom prípade Komisja neprekročila hranice svojej voľnej úvahy, keď sa domnievala, že pôsobnosť spornej dane je možné odôvodniť sledovaním uvedených environmentálnych cieľov a preto táto daň nepredstavuje štátnu pomoc.

2. Procesné otázky

a) *Právo dotknutých osôb predložiť svoje pripomienky*

V dvoch rozsudkoch vyhlásených v roku 2006 Súd prvého stupňa nástojil na upresnení toho, čo musí obsahovať rozhodnutie o začatí konania, aby mohli tretie osoby predložiť svoje pripomienky.

³⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 13. septembra 2006, *British Aggregates/Komisja*, T-210/02 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-487/06 P). Otázky selektivity štátnej pomoci sa tiež týka rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. januára 2006, *Stadtwerke Schwäbisch Hall a i./Komisja*, T-92/02 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-176/06 P), neuverejnený v Zbierke.

Po prvé, v rozsudku **Le Levant 001 a i./Komisia**, už uvedenom, Súd prvého stupňa upresňuje povinnosti Komisie vyplývajúce z článku 88 ods. 2 ES pokiaľ ide o dodržanie procesných záruk dotknutých osôb v rozhodnutí, ktorým sa vyhlasuje, že vnútroštátne opatrenie je nezlúčiteľné s článkom 87 ods. 1 ES. Súd prvého stupňa sa domnieva, že identifikácia príjemcu pomoci nevyhnutne predstavuje relevantnú skutkovú a právnu otázku, ktorá musí byť uvedená v rozhodnutí o začatí konania, ak je to možné v tomto štádiu konania, pretože Komisia môže prijať rozhodnutie o vymáhaní práve na základe takejto identifikácie. Súd prvého stupňa však konštatuje, že v predmetnej veci sa rozhodnutie o začatí konania nezmieňuje o investoroch ako o eventúálnych príjemcoch uvádzanej pomoci, ale naopak vyvoláva dojem, že týmto príjemcom bol správca spoločného vlastníctva, ktorý bol označený za prevádzkovateľa a konečného vlastníka lode. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že neumožnením súkromným investorom účinne predložiť svoje pripomienky, Komisia porušila článok 88 ods. 2 ES, ako aj všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, ktorá vyžaduje, aby každá osoba, voči ktorej možno prijať rozhodnutie, ktoré postihuje jeho práva, musí mať možnosť účinne oznámiť svoje stanovisko týkajúce sa skutočností, ktoré použila Komisia v jeho neprospech na odôvodnenie sporného rozhodnutia.

Po druhé, v rozsudku **Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia**³⁶, Súd prvého stupňa upresňuje, že Komisia nemôže mať povinnosť predložiť úplnú analýzu dotknutej pomoci vo svojom oznámení o začatí konania. Naopak musí definovať dostatočným spôsobom rozsah svojho preskúmania, aby tak nezbavila významu právo zainteresovaných strán predložiť svoje pripomienky. V prejednávanom prípade sa v oznámení nachádzal základný koncept umožňujúci identifikáciu príjemcov, a preto si Komisia v rámci prostriedkov, ktoré mala k dispozícii, splnila riadne svoju povinnosť umožniť dotknutým osobám účinne predložiť svoje pripomienky počas konania vo veci formálneho zisťovania pomoci.

b) *Uvádzanie v konaní pred Súdom prvého stupňa skutočností neuvedených v správnom konaní pred Komisiou*

V dvoch rozsudkoch vyhlásených tento rok Súd prvého stupňa doplnil svoju judikatúru obmedzujúcu právo žalobcu uviesť v konaní pred ním skutočnosti, ktoré Komisia nemala k dispozícii v správnom konaní³⁷.

Takto v rozsudku **Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisia**³⁸, Súd prvého stupňa rozhodol, že žalobca, ktorý sa nezúčastnil správneho konania, sa nemôže dovolávať informácií, o ktorých Komisia počas tohto konania nevedela, pričom žalobca bol výslovne označený za príjemcu predmetnej pomoci a Komisia vyzvala nemecké orgány, ako aj prípadné

³⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 31. mája 2006, Kuwait Petroleum (Nederland)/Komisia, T-354/99, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

³⁷ Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 14. januára 2004, Fleuren Compost/Komisia, T-109/01, Zb. s. II-127, body 50 a 51, ako aj z 11. mája 2005, Saxonia Edelmetalle a Zemag/Komisia, T-111/01 a T-133/01, body 67 až 70, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

³⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2006, Schmitz-Gotha Fahrzeugwerke/Komisia, T-17/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

dotknuté osoby predložiť dôkaz o určitých skutočnostiach. Akonáhle totiž Komisia umožnila dotknutým osobám účinne predložiť ich pripomienky, nemožno jej vytýkať, že neprihliadla na prípadné skutkové okolnosti, ktoré jej mohli byť, ale neboli predložené počas správneho konania, pričom Komisia nie je povinná preskúmať bez návrhu a odhadom, aké sú okolnosti, ktoré jej mohli byť predložené.

V rovnakom zmysle, Súd prvého stupňa konštatoval v rozsudku **Ter Lembeek/Komisia**³⁹, že žalobkyňa sa aj napriek tomu, že dokonale vedela o začatí konania vo veci formálneho zisťovania, ako aj o potrebe a dôležitosti toho, aby poskytla určité informácie, rozhodla, že sa neúčastní na tomto konaní, a to bez toho, aby uviedla, že rozhodnutie o začatí konania je nedostatočne odôvodnené na to, aby mohla účinne vykonávať svoje práva. Za týchto podmienok sa žalobkyňa po prvýkrát pred Súdom prvého stupňa nemohla odvolávať na informácie, o ktorých Komisia nevedela v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie, ani sa nemôže bez toho, že by to viedlo k neprípustnosti, odvolávať na žalobný dôvod podporený výlučne informáciami, ktoré neboli Komisii známe v čase, keď prijala napadnuté rozhodnutie.

c) *Primeraná lehota*

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku **Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisia**⁴⁰, predbežná fáza preskúmania upravená článkom 88 ods. 3 ES trvala skoro 28 mesiacov. Súd prvého stupňa rozhodol, že primeraný charakter trvania postupu predbežného preskúmania v zmysle článku 88 ods. 3 ES, ktorý je potrebné posúdiť vo vzťahu k okolnostiam vlastným pre každú vec, v prejednávanej veci objem dokumentov predložených žalobkyňami Komisii, ani iné okolnosti prípadu neodôvodňovali trvanie predbežného preskúmania vedeného Komisiou. V každom prípade však pri neexistencii iných okolností, ktorých existencia nebola žalobkyňami preukázaná, samotná skutočnosť, že rozhodnutie bolo prijaté po uplynutí primeranej lehoty, nebola považovaná Súdom prvého stupňa za dostatočnú na konštatovanie nezákonnosti rozhodnutia vydaného Komisiou. Súd prvého stupňa preto žalobu o zrušenie zamietol.

D. Ochranná známka Spoločenstva

Aj v tomto roku sa vo veľkom množstve rozhodnutí uplatnilo nariadenie č. 40/94⁴¹. Počet konaní o ochranných známkach (90), v ktorých sa meritórne rozhodlo, predstavuje 20 % všetkých skončených konaní Súdu prvého stupňa v roku 2006.

³⁹ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. novembra 2006, *Ter Lembeek/Komisia*, T-217/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, *Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid a Federación Catalana de Estaciones de Servicio/Komisia*, T-95/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴¹ Nariadenie Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva (Ú. v. ES L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146).

1. Absolútne dôvody zamietnutia

Z ôsmich rozsudkov, ktorými sa rozhodlo vo veci samej o veciach týkajúcich sa absolútnych dôvodov zamietnutia zápisu, Súd prvého stupňa rozhodol o dvoch zrušeníach⁴². Judikatúra sa v tomto roku hlavne týka absolútnych dôvodov zamietnutia založených na nedostatku rozlišovacej spôsobilosti a na opisnej povahe [článok 7 ods. 1 písm. b) a c) nariadenia č. 40/94]. Posúdený ako opisný a bez rozlišovacej spôsobilosti bol napríklad tvar plastovej fľašky na nápoje, tekuté koreniny a potraviny, označenie WEISSE SEITEN, najmä pre určité nahrávacie nosiče a papierové výrobky, ako aj podlhovastý tvar určitých potravinárskych výrobkov pripomínajúci pletenec alebo strapeč⁴³.

2. Relatívne dôvody zamietnutia

Judikatúra z tohto roka sa v tejto oblasti znovu ukázala ako bohatá. Možno napríklad spomenúť upresnenia týkajúce sa súvislosti medzi rozlišovacou spôsobilosťou a dobrým menom v rozsudku **Vitakraft-Werke Wührmann/ÚHVT – Johnson’s Veterinary Products (VITACOAT)**, alebo posúdenia ratione temporis konfliktu medzi dvoma ochrannými známkami v rozsudku **MIP Metro/ÚHVT – Tesco Stores (METRO)**⁴⁴. V tejto správe sa však zameriame iba na prínosy týkajúce sa jednak pojmu „príbuzné ochranné známky“ a jednak rozsahu ochrany priznanej na základe riadneho používania ochrannej známky.

a) Pojem „príbuzné ochranné známky“

V rozsudku **Ponte Finanziaria/ÚHVT – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE)** Súd prvého stupňa upresnil dôležitosť pojmu „príbuzné ochranné známky“ pre posúdenie pravdepodobnosti zámeny⁴⁵. V tejto veci žalobkyňa tvrdila, že skoršie ochranné známky, všetky charakteristické prítomnosťou rovnakého slovného prvku („bridge“), predstavovali „príbuzné ochranné známky“ alebo „sériové ochranné známky“. Podľa nej, táto okolnosť mohla spôsobiť objektívnu pravdepodobnosť zámeny. Podľa Súdu prvého stupňa, hoci pojem „sériových ochranných známk“ nariadenie č. 40/94 nepozná, pravdepodobnosť zámeny sa musí posudzovať globálne, berúc do úvahy všetky faktory relevantné v prejednávacom prípade. Dodal však, že skutočnosť, že námietka proti prihláške ochrannej známky Spoločenstva sa zakladá na viacerých skorších ochranných známkach

⁴² Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 4. októbra 2006, Freixenet/ÚHVT (Tvar čiernej matnej vybrúsenej fľaše), T-188/04, a Freixenet/ÚHVT (Tvar bielej vybrúsenej fľaše), T-190/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴³ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 15. marca 2006, Develey/ÚHVT (Tvar plastovej fľašky), T-129/04 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-238/06 P), zo 16. marca 2006, Telefon & Buch/ÚHVT – Herold Business Data (Weisse Seiten), T-322/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke, a z 31. mája 2006, De Waele/ÚHVT (Tvar salámy), T-15/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴⁴ Pozri v tomto poradí rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. júla 2006, Vitakraft-Werke Wührmann/ÚHVT – Johnson’s Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, a z 13. septembra 2006, MIP Metro/ÚHVT – Tesco Stores (METRO), T-191/04 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-493/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴⁵ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. februára 2006, Ponte Finanziaria/ÚHVT I – Marine Enterprise Projects (BAINBRIDGE), T-194/03 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-234/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

a tieto známky majú vlastnosti, vďaka ktorým je možné ich považovať za súčasť rovnakej „série“ alebo za „príbuzné známky“, predstavuje relevantný faktor na účely posúdenia existencie pravdepodobnosti zámeny. K tomu môže dôjsť, buď ak vyjadrujú integrálne rovnaký rozlišujúci prvok s pridaným obrazovým alebo slovným prvkom, ktorý ich odlišuje, alebo ak sa v nich opakuje rovnaká predpona alebo prípona, ktorá je vyňatá z pôvodnej ochrannej známky. Za týchto podmienok môže byť totiž pravdepodobnosť zámeny vyvolaná možnosťou asociácie medzi prihlasovanou ochrannou známkou a skoršími ochrannými známkami, ktoré sú súčasťou série, ak sú medzi prihlasovanou ochrannou známkou a skoršími známkami podobnosti, ktoré môžu v spotrebiteľovi vyvolať predstavu, že prihlasovaná známka je súčasťou tejto série, a preto výrobky, ktoré označuje, majú rovnaký alebo príbuzný obchodný pôvod ako výrobky chránené skoršími ochrannými známkami.

Súd prvého stupňa však obmedzil toto riešenie len na prípady, v ktorých sú splnené dve kumulatívne podmienky. Po prvé, majiteľ série skorších ochranných znáмок musí predložiť dôkaz o používaní všetkých znáмок patriacich do série alebo aspoň o počte ochranných znáмок, ktoré môžu vytvoriť „sériu“. Po druhé, okrem podobnosti so všetkými známkami patriacimi do série, prihlasovaná ochranná známka musí mať aj vlastnosti, ktoré ju zaraďujú do série. Súd prvého stupňa spresňuje, že tak by tomu nebolo v prípade, ak by spoločný prvok skorších sériových ochranných znáмок bol použitý v prihlasovanej ochrannej známke na inom mieste ako na mieste, na akom sa obvykle nachádza v ochranných známkach série, alebo by bol tento spoločný prvok použitý s rozdielnym sémantickým obsahom. V prejednávanom prípade, Súd prvého stupňa konštatoval, že prinajmenšom prvá z týchto dvoch podmienok nebola splnená, pretože žalobkyňa preukázala prítomnosť na trhu len dvoch skorších ochranných znáмок uvedenej série.

b) *Rozsah ochrany vyplývajúcej z riadneho používania ochrannej známky*

Článok 15 ods. 1 nariadenia č. 40/94 stanovuje, že ak počas obdobia piatich rokov po zápise majiteľ nepoužíval riadne ochrannú známku Spoločenstva v Spoločenstve v súvislosti s tovarmi alebo službami, pre ktoré bola zapísaná, alebo ak takéto používanie bolo pozastavené nepretržite päť rokov, ochranná známka Spoločenstva je predmetom sankcií uvedených v tomto nariadení, pokiaľ neexistujú oprávnené dôvody jej nepoužívania. Druhý odsek tohto ustanovenia uvádza, že za riadne používanie sa tiež považuje používanie ochrannej známky Spoločenstva v podobe, ktorá sa líši od podoby, v akej bola zapísaná v prvkoch, ktoré nemenia rozlišovaciu spôsobilosť ochrannej známky.

Okrem toho, podľa článku 43 ods. 2 nariadenia č. 40/94, ak to prihlasovateľ navrhne, majiteľ skoršej ochrannej známky, ktorý podal námietku, musí predložiť dôkaz o tom, že v období päť rokov pred dňom uverejnenia prihlášky ochrannej známky Spoločenstva bola skoršia ochranná známka Spoločenstva v Spoločenstve riadne používaná v súvislosti s tovarmi alebo službami, pre ktoré je zapísaná a ktoré uvádza ako dôvod svojej námietky, alebo o tom, že existujú náležité dôvody nepoužívania, za predpokladu, že skoršia ochranná známka Spoločenstva bola k tomuto dňu už zapísaná najmenej päť rokov. Podľa rovnakého ustanovenia, ak sa skoršia ochranná známka Spoločenstva používala iba vzhľadom na časť tovarov alebo služieb, pre ktoré bola zapísaná, považuje

sa na účely preskúmania námietky za zapísanú iba pre túto časť tovarov alebo služieb. Tretí odsek článku 43 nariadenia č.40/94 rozširuje uplatnenie týchto zásad aj pre prípad skorších národných ochranných známok.

V rozsudku **Ponte Finanziaria/ÚHVT**, už citovanom, sa Súd prvého stupňa vyjadroval k tvrdeniu žalobkyne, ktoré sa týkalo pojmu „obrannej ochranná známka“. Tento pojem podľa talianskeho práva umožňuje uplatniť výnimku z pravidla výmazu ochrannej známky z dôvodu jej nepoužívania za predpokladu, že „majiteľ nepoužívanej ochrannej známky je zároveň majiteľom inej alebo iných podobných ochranných známok, ktoré sú stále platné, z ktorých aspoň jedna sa používa na označenie rovnakých tovarov alebo služieb“.

Súd prvého stupňa však rozhodol, že koncept „obrannej ochrannej známky“ bol neznámy v režime ochrany ochrannej známky Spoločenstva, ktorý stanovuje ako základnú podmienku pre uznanie práv vyplývajúcich z ochranných známok skutočné používanie označenia dotknutých tovarov a služieb pri podnikaní. Súd prvého stupňa v tomto ohľade upresnil, že ochranné nahrávky nepredstavovali „oprávnené dôvody“ nepoužívania, stanovené v článku 43, ods. 2, nariadenia č. 40/94. Tento pojem totiž odkazuje na dôvody súvisiace s prekážkami používania ochrannej známky alebo na situácie, v ktorých by sa používanie ochrannej známky pri podnikaní ukázalo za všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu ako nadmieru náročné. Takým by mohol byť napríklad prípad, keď vnútroštátna právna úprava vyžaduje obmedzenia uvádzania výrobkov označených ochrannou známkou na trh. Nie je tomu tak ale v prípade, ak vnútroštátne ustanovenie umožňuje prihlásiť ako ochrannú známkou označenia, ktoré nie sú určené na používanie pri podnikaní z dôvodu ich čisto obrannej funkcie iného označenia, ktoré je predmetom používania ochranných známok pri podnikaní.

Koncept „obrannej ochrannej známky“ už nie je spojený s možnosťou majiteľa ochrannej známky preukázať riadne používanie tým, že predloží dôkaz o používaní pri podnikaní vo forme, ktorá sa mierne líši od formy, v akej bol zápis vykonaný. Podľa Súdu prvého stupňa predmetom článku 15 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 40/94 je totiž umožniť majiteľovi ochrannej známky upraviť označenie, ktoré používa pri podnikaní tak, aby táto úprava bez zmeny rozlišovacej spôsobilosti umožnila lepšie prispôsobenie požiadavkám uvádzania dotknutých tovarov a služieb na trh a ich propagácie. Rozsah vecnej pôsobnosti tohto ustanovenia sa obmedzuje na situácie, keď označenie konkrétne používané majiteľom ochrannej známky predstavuje formu, v ktorej sa táto ochranná známka používa pri podnikaní. Naopak, toto ustanovenie neumožňuje majiteľovi zapísanej ochrannej známky vyhnúť sa povinnosti používať túto ochrannú známkou tým, že na svoj prospech poukáže na používanie podobnej ochrannej známky, ktorá je predmetom osobitného zápisu.

3. Formálne a procesné otázky

Z funkčnej kontinuity medzi inštanciami Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) vyplýva, že odvolací senát je v rozsahu pôsobnosti článku 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94 (ktorý v prípade konaní o relatívnych dôvodoch

zamietnutia zápisu ukladá povinnosť obmedziť preskúmanie na dôvody a návrhy účastníkov konania) povinný založiť svoje rozhodnutie na všetkých skutkových a právnych okolnostiach, ktoré dotknutý účastník konania predložil buď v rámci konania v prvom stupni alebo v odvolacom konaní s jedinou výhradou upravenou v článku 74 ods. 2 nariadenia č. 40/94 (t. j. ÚHVT nemôže zohľadniť skutočnosti alebo dôkazy, ktoré účastníci konania včas nepredložili)⁴⁶.

Súd prvého stupňa v tomto roku pokračoval v upresňovaní tak zo skutkového, ako aj z právneho hľadiska významu svojej judikatúry objasnením predmetu preskúmania, ktoré vykonáva odvolací senát.

Na jednej strane, pokiaľ ide o vecné preskúmanie odvolacím senátom, v rozsudkoch **La Baronia de Turis/ÚHVT – Baron Philippe de Rothschild (LA BARONNIE) a Caviar Anzali/ÚHVT – Novomarket (Asetra)** Súd prvého stupňa rozhodol, že odvolací senát má rovnaké právomoci ako oddelenie, ktoré prijalo napadnuté rozhodnutie, a že jeho preskúmanie sa vzťahuje na spor v celom rozsahu až ku dňu, keď o ňom rozhoduje⁴⁷. Preto preskúmanie odvolacími senátmi sa neobmedzuje na skúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ale prostredníctvom devolutívneho účinku odvolacieho konania v sebe zahŕňa nové posúdenie sporu v jeho celku, pričom odvolacie senáty sú povinné preskúmať pôvodný návrh nanovo v celom rozsahu a vziať do úvahy dôkazy, ktoré boli v konaní pred nimi včas predložené. Súd prvého stupňa preto rozhodol, že ak odsek 2 článku 74 nariadenia č. 40/94 priznáva ÚHVT fakultatívnu právomoc nevziať do úvahy dôkazy, ktoré účastníci konania nepredložili „včas“, tento pojem sa má na účely konania pred odvolacím senátom vykladať ako odkazujúci na lehotu uplatniteľnú pre podanie odvolania, ako aj na lehoty stanovené v priebehu predmetného konania. Keďže sa tento pojem vzťahuje na všetky konania prebiehajúce na ÚHVT, nebude mať plynutie lehôt stanovených útvárom rozhodujúcim na prvom stupni na predloženie dôkazov vplyv na otázku, či tieto boli predložené odvolaciemu senátu „včas“. Odvolací senát je tak povinný vziať do úvahy jemu predložené dôkazy nezávisle od skutočnosti, či tieto boli alebo neboli predložené námietkovému oddeleniu. Vzhľadom na to, že sporné dokumenty boli v prejednávanej veci predložené v rámci prílohy prehlásenia podaného odvolaciemu senátu v štvormesačnej lehote stanovenej článkom 59 nariadenia č. 40/94, nemožno ich predloženie posudzovať ako oneskorené v zmysle článku 74 ods. 2 nariadenia č. 40/94.

Súd prvého stupňa však rozhodol, že je vhodné preskúmať dôsledky, ktoré treba vyvodiť z tohto nesprávneho právneho posúdenia, keďže vada konania má za následok zrušenie rozhodnutia alebo jeho časti len v prípade, ak sa preukáže, že pri neexistencii tejto vady by napadnuté rozhodnutie mohlo mať iný obsah. V prejednávanej veci, pripomínajúc, že jeho úlohou nie je nahradiť ÚHVT v posúdení predmetných podkladov, Súd prvého stupňa uviedol, že nemožno vylúčiť, že dôkazy, ktoré odvolací senát

⁴⁶ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 23. septembra 2003, Henkel/ÚHVT – LHS (UK) (KLEENCARE), T-308/01, Zb. s. II-3253, bod 32.

⁴⁷ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 10. júla 2006, La Baronia de Turis/ÚHVT – Baron Philippe de Rothschild (LA BARONNIE), T-323/03, a z 11. júla 2006, Caviar Anzali/ÚHVT – Novomarket (Asetra), T-252/04, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

neprávom odmietol vziať do úvahy, mohli zmeniť obsah napadnutého rozhodnutia. Preto zrušil napadnuté rozhodnutie ⁴⁸.

Na druhej strane, pokiaľ ide o právne posúdenie, ktoré vykonáva odvolací senát, Súd prvého stupňa v rozsudku **DEF-TEC Defense Technology/ÚHVT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR)** upresnil, že nie je v zásade ohraničené výlučne odvolacími dôvodmi, ktoré uvádza odvolateľ⁴⁹. Následne, aj keď odvolateľ neuviedol osobitný odvolací dôvod, odvolací senát je napriek tomu povinný preskúmať so zreteľom na všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, či rozhodnutie, ktoré je predmetom žaloby, mohlo alebo nemohlo byť prijaté zákonným spôsobom. V danom prípade žalobca na Súde prvého stupňa uvádza, že rozhodnutie námietkového oddelenia je vzhľadom na chýbajúci podpis neplatné. Súd prvého stupňa rozhodol, že hoci tento žalobný dôvod nebol uvedený pred odvolacím senátom, a za predpokladu, že by sa porušenie uplatniteľných podstatných formálnych náležitostí preukázalo, mal odvolací senát tento dôvod uviesť z úradnej povinnosti.

Rovnako z procesného hľadiska sa Súd prvého stupňa v tomto roku ďalej zaoberal otázkou, ktoré dôkazy proti rozhodnutiu odvolacieho senátu možno predložiť v konaní pred ním.

V rozsudku **Vitakraft-Werke Wührmann/ÚHVT**, už citovanom, Súd prvého stupňa vychádzal z predchádzajúcej judikatúry, keď rozhodol, že skutočnosti namietané pred ním bez ich predchádzajúceho uplatnenia u orgánov ÚHVT môžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia odvolacieho senátu, len ak bol ÚHVT povinný sa nimi zaoberať na základe vlastnej iniciatívy. Keďže článok 74 ods. 1 nariadenia č. 40/94 stanovuje, že v prípade konania týkajúceho sa relatívnych dôvodov zamietnutia zápisu sa ÚHVT pri svojom skúmaní obmedzí na fakty, dôkazy a argumenty predložené účastníkmi konania a na požadovaný žalobný návrh, ÚHVT nemusí brať do úvahy z vlastnej iniciatívy skutočnosti, ktoré neboli predložené účastníkmi konania. V dôsledku toho, takéto skutočnosti nie sú spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odvolacieho senátu.

Naopak, v rozsudku **Armacell/ÚHVT – nmc (ARMAFOAM)**, Súd prvého stupňa rozhodol, že skutočnosť, že účastník konania uviedol pred námietkovým oddelením, že výrobky označené spornými ochrannými známkami môžu byť prípadne zhodné a neskôr pred odvolacím senátom vyhlásil, že o otázke podobnosti výrobkov sa nemusí rozhodnúť vzhľadom na údajný rozdiel medzi kolidujúcimi označeniami, nemala vôbec za následok, že by sa ÚHVT nemal zaoberať otázkou, či výrobky označené uvedenými ochrannými známkami sú podobné alebo zhodné⁵⁰. Následne táto skutočnosť nemá za následok zbavenie tohto účastníka práva spochybniť na Súde prvého stupňa posúdenie odvolacieho senátu v hraniciach právneho a skutkového rámca sporu v tejto veci pred uvedeným senátom.

⁴⁸ Z dôvodu v podstate podobnej analýzy pozri rozsudok Torre Muga, už citovaný.

⁴⁹ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. septembra 2006, DEF-TEC Defense Technology/ÚHVT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR), T-6/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁵⁰ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. októbra 2006, Armacell/ÚHVT – nmc (ARMAFOAM), T-172/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

E. Prístup k dokumentom

Tento rok boli vyhlásené len dva rozsudky, v ktorých bolo rozhodnuté o odmietnutí prístupu k dokumentom podľa nariadenia č. 1049/2001⁵¹. Tieto rozsudky však umožnili Súdu prvého stupňa upresniť rozsah výnimiek založených na ochrane účelu inšpekcií a vyšetrovaní, ako aj na ochrane súdnych konaní.

Na jednej strane, v rozsudku **Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia**, ktorý sa týkal zamietnutia žiadosti o prístup k dokumentom týkajúcim sa konania z oblasti štátnej pomoci, Súd prvého stupňa rozhodol, že samotná skutočnosť, že Komisia uviedla, že prístup by mohol ohroziť potrebný dialóg medzi Komisiou, členským štátom a podnikmi dotknutými v rámci prebiehajúcich vyšetrovaní, nepreukázala existenciu osobitných okolností, ktoré by odôvodňovali, aby sa nevykonalo konkrétne a individuálne preskúmanie dokumentov, o prístup ku ktorým sa žiadalo.

Na druhej strane, v rozsudku **Franchet a Byk/Komisia**, sa Súd prvého stupňa priklonil k zamietnutiu prístupu k rôznym dokumentom OLAF-u a vnútorného kontrolného servisu Komisie. Tieto dokumenty boli oznámené francúzskym a luxemburským súdnym orgánom v rámci vyšetrovania týkajúceho sa nezrovnalostí, ktorých sa dopustil Eurostat. V tomto prípade bola spochybnená zodpovednosť žalobcov.

Súd prvého stupňa po tom, ako pripomenul, že výnimky zo zásady, ktorú predstavuje prístup k dokumentom inštitúcií treba vykladať a aplikovať reštriktívnym spôsobom, skúma uplatnenie uvedených výnimiek uskutočnené Komisiou, obzvlášť tých, ktoré sa týkajú ochrany súdneho konania a účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly.

Pokiaľ ide o prvú výnimku, Súd prvého stupňa sa domnieva, že za okolností, aké nastali v prejednávanom prípade, Komisia nemohla tvrdiť, že rôzne dokumenty, ktoré zaslal OLAF, boli vypracované výlučne na účely súdneho konania. Opatrenia, ktoré prijímú príslušné vnútroštátne orgány alebo orgány Spoločenstva v nadväznosti na správy a informácie, ktoré im postúpi OLAF, sú však vo výlučnej a úplnej zodpovednosti týchto orgánov a môže sa stať, že oznámenie OLAF-u vnútroštátnym orgánom alebo orgánu Spoločenstva nepovedie k začatiu súdneho konania na vnútroštátnej úrovni alebo disciplinárneho alebo správneho konania na úrovni Spoločenstva. Rešpektovanie vnútroštátnych procesných pravidiel je dostatočne zabezpečené, ak sa orgán uistí, že sprístupnením dokumentov sa neporuší vnútroštátne právo. A preto v prípade pochybností sa mal OLAF obrátiť na vnútroštátny súd a bol by povinný odmietnuť prístup len vtedy, ak by sa vnútroštátny súd vyjadril proti sprístupneniu uvedených dokumentov.

Pokiaľ ide o druhú výnimku vyplývajúcu z ochrany účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly, Súd prvého stupňa rozhodol, že toto ustanovenie sa uplatní len vtedy, ak sprístupnenie predmetných dokumentov môže ohroziť dovŕšenie predmetnej inšpekcie, vyšetrovania

⁵¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 z 30. mája 2001 o prístupe verejnosti k dokumentom Európskeho parlamentu, Rady a Komisie (Ú. v. ES L 145, s. 43; Mim. vyd. 01/003, s. 331). Rozsudky Súdu prvého stupňa zo 6. júla 2006, *Franchet a Byk*, T-391/03 a T-70/04, a zo 14. decembra 2006, *Technische Glaswerke Ilmenau/Komisia* T-237/02, zatiaľ neuvyverejnené v Zbierke.

alebo kontroly. Preto je nevyhnutné overiť, či v čase prijatia napadnutých rozhodnutí ešte prebiehali inšpekcie a vyšetrovania, ktoré mohli byť ohrozené a či tieto činnosti boli vykonané v primeranej lehote. Komisia sa v predmetnom prípade nedopustila nesprávneho právneho posúdenia ani nesprávneho posúdenia, keď usúdila, že v čase prijatia prvého napadnutého rozhodnutia musel byť odmietnutý prístup k dokumentom, ktoré boli postúpené francúzskym a luxemburským orgánom, a to z dôvodu, že ich sprístupnenie by ohrozilo ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly. V každom prípade je zjavné, že v určitých oznámeniach OLAF-u Komisii sa OLAF vyjadril *in abstracto*, čiže z právneho hľadiska dostatočne nepreukázal, že sprístupnenie týchto dokumentov by konkrétne ohrozilo ochranu účelu inšpekcií, vyšetrovania a kontroly a že použitá výnimka sa skutočne vzťahuje na všetky informácie obsiahnuté v uvedených dokumentoch. Rozhodnutie o zamietnutí prístupu bolo preto zrušené v rozsahu, v akom sa týkalo posledných uvedených dokumentov.

Na záver je potrebné spomenúť uplatnenie zásad v rozsudku **Kallianos/Komisia** vyplývajúcich z nariadenia č. 1049/2001 na rozhodnutie, v rámci žaloby podanej úradníkom proti rozhodnutiu o zrážke z jeho platu, o žalobnom dôvode založenom najmä na nedostatku transparentnosti⁵². V tejto veci žalobca požiadal o prístup k stanovisku právneho servisu Komisie, ktoré sa týkalo jeho osobnej situácie. Hoci žalobca nepodal žiadosť na základe nariadenia č. 1049/2001, práve vzhľadom na judikatúru týkajúcu sa tejto právnej úpravy bolo rozhodnuté, že Komisia čiastočne porušila právo na prístup k spisu žalobcu. Súd prvého stupňa však nezrušil rozhodnutie Komisie, pretože odmietnutie sprístupniť sporné právne stanovisko nemalo negatívny vplyv na obhajobu žalobcu.

F. Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika (SZBP) – boj proti terorizmu

Súd prvého stupňa vyhlásil v tomto roku tri rozsudky týkajúce sa boja proti terorizmu⁵³. Prvé dva boli doplnením zásad, ktoré boli stanovené v rozsudku Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, ako aj v rozsudku Kadi/Rada a Komisia⁵⁴, kým tretí bol vydaný v úplne novej právnej súvislosti.

Bezpečnostná rada Organizácie spojených národov prijala následkom teroristických útokov z 11. septembra 2001 niekoľko rezolúcií, v ktorých vyzvala všetky členské štáty Organizácie spojených národov (OSN) zmraziť majetky a iné finančné prostriedky fyzických a právnických osôb spojeným s Talibanom, Usámom bin Ládinom a sieťou Al-Qaida. Bezpečnostná rada poverila Výbor pre sankcie, aby určil dotknuté subjekty a viedol ich

⁵² Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. mája 2006, Kallianos/Komisia, T-93/04 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-323/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁵³ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 12. júla 2006, Ayadi/Rada, T-253/02 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-403/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke, ako aj Hassan/Rada a Komisia, T-49/04 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-399/06 P), neuverejnený v Zbierke, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. decembra 2006, Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada, T-228/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁵⁴ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 21. septembra 2005, Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, T-306/01 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-45/05 P), Zb. s. II-3533, ako aj z 21. septembra 2005, Kadi/Rada a Komisia, T-315/01 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-402/05 P), Zb. s. II-3649.

aktuálny zoznam. V Spoločenstve boli tieto rezolúcie vykonané nariadeniami Rady, ktoré nariadili zmrazenie finančných prostriedkov dotknutých fyzických a právnických osôb. Tieto sú zapísané do zoznamu pravidelne kontrolovaného Komisiou na základe aktualizácií uskutočňovaných Výborom pre sankcie. Výnimky zo zmrazenia finančných prostriedkov môžu byť z humanitárnych dôvodov priznané štátmi so súhlasom Výboru pre sankcie. Podľa osobitného postupu môže byť Výboru pre sankcie predložená žiadosť o výmaz zo zoznamu prostredníctvom štátu, v ktorom má dotknutá osoba trvalé bydlisko, alebo ktorého je štátnym príslušníkom.

Chafiq Ayadi, tuniský štátny príslušník s bydliskom v Dubline (Írsko) a Faraj Hassan, líbyjský štátny príslušník, väznený v Brixton (Spojené kráľovstvo) boli zapísaní do predmetného zoznamu Spoločenstva. Tieto osoby požiadali Súd prvého stupňa, aby zrušil toto opatrenie, a Súd prvého stupňa v dvoch rozsudkoch, ktoré vydal, upresňuje viaceré body, ktoré sa týkajú postupu zmrazenia finančných prostriedkov.

V rozsudku **Ayadi/Rada**, už citovanom, Súd prvého stupňa po tom, ako pripomenul, že zmrazenie finančných prostriedkov stanovené napadnutým nariadením neporušuje základné práva fyzickej osoby uznané v celosvetovom meradle (jus cogens), pripúšťa, že ide o mimoriadne drastické opatrenie. Dodáva však, že dôležitosť cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou môže odôvodňovať takéto negatívne dôsledky a zmrazenie finančných prostriedkov nebráni dotknutým jednotlivcom s ohľadom na okolnosti viesť uspokojujúci osobný, rodinný a spoločenský život. Najmä, týmto jednotlivcom nie je bránené vo výkone profesijnej činnosti, hoci v každom prípade je regulovaný výber príjmov z tejto činnosti.

Ďalej, pokiaľ ide o postup výmazu zo zoznamu, Súd prvého stupňa konštatuje, že smernice Výboru pre sankcie a napadnuté nariadenie Rady stanovujú právo jednotlivcov podať Výboru pre sankcie žiadosť o opätovné preskúmanie svojho prípadu prostredníctvom vlády krajiny, v ktorej má trvalé bydlisko a/alebo ktorej je štátnym príslušníkom. Toto právo je teda rovnako zabezpečené právnym poriadkom Spoločenstva. V rámci skúmania takejto žiadosti sú členské štáty povinné rešpektovať základné práva zainteresovaných osôb pokiaľ nie sú prekážkou pre riadne vykonanie ich záväzkov podľa Charty OSN. Najmä, členské štáty musia v maximálnej možnej miere dbať o to, aby zainteresovaným bolo umožnené účinne uplatniť svoje stanovisko pred príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Členské štáty nemôžu odmietnuť začatie konania o preskúmaní iba z toho dôvodu, že dotknutý jednotlivec nie je schopný predložiť presné a relevantné informácie, pretože sa nemohol dozvedieť z dôvodu ich tajnej povahy presné dôvody, ktoré odôvodňovali jeho zahrnutie do zoznamu. Sú tiež povinné dbať o to, aby prípad zainteresovaných osôb bol bez odkladu, lojálne a nestranne predložený Výboru pre sankcie, ak sa to zdá objektívne odôvodnené s ohľadom na predložené relevantné informácie.

Zainteresovaní majú napokon možnosť podať návrh na začatie konania pred vnútroštátnym súdom proti prípadnému svojvoľnému odmietnutiu príslušného vnútroštátneho orgánu predložiť ich prípad Výboru pre sankcie na opätovné preskúmanie. Potreba zaistiť plnú účinnosť práva Spoločenstva môže viesť vnútroštátny súd k tomu, aby v prípade potreby nepoužil vnútroštátne pravidlo, ktoré bráni výkonu tohto práva, akým je pravidlo, ktoré by vylučovalo súdnu kontrolu odmietnutia vnútroštátnych orgánov konať tak, aby sa zabezpečila diplomatická ochrana ich štátnych príslušníkov. V predmetnej veci sa Súd

prvého stupňa domnieva, že páni Ayadi a Hassan musia uplatniť možnosti súdnej ochrany založené na vnútroštátnom práve, ak majú v úmysle spochybniť údajný nedostatok lojálnej spolupráce írskych a britských orgánov voči nim.

Rozsudok **Organizácia mudžahedínov iránskeho ľudu/Rada**, už citovaný, sa takisto týka boja proti terorizmu, ale bol vydaný v inom právnom kontexte, na účely zachovania iných zásad. Dňa 28. septembra 2001 totiž Bezpečnostná rada OSN prijala rezolúciu, v ktorej vyzvala všetky členské štáty OSN na boj s terorizmom všetkými prostriedkami a na boj proti financovaniu terorizmu, najmä zmrazením finančných prostriedkov právnických a fyzických osôb, ktoré páchajú alebo sa pokúšajú o spáchanie teroristických činov. Táto rezolúcia sa odlišuje od rezolúcií uvedených v rozsudkoch Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, Kadi/Rada a Komisia, Ayadi/Rada ako aj Hassan/Rada a Komisia, už citovaných, v tom zmysle, že určenie osôb, ktorých finančné prostriedky je potrebné zmraziť, je ponechané na diskrečnej právomoci štátov. V Spoločenstve bola táto rezolúcia vykonaná najmä dvomi spoločnými pozíciami a nariadením Rady prijatými 27. decembra 2001, ktorými bolo nariadené zmrazenie finančných prostriedkov fyzických a právnických osôb zapísaných do zoznamu založeného a pravidelne aktualizovaného Radou⁵⁵. V spoločnej pozícii a v rozhodnutí z 2. mája 2002 Rada aktualizovala zoznam dotknutých fyzických a právnických osôb tým, že tam doplnila najmä Organizáciu mudžahedínov iránskeho ľudu (OMPI)⁵⁶. Odvtedy Rada prijala rôzne spoločné pozície a rozhodnutia aktualizujúce predmetný zoznam, pričom OMPI v ňom stále figurovala. OMPI podala na Súd prvého stupňa žalobu, v ktorej žiadala zrušenie týchto spoločných pozícií a rozhodnutí v rozsahu, v akom sa jej tieto akty týkajú.

Vo svojom rozsudku Súd prvého stupňa konštatuje, že určité základné práva a záruky, najmä právo na obhajobu, povinnosť odôvodnenia a právo na účinnú súdnu ochranu, sú v kontexte prijatia rozhodnutia Spoločenstva o zmrazení finančných prostriedkov podľa sporného nariadenia v podstate plne uplatniteľné. Pokiaľ ide o právo na obhajobu, Súd prvého stupňa stanovil rozdiel medzi predmetným prípadom a prípadmi, ktoré boli predmetom rozsudku Yusuf a Al Barakaat International Foundation/Rada a Komisia, ako aj rozsudku Kadi/Rada a Komisia. Keďže v systéme, ktorý je sporný v predmetnej veci bolo konkrétne určenie fyzických a právnických osôb, ktorých finančné prostriedky majú byť zmrazené, ponechané na posúdenie členov OSN, toto určenie patrí do výkonu vlastnej právomoci, predpokladajúcej zo strany Spoločenstva vykonanie posúdenia z hľadiska práva OSN. Za týchto podmienok, rešpektovanie práva na obhajobu dotknutých osôb spočíva v podstate v celom rozsahu na Rade.

Stanovujúc rozsah týchto práv a záruk, ako aj obmedzení, ktoré sa na ne môžu vzťahovať v kontexte prijatia opatrenia Spoločenstva na zmrazenie finančných prostriedkov, Súd prvého stupňa najskôr rozhodol, že všeobecná zásada rešpektovania práva na obhajobu si

⁵⁵ Spoločná pozícia 2001/930/SZBP o boji s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 90; Mim. vyd. 18/01, s. 213), spoločná pozícia 2001/931/SZBP o uplatňovaní špecifických opatrení na boj s terorizmom (Ú. v. ES L 344, s. 93; Mim. vyd. 18/01, s. 217) a nariadenie (ES) č. 2580/2001 o určitých obmedzujúcich opatreniach zameraných proti určitým osobám a subjektom s cieľom boja proti terorizmu (Ú. v. ES L 344, s. 70; Mim. vyd. 18/01, s. 207).

⁵⁶ Spoločná pozícia 2002/340/SZBP, ktorou sa aktualizuje spoločná pozícia 2001/931 [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 116, s. 75), ako aj rozhodnutie 2002/334/ES o vykonaní článku 2 ods. 3 nariadenia č. 2580/2001 a zrušení rozhodnutia 2001/927/ES [neoficiálny preklad] (Ú. v. ES L 116, s. 33).

nevyžaduje, aby boli dotknuté osoby pri prijímaní prvotného rozhodnutia na zmrazenie ich finančných prostriedkov vypočuté Radou, keďže toto rozhodnutie musí mať účinok prekvapenia. Naopak, táto zásada si vyžaduje, pokiaľ tomu nebránia naliehavé dôvody týkajúce sa bezpečnosti Spoločenstva alebo jeho členských štátov, alebo udržiavanie ich medzinárodných vzťahov, aby údaje, ktoré sú podkladom pre rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov, boli oznámené pokiaľ možno s prijatím prvotného rozhodnutia, alebo hneď ako je to možné po prijatí tohto rozhodnutia. S rovnakými výhradami musí byť dotknutým osobám umožnené účinne uplatniť ich pripomienky pred prijatím každého ďalšieho rozhodnutia o zachovaní zmrazenia finančných prostriedkov.

Rovnako, stále s rovnakými výhradami, odôvodnenie prvotného rozhodnutia o zmrazení finančných prostriedkov sa musí špecificky a konkrétne týkať údajov, ktoré viedli k zmrazeniu finančných prostriedkov, najmä presných informácií alebo materiálu zo spisu, ktoré preukazujú, že vo vzťahu k dotknutým osobám bolo príslušným vnútroštátnym orgánom prijaté rozhodnutie. Odôvodnenie musí tiež uvádzať dôvody, pre ktoré sa Rada pri uplatnení svojej voľnej úvahy domnieva, že voči dotknutým osobám je potrebné prijať takéto opatrenie.

Napokon, právo na účinnú súdnu ochranu je zabezpečené právom dotknutých osôb podať žalobu na Súd prvého stupňa proti každému rozhodnutiu, ktorým sa nariaďuje zmrazenie ich finančných prostriedkov alebo jeho zachovanie. Vzhľadom na širokú mieru voľnej úvahy, ktorou disponuje Rada v tejto oblasti, preskúmanie zákonnosti týchto rozhodnutí vykonávané Súdom prvého stupňa sa musí obmedziť na overenie toho, či boli dodržané procesné pravidlá a pravidlá odôvodnenia, či sa vychádzalo z vecne správnych skutkových okolností, a či nedošlo k zjavnému omylu v posúdení alebo k zneužitiu právomoci.

Uplatnením týchto zásad v prejednávacom prípade Súd prvého stupňa poznamenáva, že relevantná právna úprava nestanovuje výslovne žiadny postup oznámenia skutočností na obvinenie a vypočutie dotknutých osôb, ktoré by bolo vykonané v predstihu alebo súčasne s prijatím prvotného rozhodnutia o zmrazení ich finančných prostriedkov alebo v kontexte prijatia následných rozhodnutí o zachovaní zmrazenia finančných prostriedkov, s cieľom dosiahnutia ich výmazu zo zoznamu. Súd prvého stupňa v nadväznosti na to konštatuje, že OMPI neboli oznámené skutočnosti, ktoré viedli k zmrazeniu finančných prostriedkov, v žiadnom momente pred podaním žaloby. Ani prvotné rozhodnutie o zmrazení finančných prostriedkov ani následné rozhodnutia o zachovaní tohto zmrazenia vôbec neuvádzajú presné informácie alebo materiál zo spisu, ktoré preukazujú, že bolo príslušným vnútroštátnym orgánom prijaté rozhodnutie odôvodňujúce jeho zaradenia do sporného zoznamu. Súd prvého stupňa z toho vyvodil porušenie povinnosti odôvodnenia, ktorá spočíva na Rade. V dôsledku toho Súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka OMPI.

II. Sporové konania o náhradu škody

A. Podmienky prípustnosti žaloby o náhradu škody

Žaloba o náhradu škody založená na článku 288 druhom odseku ES je autonómnym právnym prostriedkom, ktorý sa od žaloby o neplatnosť líši v tom, že nesmeruje k zrušeniu

určitého opatrenia, ale k náhrade ujmy spôsobenej inštitúciou. Osobitosť žaloby o náhradu škody vedie k tomu, že musí byť výnimočne posúdená ako neprípustná, ak v skutočnosti smeruje ku zrušeniu aktu, ktorý sa stal záväzným, a ak by v prípade, že by jej bolo vyhovené, mala za následok zrušenie právnych účinkov predmetného aktu. Podľa judikatúry tak tomu bolo najmä v prípade, ak žaloba o náhradu škody smerovala k zaplateniu sumy, ktorej výška presne zodpovedala poplatkom, ktoré zaplatil žalobca pri výkone aktu, ktorý sa stal záväzným⁵⁷.

Vo veci, ktorá bola predmetom rozsudku **Danzer/Rada**⁵⁸, sa žalobcovia svojou žalobou domáhali náhrady škody, ktorú údajne utrpeli z dôvodu penále, ktoré im uložili príslušné rakúske orgány na základe vnútroštátneho práva, ktorým boli prebraté dve smernice na zosúladenie právnych úprav týkajúcich sa spoločností⁵⁹. Nedomáhali sa žiadnej náhrady škody, ktorú by bolo možné považovať za odlišnú od samotných účinkov bezprostredne a výlučne vyplývajúcich z výkonu rozhodnutia o penále. Súd prvého stupňa z toho usúdil, že žalobcovia sa prostredníctvom ich žaloby o náhradu škody usilovali o dosiahnutie účinkov, ktoré sú spojené so zrušením rozhodnutí o penále prijatých vnútroštátnymi orgánmi s príslušnou právomocou a preto ich žaloba bola neprijateľná.

Súd prvého stupňa vyvodil tento záver z viacerých úvah týkajúcich sa systematiky metód práva Spoločenstva. Rozhodol totiž, že aj za predpokladu, že dotknuté smernice by boli priamym základom vnútroštátnych rozhodnutí o pokutách a žalobcovia by takto mali záujem na konštatovaní ich nezákonnosti, ich žaloba o náhradu škody nepredstavovala vhodný prostriedok na dosiahnutie tohto cieľa. V systéme opravných prostriedkov stanovených v Zmluve sa za vhodný prostriedok považuje domáhanie sa pred vnútroštátnym súdom prejednávajúcim žalobu proti týmto rozhodnutiam, aby s cieľom posúdiť platnosť sporných ustanovení podal návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor. Súd prvého stupňa v tomto ohľade vôbec nepovažoval za relevantnú skutočnosť, že vnútroštátne súdy, na ktorých prebiehalo konanie, zamietli ich žiadosti v tomto zmysle. Súd prvého stupňa totiž upresnil, že bez toho, aby bola dotknutá prípadná zodpovednosť daného členského štátu⁶⁰, judikatúra Súdneho dvora nepozná všeobecnú povinnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania⁶¹. Súd prvého stupňa teda rozhodol, že mu neprináležalo, aby v rámci žaloby o náhradu škody posúdil vhodnosť odmietnutia rakúskych súdov podať návrh na začatie prejudiciálneho konania s cieľom posúdiť platnosť sporných ustanovení uvedených smerníc. Podľa Súdu prvého stupňa by totiž prípustnosť žaloby o náhradu škody žalobcom umožnila obísť nielen zamietnutie ich návrhov na zrušenie vnútroštátnych rozhodnutí o penále zo strany vnútroštátnych súdov,

⁵⁷ Rozsudok Súdneho dvora z 26. februára 1986, Krohn/Komisia, 175/84, Zb. s. 753, body 30, 32 a 33.

⁵⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa z 21. júna 2006, Danzer/Rada, T-47/02, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁵⁹ Prvá smernica Rady 68/151/EHS z 9. marca 1968 o koordinácii ochranných opatrení, ktoré členské štáty vyžadujú od obchodných spoločností na ochranu záujmov spoločníkov a tretích osôb v zmysle druhého odseku článku 48 zmluvy ES s cieľom zabezpečiť rovnocennosť týchto ochranných opatrení v rámci celého spoločenstva (Ú. v. ES L 65, 14.3.1968, s. 8); štvrtá smernica Rady 78/660/EHS z 25. júla 1978 o ročnej účtovnej závierke niektorých typov spoločností, vychádzajúca z článku 44 ods. 2 písm. g) zmluvy (Ú. v. ES L 222, 14.8.1978, s. 11).

⁶⁰ Rozsudok Súdneho dvora z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, Zb. s. I-10239.

⁶¹ Rozsudky Súdneho dvora zo 6. októbra 1982, CILFIT, 283/81, Zb. s. 3415, bod 21, a z 22. októbra 1987, Foto-Frost, 314/85, Zb. s. 4199, bod 14.

ktoré jediné majú na to právomoc, ale aj odmietnutie tými istými vnútroštátnymi súdmi podať návrh na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor, čo by predstavovalo zásah do samotnej zásady súdnej spolupráce, ktorá sa uplatňuje v prejudiciálnom konaní.

B. Prijateľnosť návrhov smerujúcich k tomu, aby bol vydaný príkaz

V rozsudku **Galileo/Komisía**⁶², sa Súd prvého stupňa v rámci žaloby o náhradu škody vyjadril k prípustnosti návrhov smerujúcich k dosiahnutiu zastavenia údajných protiprávnych konaní Komisie. V tejto veci žalobkyne, ktoré boli majiteľkami viacerých ochranných známk Spoločenstva obsahujúcich označenie Galileo, vzniesli námietky voči používaniu tohto pojmu Komisiou v súvislosti s európskym projektom systému satelitnej rádiovkej navigácie a žiadali najmä, aby Súd prvého stupňa zakázal Komisii používanie tohto pojmu. Komisia sa dovoľavala neprípustnosti týchto návrhov s tvrdením, že Zmluva ES takú zodpovednosť sudcovi Spoločenstva nezveruje, a to ani v rámci konania o náhradu škody.

Súd prvého stupňa sa však domnieval, že súd Spoločenstva mal podľa článku 288 druhého odseku ES a článku 235 ES právomoc uložiť Spoločenstvu akúkoľvek formu náhrady škody v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov v oblasti mimozmluvnej zodpovednosti vrátane náhrady v naturálnej forme, ak sa to javí v súlade s týmito zásadami, v prípade potreby tiež formou príkazu tak urobiť alebo neurobiť. Pritom v oblasti ochranných známk smernica 89/104⁶³ pristupuje k harmonizácii, ktorá oprávňuje majiteľa ochrannej známky „zabrániť všetkým tretím osobám“ ju používať. Súd prvého stupňa z toho vyvodil, že jednotná ochrana majiteľa ochrannej známky vyplývala zo všeobecných zásad spoločných členským štátom v tom zmysle, že Spoločenstvo sa v podstate nemôže vyhnúť zodpovedajúcemu procesnému opatreniu prostredníctvom sudcu Spoločenstva, a inštitúcie Spoločenstva sú povinné konať úplne v súlade s právom Spoločenstva, ktoré zahŕňa aj sekundárne právo.

C. Príčinná súvislosť

Uplatnenie mimozmluvnej zodpovednosti Spoločenstva, či už za protiprávne konanie, alebo v prípade absencie takého konania, predpokladá príčinnú súvislosť medzi udalosťou a spôsobenou škodou⁶⁴. V rozsudkoch **Abad Pérez a i./Rada a Komisia**, ako aj **É.R. a i./**

⁶² Rozsudok Súdu prvého stupňa z 10. mája 2006, Galileo International Technology a i./Komisia, T-279/03 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-325/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁶³ Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk (Ú. v. ES L 40, 11.2.1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).

⁶⁴ Pozri najmä, pokiaľ ide o zodpovednosť z dôvodu protiprávneho konania, rozsudok Súdneho dvora z 5. marca 1996, Brasserie du pêcheur a Factortame, C-46/93 a C-48/93, Zb. s. I-1029, bod 51; ako aj, pokiaľ ide o zodpovednosť v prípade absencie takého konania, rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2005, FIAMM a FIAMM Technologies/Rada a Komisia, T-69/00 (preskúmaný v konaní o odvolaní, C-120/06 P), bod 160, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

Rada a Komisia⁶⁵ Súd prvého stupňa upresnil pojem príčinnej súvislosti v rámci žalôb podaných postupne španielskymi chovateľmi, nepriamymi poškodenými a právnymi nástupcami piatich osôb zosnulých vo Francúzsku, ktorými sa usilovali získať náhradu škôd, ktoré boli im údajne spôsobené činnosťami a opomenutiami zo strany Rady a Komisie vzhľadom na šírenie choroby šialených kráv a novej formy Creutzfeldt-Jakobovej choroby v Európe.

V tejto súvislosti Súd prvého stupňa najmä upresnil, že v oblasti, akou je oblasť zdravia zvierat a ľudí, musí byť existencia príčinnej súvislosti medzi správaním a spôsobenou škodou preukázaná na základe analýzy správania vyžadovaného od inštitúcií v závislosti od vedeckých poznatkov v tom čase. Navyše, v prípadoch, kde správanie, ktoré údajne vyvolalo uvedenú škodu, pozostáva z absencie konania, je obzvlášť potrebné mať istotu, že uvedená škoda bola skutočne spôsobená vytykanou nečinnosťou a nemohla byť vyvolaná správaním odlišným od toho, ktoré je vytykané žalovaným inštitúciám. Opierajúc sa najmä o tieto zásady, Súd prvého stupňa napokon rozhodol, že nebolo preukázané, že údajne protiprávne činnosti a opomenutia zo strany Rady a Komisie mohli byť považované za určitú a priamu príčinu uvedených škôd. Nebolo totiž preukázané, že sporné škody by neboli vznikli, ak by žalované inštitúcie prijali – alebo v minulosti prijali – opatrenia, ktorých neprijatie im žalobcovia vytykali.

D. Zodpovednosť za protiprávne správanie

Podľa ustálenej judikatúry v oblasti zodpovednosti Spoločenstva za škody spôsobené osobám porušením práva Spoločenstva, ktorého sa dopustila inštitúcia alebo orgán Spoločenstva, je priznané právo na náhradu škody, keď sú splnené tri podmienky, to znamená, že z porušeného pravidla práva vyplývajú práva jednotlivca, že porušenie je dostatočne preukázané a že existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením právnej normy pôvodcom protiprávneho úkonu a škodou, ktorú utrpel poškodený⁶⁶. V dvoch prípadoch Súd prvého stupňa upresnil, že bolo potrebné pravidlo práva rozumieť ako pravidlo, z ktorého vyplývajú práva jednotlivcom.

Na prvom mieste, v rozsudku **Camós Grau/Komisia**, už uvedenom, Súd prvého stupňa rozhodol, že pravidlo nestrannosti, ktoré zaväzuje inštitúcie pri plnení takých vyšetrovacích úloh, akých plnením je poverený OLAF, sa okrem všeobecného záujmu zameriava na ochranu dotknutých osôb, a priznáva im teda subjektívne právo na dodržiavanie zodpovedajúcich záruk⁶⁷. Preto je potrebné ho považovať za pravidlo, ktoré má za cieľ priznať práva jednotlivcom. V prejednávanom prípade bolo porušenie tohto pravidla OLAF-om závažné a zjavné. Okrem toho, existuje priama príčinná súvislosť medzi porušením právnej normy pôvodcom protiprávneho úkonu a škodou, ktorú utrpel žalobca, pozostávajúcou zo zásahu do jeho cti a profesijného dobrého mena a ťažkostí spojených

⁶⁵ Rozsudky Súdu prvého stupňa z 13 décembre 2006, Abad Pérez a i./Rada a Komisia, T-304/01, ako aj É.R. a i./Rada a Komisia, T-138/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁶⁶ Pozri najmä rozsudok *Brasserie du pêcheur a Factortame*, už citovaný, bod 51.

⁶⁷ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. apríla 2006, *Camós Grau/Komisia*, T-309/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

s jeho existenčnými podmienkami. Súd prvého stupňa teda priznal pánovi M. Camós Grau náhradu škody vo výške 10 000 EUR.

Na druhom mieste, v rozsudku **Tillack/Komisia**, Súd prvého stupňa pripomína, že už rozhodol, že zásada správneho úradného postupu sama o sebe nepriznáva práva jednotlivcom⁶⁸. Súd prvého stupňa však upresňuje, že je tomu inak, pokiaľ je táto zásada vyjadrením osobitných práv, akým je právo, aby sa ich záležitosti vybavovali neustranne, spravodlivo a v primeranej lehote, právo byť vypočutý, právo na prístup k spisu alebo právo na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle článku 41 Charty základných práv Európskej únie⁶⁹.

E. Zodpovednosť v prípade absencie protiprávneho konania

Ako Súd prvého stupňa rozhodol v zložení veľkej komory v roku 2005, článok 288 druhý odsek ES umožňuje jednotlivcom dosiahnuť za určitých podmienok na súde náhradu škôd aj v prípade, že nedošlo k protiprávnemu konaniu pôvodcu škody⁷⁰. V roku 2006, Súd prvého stupňa mal možnosť sa opakovane vyjadriť k tomuto systému zodpovednosti, o čom svedčia tieto dva prípady.

Na jednej strane, v rozsudku **Galileo/Komisia**, už citovanom, Súd prvého stupňa pripomína, že zodpovednosť Spoločenstva v prípade, že nedošlo k protiprávnemu konaniu možno uplatniť len v prípade, ak ide o škodu neobvyklú a osobitú. Škoda sa považuje za neobvyklú, pokiaľ prekračuje hranice hospodárskych rizík, ktoré sú vlastné činnostiam v predmetnom sektore. Súd prvého stupňa však v tomto prípade usudzuje, že skutočnosť, že škoda bola spôsobená tým, že inštitúcia Spoločenstva použila určitý pojem na označenie projektu, nemožno považovať za prekročenie hraníc rizík, ktoré sú vlastné používaniu rovnakého pojmu ako ochrannej známky, keďže z dôvodu vlastností vybratého pojmu, inšpirovaného menom slávneho talianskeho matematika, fyzika a astronóma, sa majiteľ známky dobrovoľne vystavil riziku, že niekto iný môže v súlade s právom, t. j. bez poškodenia práv z ochrannej známky, nazvať rovnakým menom jeden zo svojich projektov.

Na druhej strane, v rozsudku **Masdar/Komisia**⁷¹, Súd prvého stupňa uznal možnosť žalobcu domáhať sa bezdôvodného obohatenia a konania bez príkazu na účely založenia mimozmluvnej zodpovednosti inštitúcií aj v prípade absencie ich protiprávneho konania. Dôvodom vzniku tohto prípadu bola zmluva o subdodávke, podpísaná žalobkyňou so zmluvnou spoločnosťou Komisie. Táto spoločnosť po tom, ako jej žalobkyňa nevyplatila odmenu, sa obrátila na Komisiu, ktorá jej však odmietla priamo zaplatiť. Žalobkyňa preto podala žalobu o náhradu škody, v ktorej uviedla, že Komisia porušila určité zásady mimozmluvnej zodpovednosti uznané veľkým počtom členských štátov.

⁶⁸ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 4. októbra 2006, Tillack/Komisia, T-193/04, ktorý cituje rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 2001, Area Cova a i./Rada a Komisia, T-196/99, Zb. s. II-3597, bod 43.

⁶⁹ Charta základných práv Európskej únie vyhlásená 7. decembra 2000 v Nice (Ú. v. ES C 364, 2000, s. 1).

⁷⁰ Rozsudok FIAMM a FIAMM Technologies/ Rada a Komisia, už citovaný, body 158 à 160.

⁷¹ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 16. novembra 2006, Masdar/Komisia, T-333/03, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

Uviedla najmä občianskoprávnu žalobu založenú na bezdôvodnom obohatení (zásada de in rem verso) a na konaní bez príkazu (zásada negotiorum gestio).

Po tom, ako pripomenul, že zodpovednosť Spoločenstva možno založiť aj v prípade absencie protiprávneho konania, Súd prvého stupňa konštatuje, že žaloby založené na bezdôvodnom obohatení alebo konaní bez príkazu majú za osobitných podmienok v občianskom práve predstavovať základ mimozmluvnej povinnosti pre toho, kto sa obohatil, alebo osobu, o ktorej záležitosť ide, ktorá pozostáva vo všeobecnosti buď z vrátenia toho, čo bolo nadobudnuté neoprávnene, alebo z nahradenia škody konajúceho. Preto žalobné dôvody založené na bezdôvodnom obohatení a konaní bez príkazu nemožno zamietnuť iba z dôvodu, že podmienka týkajúca sa protiprávnosti spávania inštitúcie nie je splnená. Uvádzajúc tiež, že súd Spoločenstva už mal príležitosť uplatniť určité zásady vrátenia súm zaplatených bez právneho dôvodu, najmä v prípade bezdôvodného obohatenia, ktorého zákaz predstavuje všeobecnú zásadu práva Spoločenstva, Súd prvého stupňa vyvodzuje záver, že je vhodné preskúmať, či podmienky žaloby založenej na bezdôvodnom obohatení alebo žaloby založenej na konaní bez príkazu sú v prejednávanom prípade splnené.

V tomto ohľade Súd prvého stupňa pripomína spôsoby použitia týchto žalôb podľa zásad spoločných pre právne poriadky členských štátov, čo znamená, že na jednej strane ich nemožno použiť, pokiaľ prospech toho, kto sa obohatil, alebo osoby, o ktorej záležitosť ide, je možné zdôvodniť zmluvou alebo právnou povinnosťou a, na druhej strane, že tieto žaloby môžu byť vo všeobecnosti použité len subsidiárne, to znamená v prípade, ak poškodená osoba nemôže použiť na uplatnenie svojho nároku žiadnu inú žalobu. Na základe toho Súd prvého stupňa v prejednávanom prípade uzavrel, že žalobné dôvody, ktoré uviedla žalobkyňa, nie sú dôvodné.

III. *Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia*

Predsedom Súdu prvého stupňa bolo v tomto roku podaných 25 návrhov na nariadenie predbežného opatrenia, čo predstavuje mierny nárast v porovnaní s počtom návrhov (21) predložených v minulom roku. V roku 2006 sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení meritórne rozhodol v 24 prípadoch a dvakrát vyhovel návrhom na nariadenie predbežného opatrenia v uzneseniach **Globe/Komisia a Romana Tabacchi/Komisia**⁷².

Uznesenie **Globe/Komisia** predstavuje pokračovanie uznesenia vydaného v roku 2005 vo veci Deloitte/Komisia⁷³, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v poslednej uvedenej veci, viedlo k nariadeniu predbežných opatrení. Žalobkyňa v prejednávanom prípade požiadala o odklad výkonu rozhodnutia, ktorým Komisia zamietla ponuku žalobcu v rámci postupu verejného obstarávania dodávok určených pre niektoré krajiny strednej Ázie.

⁷² Uznesenie Súdu prvého stupňa z 20. júla 2006, *Globe/Komisia*, T-114/06 R, a z 13. júla 2006, *Romana Tabacchi/ Komisia*, T-11/06 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

⁷³ Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 20. septembra 2005, *Deloitte Business Advisory/ Komisia*, T-195/05 R, Zb. s. II-3485.

Najskôr, pokiaľ ide podmienku týkajúcu sa existencie fumus boni juris, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení rozhodol, že jeden zo žalobných dôvodov, ktoré uviedla žalobkyňa, mal za následok vznik vážnej pochybnosti, pokiaľ ide o zákonnosť verejného obstarávania. Skúmajúc preto, či bolo naliehavé nariadiť navrhnutý odklad výkonu, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení uznal, že nie je jeho úlohou predpovedať opatrenia, ktoré mohla prijať Komisia pri výkone prípadného zrušujúceho rozsudku. Dodal však, že všeobecná právna zásada úplnej a účinnej súdnej ochrany znamená, že musí byť zabezpečená predbežná ochrana osôb podliehajúcich súdnej právomoci, pokiaľ je nevyhnutná na plnú účinnosť budúceho konečného rozhodnutia, aby sa predišlo medzere v právnej ochrane zabezpečovanej súdmi Spoločenstva. Je teda vhodné preskúmať, či po prípadnom vyhlásení zrušujúceho rozsudku možnosť Komisie zorganizovať nové verejné obstarávanie by umožnila napraviť škodu uvedenú žalobcom, a v prípade zápornej odpovede posúdiť, či žalobcovi možno priznať náhradu škody.

V prejednávanom prípade bolo však málo pravdepodobné, že po prípadnom vyhlásení zrušujúceho rozsudku, ku ktorému by pravdepodobne došlo po skončení výkonu zmluvy, by Komisia zorganizovala nové verejné obstarávanie. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení teda skúmal, či Globe mohla byť priznaná náhrada škody za stratu možnosti získať zmluvu, ktorá bola predmetom verejného obstarávania Spoločenstva. Akokoľvek pravdepodobná by bola táto možnosť, bolo veľmi ťažké, až nemožné, určiť jej rozsah a následne posúdiť s vyžadovanou presnosťou škodu, ktorá vyplývala z jej straty. Keďže škoda nemohla byť stanovená s dostatočnou presnosťou, bolo nevyhnutné ju považovať za ťažko napravitelnú. Predseda Súdu prvého stupňa sa tiež domnieval, že táto škoda bola vážna, vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávaného prípadu a vlastnosti trhu, na ktorom pôsobila žalobkyňa a podnik, ktorý bol záujemcom o uzavretie zmluvy.

Napokon, pristupiac k porovnaniu predmetných záujmov, sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení pripomenul, že existovali vážne dôvody domnievať sa, že Komisia konala protiprávne. Okrem toho, vzhľadom na náhradu škody, ktorú mohol záujemca o uzavretie zmluvy žiadať od Komisie na príslušnom súde, rovnováha záujmov sa nemohla nakláňať v prospech záujemcu o uzavretie zmluvy na úkor žalobkyne. Okrem toho Komisia nemohla uviesť žiadny záujem, ktorý by mohol zmeniť toto posúdenie, takže sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení nariadil odklad výkonu rozhodnutia o uzavretí zmluvy.

V uznesení **Romana Tabacchi/Komisie** sa Predseda Súdu prvého stupňa vyjadril o návrhu, ktorý podal podnik usilujúci sa dosiahnuť oslobodenie od povinnosti zložiť bankovú záruku ako podmienku možnosti neuhradiť okamžite pokutu, ktorá mu bola uložená. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení konštatoval, že okolnosti v predmetnej veci boli výnimočné a odôvodňovali čiastočný odklad povinnosti žalobkyne zložiť bankovú záruku. Žalobkyni sa totiž podarilo preukázať, okrem existencie fumus boni juris, že zložitá ekonomická situácia jej a jej akcionárov bola príčinou, pre ktorú jej určité banky odmietli udeliť žiadanú záruku. Porovnaním záujmov v prejednávanej veci sa sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení tiež domnieval, že finančné záujmy Komisie by neboli lepšie chránené okamžitým nariadením výkonu rozhodnutia, keďže bolo nepravdepodobné, že by mohla získať sumu zodpovedajúcu výške pokuty. V tomto prípade boli tiež nariadené predbežné opatrenia.

Na záver uvedieme skutočnosť, že v prípade, ktorý bol predmetom rozsudku **Endesa/Komisia**⁷⁴, už uvedeného v súvislosti s kontrolou koncentrácií, žalobkyňa podala návrh na nariadenie predbežného opatrenia, smerujúci najmä k nariadeniu odkladu výkonu rozhodnutia Komisie, ktorým bola zamietnutá sťažnosť Endesy⁷⁵. Sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení vo svojom uznesení pripomína, že naliehavosť návrhu na nariadenie predbežných opatrení sa musí posudzovať s ohľadom na existujúcu nevyhnutnosť predbežne rozhodnúť s cieľom predísť vzniku vážnej a nenapraviteľnej ujmy na strane účastníka konania, ktorý požaduje nariadenie predbežného opatrenia. Taká ujma musí byť predovšetkým spôsobilá vzniknúť na strane záujmov tohto účastníka konania. Endesa najmä uvidela, že existuje nebezpečenstvo, že v prípade nenariadenia predbežného opatrenia Gas Natural prevezme nad ňou kontrolu a pristúpi k jej likvidácii, pričom táto ujma by podľa žalobkyne ovplyvnila tiež jej akcionárov. Podľa sudcu rozhodujúceho o predbežnom opatrení však Endesa nemôže účinne namietat naliehavosť ujmy, ktorá by vznikla jej akcionárom, pretože títo majú odlišnú právnu subjektivitu. Pokiaľ ide o údajnú osobnú ujmu Endesy, predseda Súdu prvého stupňa konštatuje, že je teoretická, keďže závisí od vyhlásenia a úspešnosti ponuky na prevzatie, ktorej úspech v tomto štádiu nebol preukázaný. Napokon sa sudca rozhodujúci o predbežnom opatrení domnieva, že v každom prípade nie je preukázané, že opravné prostriedky stanovené španielskym právom neumožňujú spoločnosti Endesa vyhnúť sa vážnej a nenapraviteľnej ujme, ktorú uvádza. Predseda Súdu prvého stupňa preto zamietol návrh na nariadenie predbežného opatrenia.

⁷⁴ Rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. júla 2006, Endesa/Komisia, T-417/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁷⁵ Uznesenie predsedu Súdu prvého stupňa z 1. februára 2006, Endesa/Komisia, T-417/05 R, neuverejnené v Zbierke.

B – Zloženie Súdu prvého stupňa

(Protokolárny poriadok k 6. októbru 2006)

Prvý rad, zľava doprava:

Sudkyňa V. Tiili; predsedovia komôr J. D. Cooke, M. Vilaras a M. Jaeger; predseda Súdu prvého stupňa B. Vesterdorf; predsedovia komôr J. Pirrung a H. Legal; sudcovia R. García-Valdecasas a J. Azizi.

Druhý rad, zľava doprava:

Sudkyne I. Wiszniewska-Bialecka, E. Cremona a M. E. Martins Ribeiro; sudcovia A. W. H. Meij, N. J. Forwood, F. Dehousse a O. Czúcz; sudkyňa I. Pelikánová.

Tretí rad, zľava doprava:

Sudcovia N. Wahl a S. Papasavvas; sudkyňa K. Jürimäe; sudcovia D. Šváby a V. Vadapalas; sudkyňa I. Labucka; sudcovia E. Moavero Milanesi a M. Prek; tajomník E. Coulon.

1. Členovia Súdu prvého stupňa

(podľa poradia nástupu do funkcie)

Bo Vesterdorf

narodený roku 1945; právnik prekladateľ na Súdnom dvore, referent na ministerstve spravodlivosti; sudca – člen senátu, právny atašé stáleho zastúpenia Dánska pri Európskom hospodárskom spoločenstve; dočasný sudca na súde v Østre Landstret (Odvolací súd); vedúci sekcie ústavného a správneho práva na ministerstve spravodlivosti, riaditeľ na ministerstve spravodlivosti; vysokoškolský vyučujúci, člen riadiaceho výboru pre ľudské práva pri Rade Európy (CDDH); potom člen úradu CDDH; člen "ad hoc výboru pre právnické vzdelávanie" Akadémie európskeho práva v Trieri v Nemecku; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989; predseda Súdu prvého stupňa od 4. marca 1998.

Rafael García-Valdecasas y Fernández

narodený roku 1946; Abogado del Estado (v Jaén a v Grenade); tajomník na hospodárskom správnom súde v Jaén, potom v Kordóbe; zapísaný do zoznamu advokátov (Jaén, Grenada); vedúci odboru sporov Spoločenstva na ministerstve zahraničných vecí, vedúci španielskej delegácie v rámci pracovnej skupiny Rady v súvislosti so zriadením Súdu prvého stupňa; sudca Súdu prvého stupňa od 25. septembra 1989.

Virpi Tiili

narodená roku 1942; doktorka práv na Univerzite Helsinky; asistentka civilného a obchodného práva na Univerzite Helsinky, riaditeľka právnych záležitostí a obchodnej politiky Ústrednej fínskej obchodnej komory; generálna riaditeľka Fínskeho úradu na ochranu spotrebiteľov; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 18. januára 1995.

Pernilla Lindh

narodená roku 1945; magisterka práv na Univerzite Lund; sudkyňa (členka senátu) na Odvolacom súde v Štokholme; právnička a generálna riaditeľka právneho oddelenia na obchodnom odbore ministerstva zahraničných vecí; sudkyňa Súdu prvého stupňa od 18. januára 1995 do 6. októbra 2006.

Josef Azizi

narodený roku 1948; doktor práv a magister hospodárskych a sociálnych vied na Viedenskej univerzite; poverený vedením prednášok a vyučovaním na Viedenskej univerzite hospodárskych vied a na právnickej fakulte Viedenskej univerzity; Ministerialrat a vedúci odboru úradu spolkového kancelára; člen Riadiaceho výboru pre právnu spoluprácu s Radou Európy (CDCJ); splnomocnenec *ad litem* na Verfassungsgerichtshof (Ústavný súd) v súdnych konaniach týkajúcich sa kontroly súladu federálnych zákonov s ústavou; koordinátor zodpovedný za harmonizáciu rakúskeho spolkového práva s právom Spoločenstva; sudca Súdu prvého stupňa od 18. januára 1995.

John D. Cooke

narodený roku 1944; zapísaný do zoznamu advokátov Advokátskej komory Írska v roku 1996, zapísaný tiež do zoznamov advokátov Advokátskej komory Anglicka a Advokátskej komory Walesu, Severného Írska a Nového Južného Walesu; barrister vykonávajúci činnosť od roku 1966 až do roku 1996; zapísaný v Inner Bar v Írsku (Senior Counsel) v roku 1980 a v Novom Južnom Walese v roku 1991; predseda Rady advokátskych komôr Európskeho spoločenstva (CCBE) od roku 1985 až do roku 1986; hosťujúci profesor na Právnickej fakulte University College v Dubline; člen Chartered Institute of Arbitrators; predseda írskej Royal Zoological Society od roku 1987 až do roku 1990; bencher Honorable Society of Kings Inns (Dublin); honorary bencher Lincoln's Inn (Londýn); sudca Súdu prvého stupňa od 10. januára 1996.

Marc Jaeger

narodený roku 1954; advokát; pracovník ministerstva spravodlivosti detašovaný na generálnej prokuratúre; sudca, podpredseda Okresného súdu v Luxemburgu; vyučujúci na Univerzitnom centre v Luxemburgu; detašovaný sudca, súdny referendár na Súdnom dvore od roku 1986; sudca na Súde prvého stupňa od 11. júla 1996.

Jörg Pirrung

narodený roku 1940; vedecký asistent na univerzite v Marburgu; doktor práv (univerzita v Marburgu); referent, neskôr vedúci oddelenia medzinárodného súkromného práva, potom vedúci pododdelenia pre občianske právo na spolkovom ministerstve spravodlivosti; člen riadiaceho výboru Unidroit (1993 – 1998); predseda komisie Haagskej konferencie medzinárodného práva súkromného poverenej vypracovaním dohovoru o ochrane detí (1996); čestný profesor na univerzite v Trieri (medzinárodné právo súkromné a procesné, právo Spoločenstva); od roku 2002 člen vedeckej rady Inštitútu Maxa Plancka medzinárodného práva súkromného a porovnávacieho v Hamburgu; sudca na Súde prvého stupňa od 11. júna 1997.

Paolo Mengozzi

narodený roku 1938; profesor medzinárodného práva a vedúci katedry Jeana Moneta pre právo Európskych spoločenstiev Bolonskej univerzity; doktor *honoris causa* madridskej Univerzity Carlosa III; hosťujúci profesor na univerzitách Johns Hopkins (Bologna Center), St. Johns (New York), Georgetown, Paris – II, Georgia (Atény) a na Medzinárodnom univerzitnom inštitúte (Luxemburg); koordinátor European Business Law Pallas Program organizovaného na pôde univerzity v Nijmegene; člen poradného výboru Komisie Európskych spoločenstiev pre verejné obstarávanie; zástupca štátneho tajomníka pre oblasť priemyslu a obchodu v súvislosti s talianskym predsedníctvom Rady; člen analytickej skupiny Európskeho spoločenstva pre Svetovú obchodnú organizáciu (WTO) a riaditeľ akademického roka 1997 vo výskumnom centre Akadémie medzinárodného práva v Haagu venovaného WTO; sudca na Súde prvého stupňa od 4. marca 1998 do 3. mája 2006; generálny advokát na Súdnom dvore od 4. mája 2006.

Arjen W. H. Meij

narodený roku 1944; súdny poradca na Najvyššom súde Holandska (1996), súdny poradca a podpredseda College van Beroep voor het bedrijfsleven (správny súd obchodu a priemyslu) (1986); dočasný súdny poradca na odvolacom súde pre sociálne zabezpečenie a v súdnej komisii pre colné sadzby; súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností (1980); vyučujúci európskeho práva na Právnickej fakulte Univerzity v Groningene a výskumný asistent na University of Michigan Law School; člen medzinárodného sekretariátu Amsterdamskej obchodnej komory (1970); sudca na Súde prvého stupňa od 17. septembra 1998.

Mihalis Vilaras

narodený roku 1950; advokát (1974 – 1980); národný expert v právnom servise Komisie Európskych spoločností, potom hlavný referent na generálnom riaditeľstve V (Zamestnanosť, priemyselné vzťahy, sociálne veci); audítor, člen Štátnej rady poverený prednášaním správ vo veciach, o ktorých rozhoduje uvedený orgán a od roku 1999 poradca; pridružený člen Osobitného najvyššieho súdu Grécka; člen Ústredného výboru pre vypracovanie návrhov zákonov Grécka (1996 – 1998); riaditeľ právneho oddelenia pri generálnom sekretariáte gréckej vlády; sudca na Súde prvého stupňa od 17. septembra 1998.

Nicholas James Forwood

narodený roku 1948; získané diplomy na Univerzite Cambridge (BA 1969, MA 1973) (mechanické vedy a právo); zapísaný do zoznamu advokátov Advokátskej komory Anglicka v roku 1970, potom výkon advokátskeho povolania v Londýne (1971 – 1979), ako aj v Bruseli (1979 – 1999); zapísaný do zoznamu advokátov Advokátskej komory Írska v roku 1981, nominácia do funkcie Queen's Counsel v roku 1987 a bencher Middel Temple v roku 1998; zástupca Advokátskej komory Anglicka a Walesu v Rade advokátskych komôr Európskej únie (CCBE) a predseda stáleho zastúpenia CCBE pri Súdnom dvore (1995 – 1999); člen úradu World Trade Law Association a European Maritime Law Organization (1993 – 2002); sudca na Súde prvého stupňa od 15. decembra 1999.

Hubert Legal

narodený roku 1954; štátny poradca (Francúzsko); absolvent École normale supérieure v Saint – Cloud a École nationale d'administration; profesor anglického jazyka (1979 – 1985); spravodajca, neskôr vládny komisár v prípade sporových zasadnutí Štátnej rady (Conseil d'Etat) (1988 – 1993); právny poradca stáleho zastúpenia Francúzska pri OSN v New Yorku (1993 – 1997); súdny referendár v kancelárii sudcu Puissocheta na Súdnom dvore (1997 – 2001); sudca na Súde prvého stupňa od 19. septembra 2001.

Maria Eugénia Martins de Nazaré Ribeiro

narodená roku 1956; štúdiá v Lisabone, v Bruseli a v Štrasburgu; advogada v Portugalsku a v Bruseli, nezávislá vedecká pracovníčka na Inštitúte európskych štúdií Slobodnej univerzity v Bruseli; súdna referendárka v kancelárii portugalského sudcu Súdného dvora pána Moitinho de Almeida (1986 až 2000), potom predsedu Súdu prvého stupňa pána Vesterdorfa (2000 až 2003); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 31. marca 2003.

Franklin Dehousse

narodený roku 1959; ukončené magisterské štúdium práva (Univerzita v Liège, 1981); ašpirant (Národný fond vedeckého výskumu, 1985 – 1989); právny poradca v Komore zástupcov (1981 – 1990); doktor práv (Univerzita v Štrasburgu, 1990); profesor (Univerzita v Liège, Univerzita v Štrasburgu, Collège d'Europe, Institut royal supérieur de Défense, Univerzita Montesquieu v Bordeaux; Collège Michel Servet Parížskych univerzít; Fakulty Notre-Dame de la Paix v Namur); osobitný zástupca ministra zahraničných vecí (1995 – 1999); riaditeľ európskych štúdií na Institut royal des relations internationales (1998 – 2003); sudca – člen senátu na Conseil d'Etat (2001 – 2003); poradca pri Európskej komisii; člen Observatoire Internet (2001 – 2003); sudca na Súde prvého stupňa od 7. októbra 2003.

Ena Cremona

narodená roku 1936; absolventka štúdia jazykov na Maltskej kráľovskej univerzite (1955); doktorka práv Maltskej kráľovskej univerzity (1958); advokátka zapísaná v advokátskej komore Malty od roku 1959; právna poradkyňa Národnej rady žien (1964 – 1979); členka Komisie verejnej služby (1987 – 1989); členka správnej rady Lombard Bank (Malta) Ltd zastupujúca štát ako akcionára (1987 – 1993); členka volebnej komisie od roku 1993; členka poroty pre doktorantské práce na právnickej fakulte Maltskej kráľovskej univerzity; členka Európskej komisie proti rasizmu a intolerancii (ECRI) (2003 – 2004); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Ottó Czúcz

narodený roku 1946; doktor práv Univerzity v Szegede (1971); riaditeľ na ministerstve práce (1971 – 1974); vyučujúci a profesor (1974 – 1989); dekan právnickej fakulty (1989 – 1990), prorektor (1992 – 1997) univerzity v Szegede; advokát; člen predsedníctva Národnej dôchodkovej poisťovne; viceprezident Európskeho inštitútu sociálneho zabezpečenia (1998 – 2002); člen vedeckej rady Medzinárodnej asociácie sociálneho zabezpečenia; sudca Ústavného súdu (1998 – 2004); sudca na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Irena Wiszniewska-Białecka

narodená roku 1947; absolventka štúdia práva na univerzite vo Varšave (1965 – 1969); vedecká pracovníčka Inštitútu právnych vied, asistentka, mimoriadna profesorka, profesorka na Akadémii vied (1969 – 2004); vedecká pracovníčka na Inštitúte Maxa Plancka pre zahraničné a medzinárodné patentové a autorské právo a právo hospodárskej súťaže v Mníchove (1985 – 1986); advokátka (1992 – 2000); sudkyňa na Najvyššom správnom súde (2001 – 2004); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Irena Pelikánová

narodená roku 1949; doktorka práv, asistentka hospodárskeho práva (pred rokom 1989); potom doktorka vied, profesorka obchodného práva (od roku 1993) na Právnickej fakulte Karlovej univerzity v Prahe; členka prezídia Komisie cenných papierov (1999 – 2002); advokátka; členka Legislatívnej rady českej vlády (1998 – 2004); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Daniel Šváby

narodený roku 1951; doktor práv (univerzita v Bratislave); sudca obvodného súdu v Bratislave; sudca odvolacieho senátu na občianskoprávnom úseku a podpredseda Mestského súdu v Bratislave; člen odboru občianskeho a rodinného práva Právnického inštitútu ministerstva spravodlivosti; sudca *ad interim* obchodného kolégia Najvyššieho súdu; člen Európskej komisie pre ľudské práva (Štrasburg); sudca Ústavného súdu (2000 – 2004); sudca na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Vilenas Vadapalas

narodený roku 1954; doktor práv (univerzita v Moskve); doktor práv habilitovaný na univerzite vo Varšave; profesor na univerzite vo Vilniuse pôsobiaci v odbore medzinárodného práva (od roku 1981), ľudských práv (od roku 1991) a práva Spoločenstva (od roku 2000); generálny riaditeľ vládneho odboru európskeho práva; profesor európskeho práva na univerzite vo Vilniuse a vedúci katedry Jeana Moneta; predseda Litovského združenia štúdií o Európskej únii; predseda parlamentnej pracovnej skupiny pre ústavnú reformu týkajúcu sa pristúpenia Litvy; člen Medzinárodnej komisie právnikov (apríl 2003); bývalý expert Rady Európy pre otázky súvisiace so zlučiteľnosťou vnútroštátneho práva s Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd; sudca na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Küllike Jürimäe

narodená roku 1962; absolventka štúdia práva na univerzite v Tartu (1981 – 1986); asistentka prokurátora, Tallin (1986 – 1991), získanie diplomu Estónskej školy diplomacie (1991 – 1992); právna poradkyňa (1991 – 1993) a generálna radkyňa obchodnej a priemyselnej komory (1992 – 1993); sudkyňa odvolacieho súdu v Talline (1993 – 2004); European master ľudských práv a demokratizácie, univerzity v Padove a Nottinghamu (2002 – 2003); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Ingrida Labucka

narodená roku 1963; absolventka štúdia práva na Lotyšskej univerzite (1986); inšpektorka ministerstva vnútra pre región Kirov a mesto Riga (1986 – 1989); sudkyňa na súde prvého stupňa v Rige (1990 – 1994); advokátka (1994 – 1998 a júl 1999 – máj 2000); ministerka spravodlivosti (november 1998 – júl 1999 a máj 2000 – október 2002); členka Stáleho arbitrážneho dvora v Haagu (2001 – 2004); poslankyňa parlamentu (2002 – 2004); sudkyňa na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Savvas S. Papasavvas

narodený roku 1969; štúdium na univerzite v Aténach (Ptychion v roku 1991); postgraduálne štúdium na univerzite Paríž II (DEA verejného práva v roku 1992) a na univerzite Aix-Marseille III (doktorát práv v roku 1995); zapísaný do cyperskej advokátskej komory; člen advokátskej komory v Nikózii od roku 1993; docent na Cyperskej univerzite (1997 – 2002), prednášateľ ústavného práva od septembra 2002; vedecký pracovník Európskeho centra verejného práva (2001 – 2002); sudca na Súde prvého stupňa od 12. mája 2004.

Verica Trstenjak

narodená roku 1962; doktorát práv na univerzite v Ľubľane (1995), profesorka (od roku 1996) teórie štátu a práva (právnej vedy) a súkromného práva; vedecká pracovníčka; doktorandské štúdium na univerzite v Zürichu, na univerzite vo Viedni (Inštitút pre porovnávacie právo), na Inštitúte Maxa Plancka pre medzinárodné právo súkromné v Hamburgu, na slobodnej univerzite v Amsterdame; hosťujúca profesorka na univerzite vo Viedni, vo Freiburgu (Nemecko) a na právnickej škole Bucerius v Hamburgu; riaditeľka právneho odboru (1994 – 1996) a štátna tajomníčka ministerstva vedy a technológie (1996 – 2000); generálna tajomníčka vlády (2000); členka pracovnej skupiny pre európsky občiansky zákonník (Study Group on European Civil Code) od roku 2003; cena Združenia slovenských právnikov „právnik roka 2003“; sudkyňa na Súde prvého stupňa od 7. júla 2004 do 6. októbra 2006; generálna advokátka na Súdnom dvore od 7. októbra 2006.

Enzo Moavero Milanesi

narodený roku 1954; doktor práv (univerzita La Sapienza, Rím); štúdium práva Spoločenstva (Collège d'Europe, Bruggy); zapísaný do zoznamu advokátov, výkon advokátskeho povolania (1978 – 1983); lektor práva Spoločenstva na univerzitách La Sapienza, Rím (1993 – 1996), Luiss, Rím (1993 – 1996 a 2002 – 2006) a Bocconi, Miláno (1996 – 2000); poradca predsedu vlády Talianska pre otázky Spoločenstva (1993 – 1995); úradník Európskej komisie: právny poradca a následne vedúci kancelárie podpredsedu (1989 – 1992), vedúci kancelárie komisára zodpovedného za „vnútorný trh“ (1995 – 1999) a „hospodársku súťaž“ (1999), riaditeľ generálneho riaditeľstva Hospodárska súťaž (2000 – 2002), zástupca generálneho tajomníka Európskej komisie (2002 – 2005), generálny riaditeľ Úradu politických poradcov (2006); sudca Súdu prvého stupňa od 3. mája 2006.

Nils Wahl

narodený roku 1961; vysokoškolský právnický diplom na Univerzite v Štokholme (1987); doktor práv na Univerzite v Štokholme (1995); docent a vedúci katedry Jeana Moneta pre európske právo (1995); profesor európskeho práva na Univerzite v Štokholme (2001); advokátsky koncipient (1987 – 1989); správny riaditeľ vzdelávacej nadácie (1993 – 2004); predseda švédskeho združenia pre štúdie práva Spoločenstva (Nätverket för europarättslig forskning) (2000 – 2006); člen Rady pre otázky hospodárskej súťaže (Rådet för konkurrensfrågor) (2001 – 2006); sudca na Odvolacom súde pre Skåne a Blekinge (Hovrätten över Skåne och Blekinge) (2005); sudca Súdu prvého stupňa od 7. októbra 2006.

Miro Prek

narodený roku 1965; diplom v odbore právo (1989); člen advokátskej komory (1994); rôzne úlohy a funkcie vo verejnej správe, predovšetkým poverený legislatívou na úrade vlády (zástupca štátneho tajomníka a zástupca riaditeľa, riaditeľ odboru európskeho a porovnávacieho práva) a na úrade pre európske záležitosti (zástupca štátneho tajomníka); člen vyjednávacieho tímu pre dohodu o pridružení (1994 – 1996) a pre pristúpenie k Európskej únii (1998 – 2003), zodpovedný za právne záležitosti; advokát; vedúci projektu prispôsobovania sa európskej legislatíve a projektu európskej integrácie predovšetkým na západnom Balkáne; riaditeľ sekcie na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (2004 – 2006); sudca na Súde prvého stupňa od 7. októbra 2006.

Emmanuel Coulon

narodený roku 1968; štúdium práva (univerzita Panthéon-Assas, Paríž); štúdium manažmentu (univerzita Paríž-Dauphine); Collège d'Europe (1992); vstupná skúška do regionálneho vzdelávacieho centra pre advokátskych koncipientov v Paríži; advokátske skúšky do advokátskej komory v Bruseli; výkon profesie advokáta v Bruseli; úspešný uchádzač vo verejnom výberovom konaní Komisie Európskych spoločenstiev; súdny referendár na Súde prvého stupňa Európskych spoločenstiev (kancelária predsedu Antonia Saggia 1996 – 1998; kancelária predsedu Bo Vesterdorfa, 1998 – 2002); vedúci kancelárie predsedu Súdu prvého stupňa (2003 – 2005); tajomník Súdu prvého stupňa od 6. októbra 2005.

2. Zmeny v zložení Súdu prvého stupňa v roku 2006

Slávnostné zasadnutie z 3. mája 2006

Rozhodnutiami zástupcov vlád členských štátov Európskych spoločenstiev zo 6. apríla 2006 za sudcu Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev bol vymenovaný pán Enzo Moavero Milanesi do 31. augusta 2007. Pán Enzo Moavero Milanesi nahradil pána Paolo Mengozzi.

Slávnostné zasadnutie zo 6. októbra 2006

Pri príležitosti čiastočnej obmeny členov Súdneho dvora a v nadväznosti na menovanie dvoch sudcov Súdu prvého stupňa za členov Súdneho dvora boli za sudcov Súdu prvého stupňa Európskych spoločenstiev menovaní pán Nils Wahl namiesto pani Pernilla Lindh a pán Miro Prek namiesto pani Verica Trstenjak.

3. Protokolárne poriadky

od 1. januára do 3. mája 2006

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory

pán J. PIRRUNG, predseda komory

pán M. VILARAS, predseda komory

pán H. LEGAL, predseda komory

pán R. GARCÍA-VALDECASAS, predseda komory

pani V. TIILI, sudkyňa

pani P. LINDH, sudkyňa

pán J. AZIZI, sudca

pán J. D. COOKE, sudca

pán P. MENGOZZI, sudca

pán A. W. H. MEIJ, sudca

pán N. J. FORWOOD, sudca

pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa

pán F. DEHOUSSE, sudca

pani E. CREMONA, sudkyňa

pán O. CZÚCZ, sudca

pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa

pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa

pán D. ŠVÁBY, sudca

pán V. VADAPALAS, sudca

pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa

pani I. LABUCKA, sudkyňa

pán S. PAPASAVVAS, sudca

pani V. TRSTENJAK, sudkyňa

pán E. COULON, tajomník

od 4. mája do 30. septembra 2006

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory

pán J. PIRRUNG, predseda komory

pán M. VILARAS, predseda komory

pán H. LEGAL, predseda komory

pán R. GARCÍA-VALDECASAS, predseda komory

pani V. TIILI, sudkyňa

pani P. LINDH, sudkyňa

pán J. AZIZI, sudca

pán J. D. COOKE, sudca

pán A. W. H. MEIJ, sudca

pán N. J. FORWOOD, sudca

pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa

pán F. DEHOUSSE, sudca

pani E. CREMONA, sudkyňa

pán O. CZÚCZ, sudca

pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa

pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa

pán D. ŠVÁBY, sudca

pán V. VADAPALAS, sudca

pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa

pani I. LABUCKA, sudkyňa

pán S. PAPASAVVAS, sudca

pani V. TRSTENJAK, sudkyňa

pán E. MOAVERO MILANESI, sudca

pán E. COULON, tajomník

od 1. októbra do 5. októbra 2006

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory

pán J. PIRRUNG, predseda komory

pán M. VILARAS, predseda komory

pán H. LEGAL, predseda komory

pán J. D. COOKE, predseda komory

pán R. GARCÍA-VALDECASAS, sudca

pani V. TIILI, sudkyňa

pani P. LINDH, sudkyňa

pán J. AZIZI, sudca

pán A. W. H. MEIJ, sudca

pán N. J. FORWOOD, sudca

pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa

pán F. DEHOUSSE, sudca

pani E. CREMONA, sudkyňa

pán O. CZÚCZ, sudca

pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa

pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa

pán D. ŠVÁBY, sudca

pán V. VADAPALAS, sudca

pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa

pani I. LABUCKA, sudkyňa

pán S. PAPASAVVAS, sudca

pani V. TRSTENJAK, sudkyňa

pán E. MOAVERO MILANESI, sudca

pán E. COULON, tajomník

od 6. októbra do 31. decembra 2006

pán B. VESTERDORF, predseda Súdu prvého stupňa

pán M. JAEGER, predseda komory

pán J. PIRRUNG, predseda komory

pán M. VILARAS, predseda komory

pán H. LEGAL, predseda komory

pán J. D. COOKE, predseda komory

pán R. GARCÍA-VALDECASAS, sudca

pani V. TIILI, sudkyňa

pán J. AZIZI, sudca

pán A. W. H. MEIJ, sudca

pán N. J. FORWOOD, sudca

pani M. E. MARTINS RIBEIRO, sudkyňa

pán F. DEHOUSSE, sudca

pani E. CREMONA, sudkyňa

pán O. CZÚCZ, sudca

pani I. WISZNIEWSKA-BIAŁECKA, sudkyňa

pani I. PELIKÁNOVÁ, sudkyňa

pán D. ŠVÁBY, sudca

pán V. VADAPALAS, sudca

pani K. JÜRIMÄE, sudkyňa

pani I. LABUCKA, sudkyňa

pán S. PAPASAVVAS, sudca

pán E. MOAVERO MILANESI, sudca

pán N. WAHL, sudca

pán M. PREK, sudca

pán E. COULON, tajomník

4. Bývalí členovia Súdu prvého stupňa

Da Cruz Vilaça José Luis (1989 – 1995), predseda od roku 1989 do roku 1995
Barrington Donald Patrick Michael (1989 – 1996)
Saggio Antonio (1989 – 1998), predseda od roku 1995 do roku 1998
Edward David Alexander Ogilvy (1989 – 1992)
Kirschner Heinrich (1989 – 1997)
Yeraris Christos (1989 – 1992)
Schintgen Romain Alphonse (1989 – 1996)
Briët Cornelis Paulus (1989 – 1998)
Biancarelli Jacques (1989 – 1995)
Lenaerts Koen (1989 – 2003)
Bellamy Christopher William (1992 – 1999)
Kalogeropoulos Andreas (1992 – 1998)
Potocki André (1995 – 2001)
Gens de Moura Ramos Rui Manuel (1995 – 2003)

Predsedia

Da Cruz Vilaça José Luis (1989 – 1995)
Saggio Antonio (1995 – 1998)

Tajomník

Hans Jung (1989 – 2005)

C – Súdne štatistiky Súdu prvého stupňa

Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti

1. Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2000 – 2006)

Začaté konania

2. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
3. Charakteristika žalôb (2000 – 2006)
4. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006)

Skončené konania

5. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
6. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)
7. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006) (rozsudky a uznesenia)
8. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2006)
9. Dĺžka trvania konaní v mesiacoch (2000 – 2006) (rozsudky a uznesenia)

Prebiehajúce konania k 31. decembru

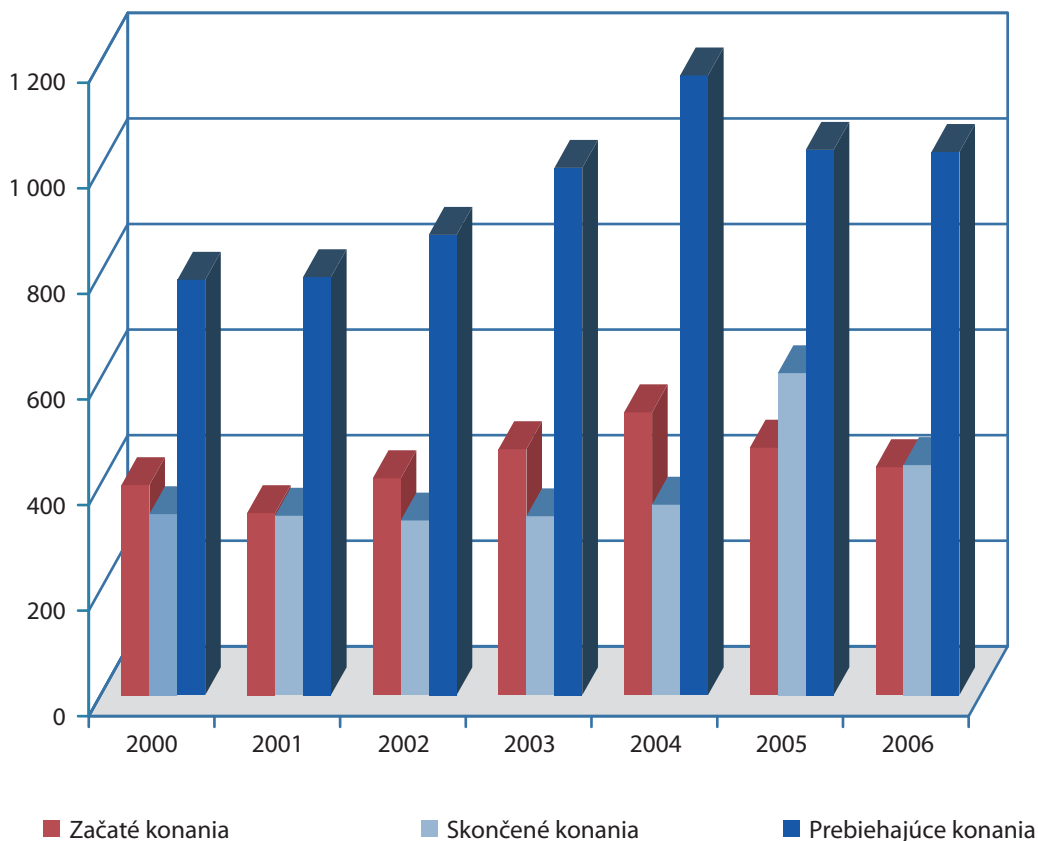
10. Charakteristika konaní (2000 – 2006)
11. Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006)
12. Rozhodovacie zloženie (2000 – 2006)

Rôzne

13. Konania o nariadení predbežného opatrenia (2000 – 2006)
14. Skrátene súdne konania (2001 – 2006)
15. Rozhodnutia Súdu prvého stupňa, proti ktorým bolo podané odvolanie (1989 – 2006)
16. Rozdelenie právomoci podľa povahy konania (1989 – 2006)
17. Výsledky odvolaní (2006) (rozsudky a uznesenia)
18. Celkový vývoj (1989 – 2006)
Začaté, skončené, prebiehajúce konania

1. Činnosť Súdu prvého stupňa vo všeobecnosti –

Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2000 – 2006)¹

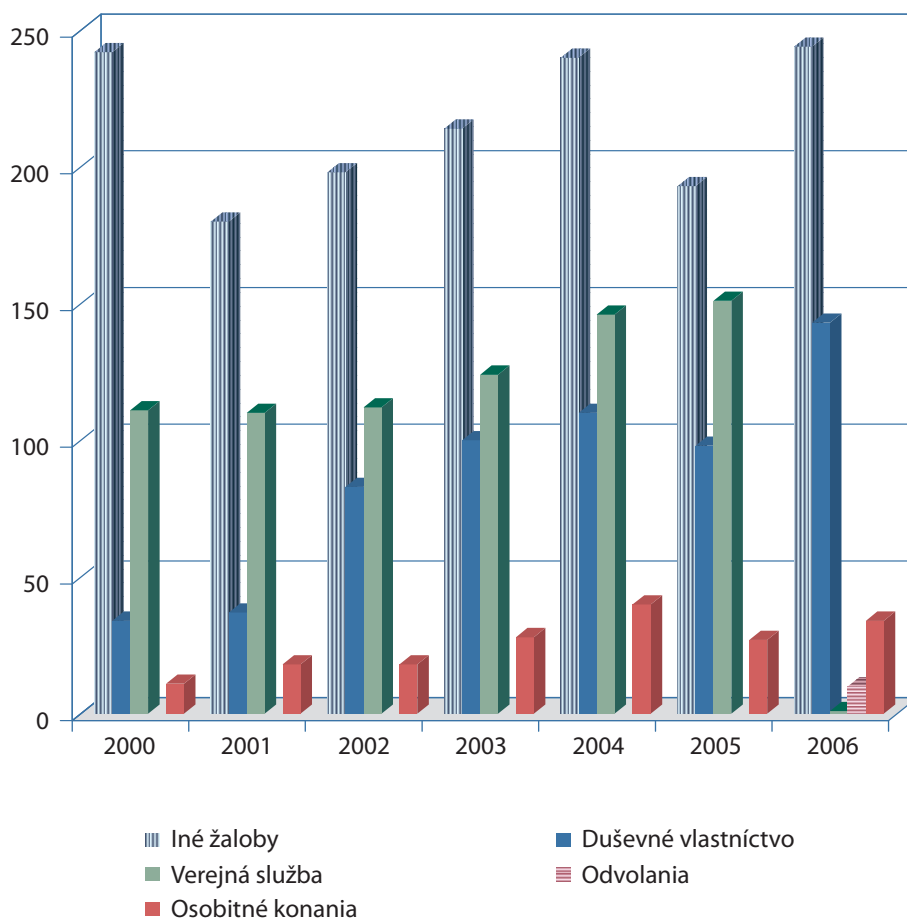

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Začaté konania	398	345	411	466	536	469	432
Skončené konania	343	340	331	339	361	610	436
Prebiehajúce konania	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029

¹ Pokiaľ nie je uvedené inak, táto tabuľka a tabuľky na nasledujúcich stranách zohľadňujú osobitné konania.

Za „osobitné konania“ sa považujú: návrh na zrušenie rozsudku (článok 41 štatútu Súdneho dvora, článok 122 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), návrh tretej osoby na zmenu rozsudku (článok 42 štatútu Súdneho dvora, článok 123 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), obnova konania (článok 44 štatútu Súdneho dvora, článok 125 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), výklad rozsudku (článok 43 štatútu Súdneho dvora, článok 129 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), určenie výšky trov konania (článok 92 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), pomoc súvisiaca s trovami konania (článok 96 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa), oprava rozsudku (článok 84 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa).

2. Začaté konania – Charakteristika konaní (2000 – 2006)¹

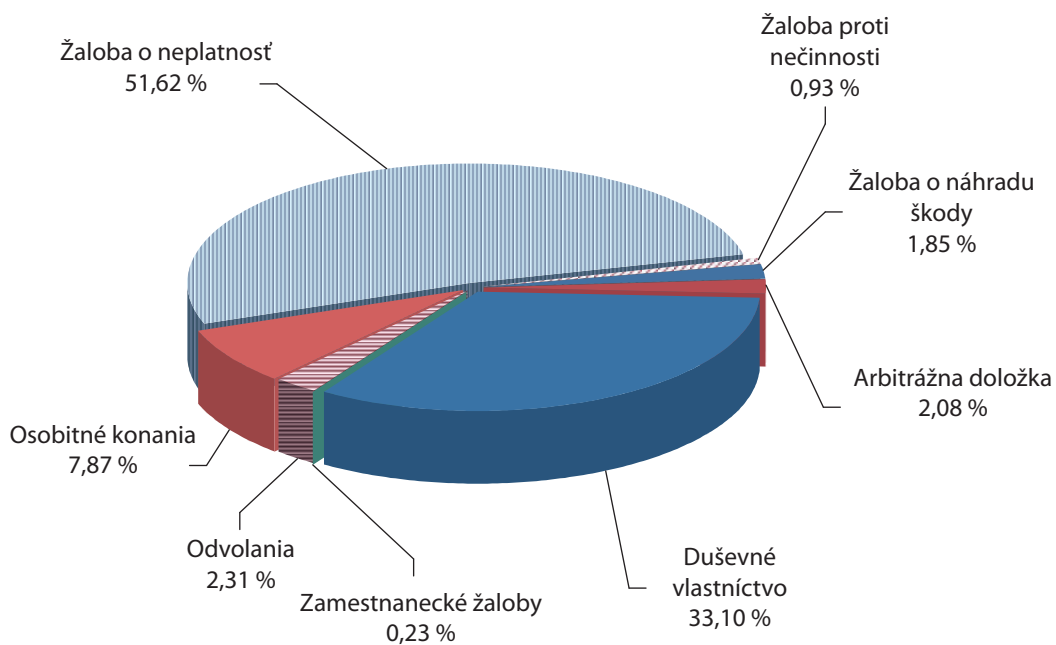

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Iné žaloby	242	180	198	214	240	193	244
Duševné vlastníctvo	34	37	83	100	110	98	143
Verejná služba	111	110	112	124	146	151	1
Odvolania							10
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34
Spolu	398	345	411	466	536	469	432

¹ V tejto tabuľke a v tabuľkách zobrazených na nasledujúcich stranách pojem „iné žaloby“ označuje všetky žaloby podané fyzickými osobami, ktoré nie sú úradníkmi Európskych spoločenstiev, a žaloby z oblasti práva duševného vlastníctva.

3. Začaté konania – Charakteristika žalôb (2000 – 2006)

Rozdelenie roku 2006

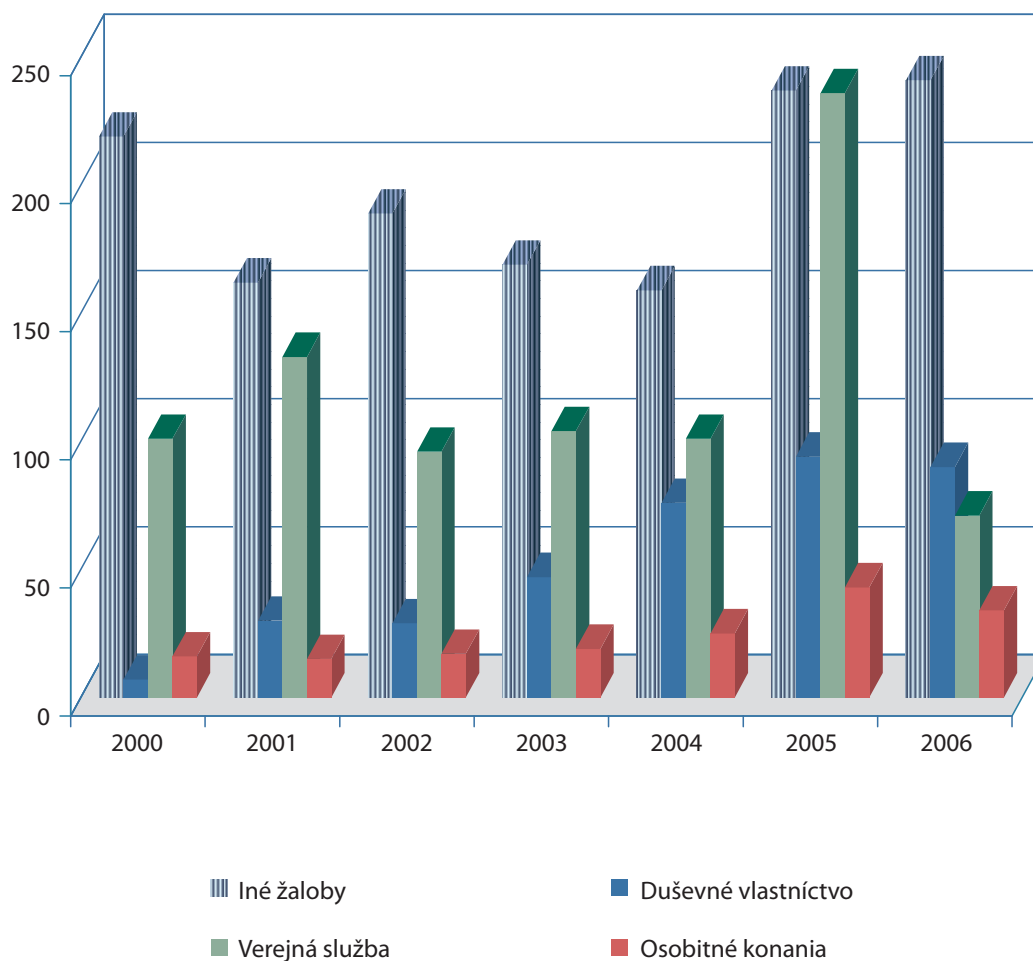

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Žaloba o neplatnosť	219	134	172	174	199	160	223
Žaloba proti nečinnosti	6	17	12	13	15	9	4
Žaloba o náhradu škody	17	21	12	24	18	16	8
Arbitrážna doložka		8	2	3	8	8	9
Duševné vlastníctvo	34	37	83	100	110	98	143
Zamestnanecké žaloby	111	110	112	124	146	151	1
Odvolania							10
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34
Spolu	398	345	411	466	536	469	432

4. *Začaté konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006)*

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Aproximácia právnych predpisov		2	1	3	1		
Arbitrážna doložka		2	1			2	3
Colná únia	14	2	6	5	11	2	
Dane			1	5			1
Doprava		2	1	1	3		1
Duševné vlastníctvo	34	37	83	101	110	98	145
Energia		2		2			1
Európske občianstvo	2						
Hospodárska a menová politika						1	2
Hospodárska súťaž	36	36	61	43	36	40	81
Inštitucionálne právo	24	16	17	26	33	28	15
Kultúra	2	1					3
Obchodná politika	8	4	5	6	12	5	18
Podnikové právo	4	6	3	3	6	12	11
Politika rybolovu	5	6	3	25	3	2	
Poľnohospodárstvo	18	17	9	11	25	21	18
Pridruženie zámorských štátov a území	6	6		1			
Pristúpenie nových štátov				1	1		
Regionálna politika		1	6	7	10	12	16
Sloboda usadiť sa	7	1			1		
Slobodné poskytovanie služieb							1
Sociálna politika	7	1	3	2	5	9	3
Spoločná colná sadzba	1	2			1		2
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1	3	6	2	4		5
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		1	1			1	
Štátna pomoc	80	42	51	25	46	25	28
Vlastné zdroje Spoločenstva						2	
Voľný pohyb osôb	1	3	2	7	1	2	4
Voľný pohyb tovaru	2	1			1		
Vonkajšie vzťahy	8	14	8	10	3	2	2
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1	3	1	3	6	9	5
Životné prostredie a spotrebitelia	14	2	8	14	30	18	21
Spolu Zmluva ES	275	213	277	303	349	291	386
Spolu Zmluva UO	1	4	2	11			
Spolu Zmluva AE			2		1		1
Služobný poriadok úradníkov	111	110	112	124	146	151	11
Osobitné konania	11	18	18	28	40	27	34
SPOLU CELKOVO	398	345	411	466	536	469	432

5. Skončené konania – Charakteristika konaní (2000 – 2006)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Iné žaloby	219	162	189	169	159	237	241
Duševné vlastníctvo	7	30	29	47	76	94	90
Verejná služba	101	133	96	104	101	236	71
Osobitné konania	16	15	17	19	25	43	34
Spolu	343	340	331	339	361	610	436

6. Skončené konania – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2006)

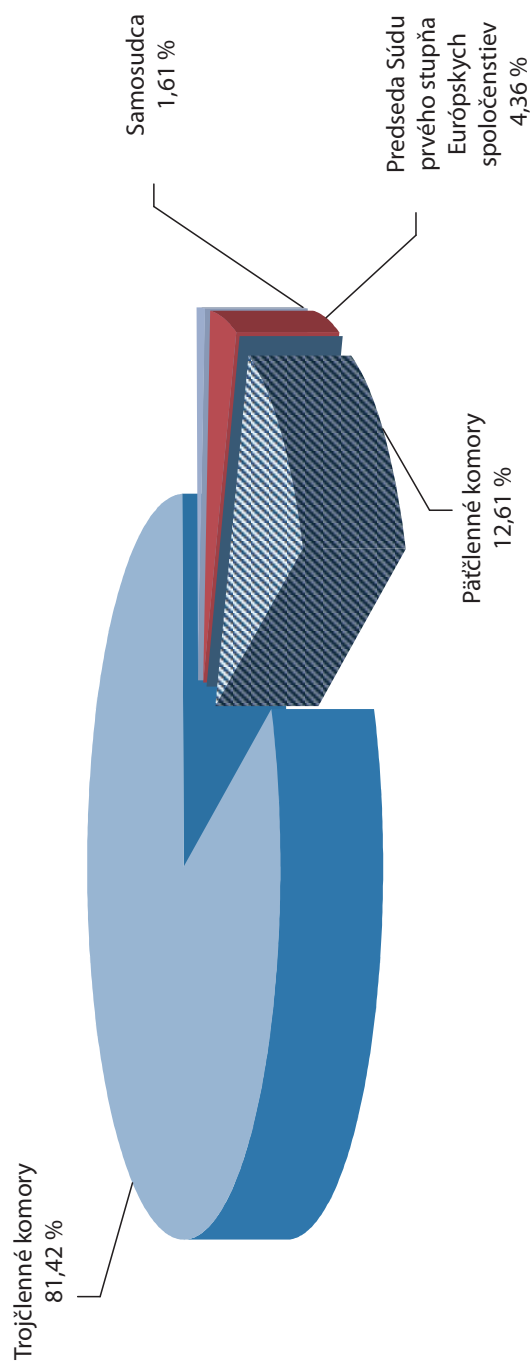
	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Colná únia	2		2
Dane		1	1
Doprava		2	2
Duševné vlastníctvo	50	41	91
Energia		3	3
Hospodárska a menová politika		1	1
Hospodárska súťaž	33	9	42
Inštitucionálne právo	4	10	14
Obchodná politika	5	8	13
Podnikové právo	3	3	6
Politika rybolovu	24		24
Poľnohospodárstvo	11	14	25
Pridruženie zámorských štátov a území		2	2
Pristúpenie nových štátov		1	1
Regionálna politika	3	4	7
Sociálna politika	1	4	5
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	3	1	4
Štátna pomoc	14	40	54
Vlastné zdroje Spoločenstva		2	2
Voľný pohyb osôb		4	4
Vonkajšie vzťahy	3	2	5
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1	2	3
Životné prostredie a spotrebitelia	3	16	19
Spolu Zmluva ES	160	170	330
Spolu Zmluva UO	1		1
Služobný poriadok úradníkov	61	10	71
Osobitné konania	5	29	34
SPOLU CELKOVO	227	209	436

7. Skončené konania – oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006) (rozsudky a uznesenia)

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Aproximácia právnych predpisov			2	1	3		
Arbitrážna doložka	2			1	2	1	
Colná únia	5	15	18	3	3	7	2
Dane				5	1		1
Doprava	2		2	2	1	1	2
Duševné vlastníctvo	7	30	29	47	76	94	91
Energia							3
Európske občianstvo	1	1					
Hospodárska a menová politika							1
Hospodárska súťaž	61	21	40	38	26	35	42
Inštitucionálne právo	31	19	15	20	16	35	14
Kultúra			2	1			
Obchodná politika	17	5	6	6	1	7	13
Podnikové právo	4	4	4	2	2	6	6
Politika rybolovu	1	7	2	2	6	2	24
Poľnohospodárstvo	14	47	28	21	15	34	25
Pridruženie zámorských štátov a území	1	2	6	4		4	2
Pristúpenie nových štátov				1			1
Regionálna politika	5		1		4	4	7
Sloboda usadiť sa	3	4	2			1	
Slobodné poskytovanie služieb	1						
Sociálna politika	18	2	2	1	4	6	5
Spoločná colná sadzba		3		2			
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika		3			2	5	4
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti			1	1		1	
Štátna pomoc	35	12	31	26	54	53	54
Vlastné zdroje Spoločenstva							2
Voľný pohyb osôb	1	2		8	2	1	4
Voľný pohyb tovaru			2		1	1	
Vonkajšie vzťahy	6	2	6	11	7	11	5
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1		2	4		1	3
Životné prostredie a spotrebitelia	7		12	9	4	19	19
Spolu Zmluva ES	223	179	213	216	230	329	330
Spolu Zmluva UO	3	10	4		5	1	1
Spolu Zmluva AE		1	1			1	
Služobný poriadok úradníkov	101	135	96	104	101	236	71
Osobitné konania	16	15	17	19	25	43	34
SPOLU CELKOVO	343	340	331	339	361	610	436

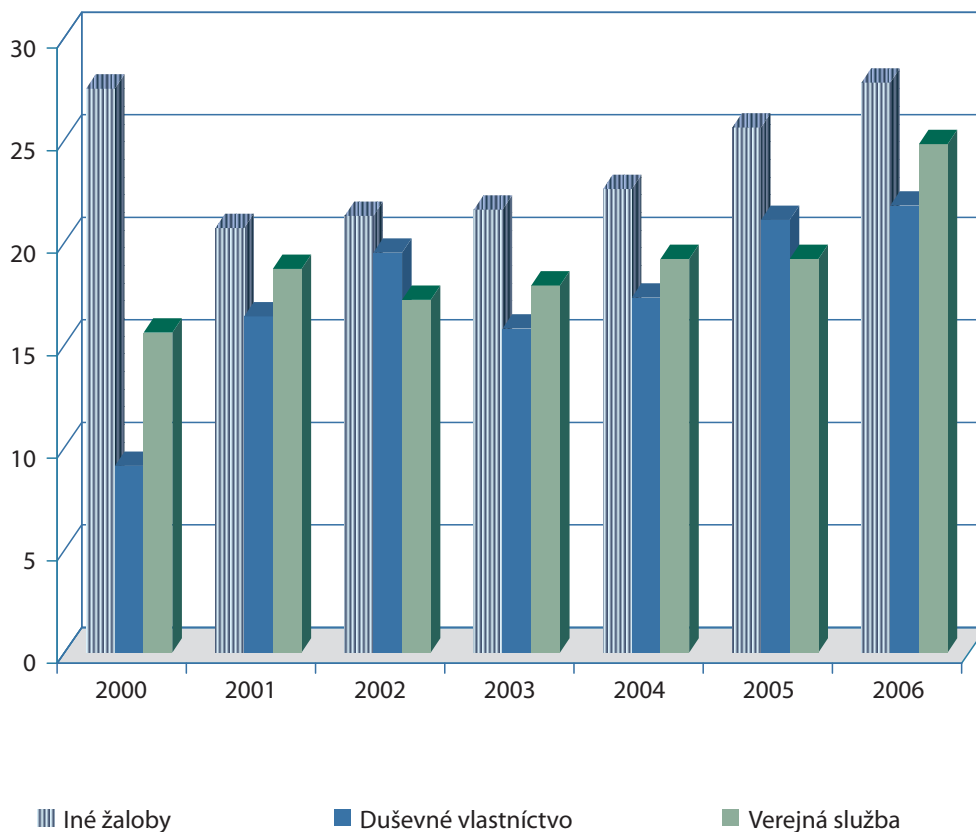
8. Skončené konania – Rozhodovacie zloženie Súdu (2000 – 2006)

Rozdelenie roku 2006

	2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu	Rozsudky	Uznesenia	Spolu
Velká komora																6		6			
Pätičlenné komory	84	28	112	17	25	42	48	16	64	18	21	39	18	46	64	28	34	62	22	33	55
Trojčlenné komory	96	117	213	135	145	280	144	113	257	146	131	277	141	135	276	181	329	510	198	157	355
Samosudca	11	4	15	10	2	12	5	1	6	14	1	15	13	1	14	7		7	7		7
Predseda Súdu prvého stupňa Európskych spoločenských		3	3		6	6		4	4		8	8		7	7		25	25		19	19
Spolu	191	152	343	162	178	340	197	134	331	178	161	339	172	189	361	222	388	610	227	209	436

9. Skončené konania – Dĺžka konaní v mesiacoch (2000 – 2006)¹ (rozsudky a uznesenia)

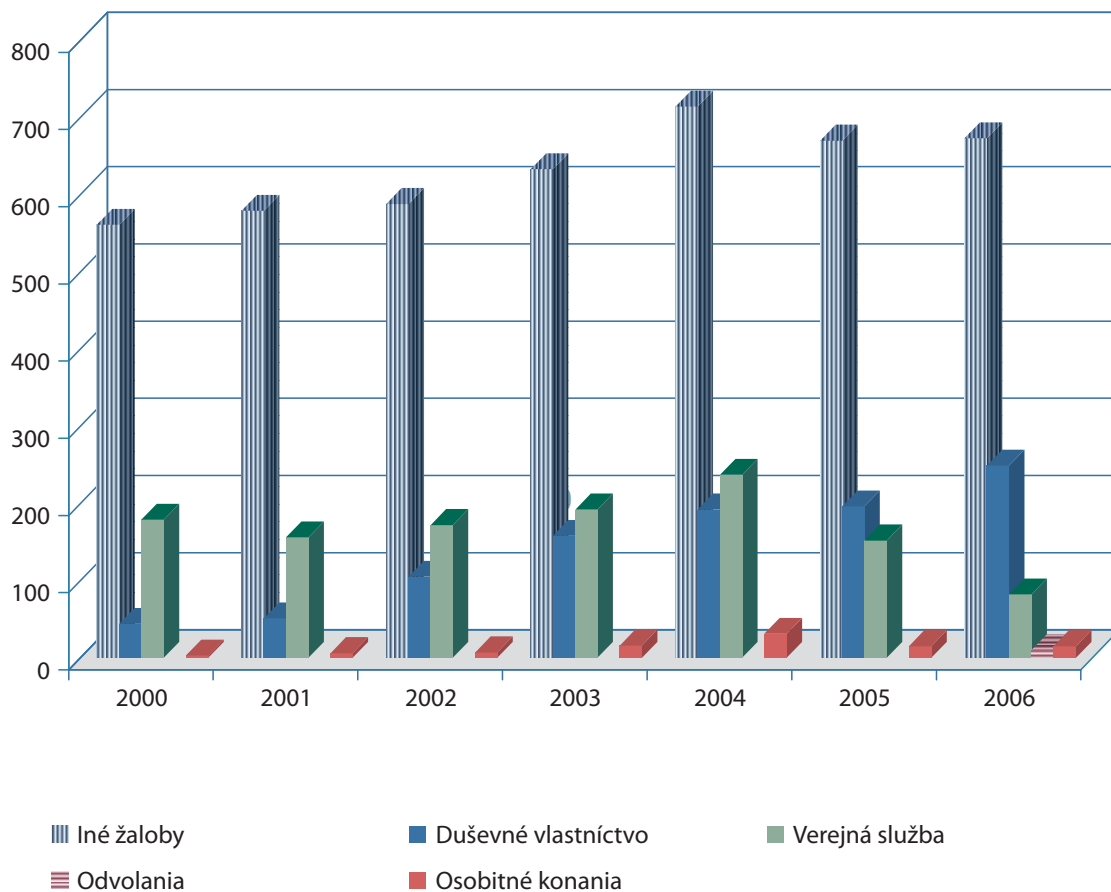

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Iné žaloby	27,5	20,7	21,3	21,6	22,6	25,6	27,8
Duševné vlastníctvo	9,1	16,4	19,5	15,8	17,3	21,1	21,8
Verejná služba	15,6	18,7	17,2	17,9	19,2	19,2	24,8

¹ Výpočet priemernej dĺžky trvania konaní nezohľadňuje: veci, v ktorých bolo rozhodnuté medzitýmnym rozsudkom, osobitné konania, veci postúpené Súdnym dvorom v nadväznosti na zmenu rozdelenia právomocí medzi Súdnym dvorom a Súdom prvého stupňa, veci postúpené Súdom prvého stupňa v nadväznosti na začatie činnosti Súdu pre verejnú službu.

Dĺžka trvania konaní je vyjadrená v mesiacoch a v desatinách mesiaca.

10. Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Charakteristika konaní (2000 – 2006)

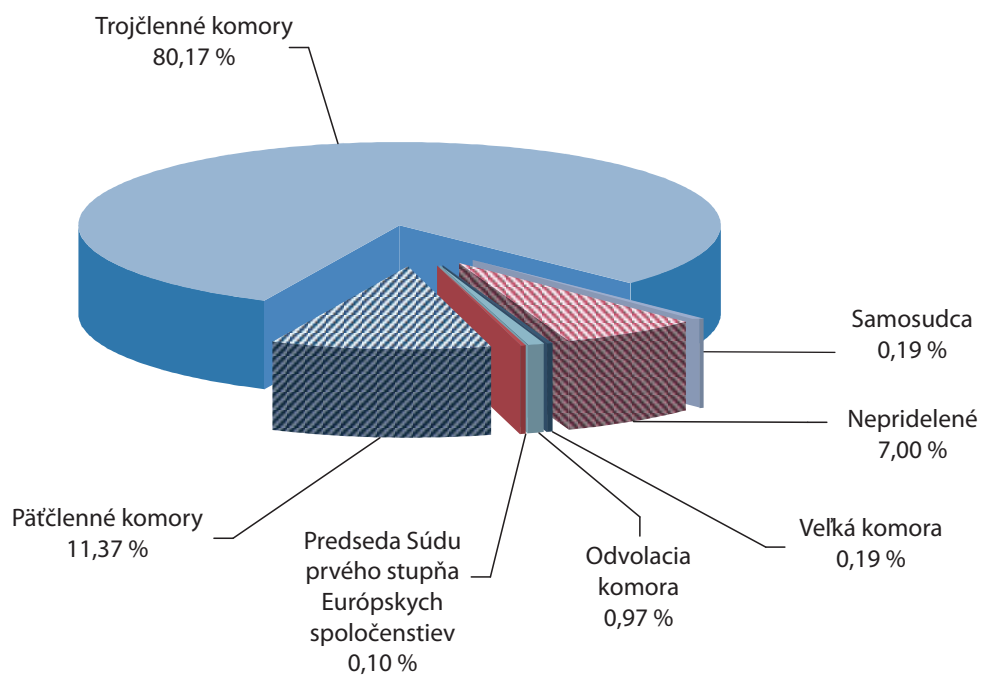
	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Iné žaloby	561	579	588	633	714	670	673
Duševné vlastníctvo	44	51	105	158	192	196	249
Verejná služba	179	156	172	192	237	152	82
Odvolania							10
Osobitné konania	3	6	7	16	31	15	15
Spolu	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029

11. *Prebiehajúce konania k 31. decembru každého roka – Oblasť, ktorej sa konanie týka (2000 – 2006)*

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Aproximácia právnych predpisov		2	1	3	1	1	1
Arbitrážna doložka		2	3	2		1	3
Colná únia	33	20	8	10	18	13	11
Dane			1	1			
Doprava	1	3	2	1	3	2	1
Duševné vlastníctvo	44	51	105	159	193	197	251
Energia		2	2	4	4	4	2
Európske občianstvo	1						
Hospodárska a menová politika						1	2
Hospodárska súťaž	78	93	114	119	129	134	173
Inštitucionálne právo	27	24	26	32	49	42	43
Kultúra	2	3	1				3
Obchodná politika	16	15	14	14	25	23	28
Podnikové právo	4	6	5	6	10	16	23
Politika rybolovu	8	7	8	31	28	28	4
Poľnohospodárstvo	144	114	95	85	95	82	74
Pridruženie zámorských štátov a území	11	15	9	6	6	2	
Pristúpenie nových štátov					1	1	
Regionálna politika		1	6	13	19	27	36
Sloboda usadiť sa	5	2			1		
Slobodné poskytovanie služieb							1
Sociálna politika	4	3	4	5	6	9	7
Spoločná colná sadzba	3	2	2		1	1	3
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	3	3	9	11	13	8	9
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti		1	1				
Štátna pomoc	177	207	227	226	218	190	164
Vlastné zdroje Spoločenstva						2	
Voľný pohyb osôb		1	3	2	1	2	3
Voľný pohyb tovaru	2	3	1	1	1		
Vonkajšie vzťahy	9	21	23	22	18	9	6
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1	4	3	2	8	16	18
Životné prostredie a spotrebiteľia	15	17	13	18	44	43	44
Spolu Zmluva ES	588	622	686	773	892	854	910
Spolu Zmluva UO	14	8	6	17	12	11	10
Spolu Zmluva AE	1		1	1	2	1	2
Služobný poriadok úradníkov	181	156	172	192	237	152	92
Osobitné konania	3	6	7	16	31	15	15
SPOLU CELKOVO	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029

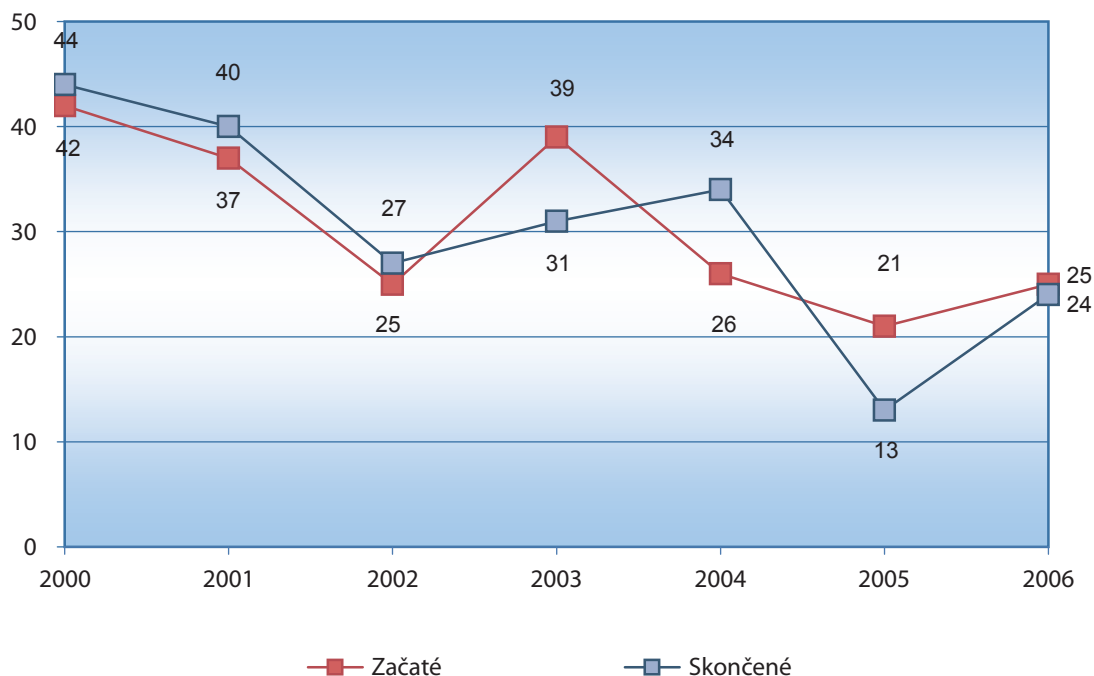
12. Prebiehajúce konania k 31. decembru – Rozhodovacie zloženie (2000 – 2006)

Rozdelenie roku 2006

	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Velká komora					6	1	2
Odvolacia komora							10
Predseda Súdu prvého stupňa Európskych spoločností							1
Pätčlenné komory	247	264	276	251	187	146	117
Trojčlenné komory	512	479	532	691	914	846	825
Samosudca	5	3	8	6	1	4	2
Nepridelené	23	46	56	51	66	36	72
Spolu	787	792	872	999	1 174	1 033	1 029

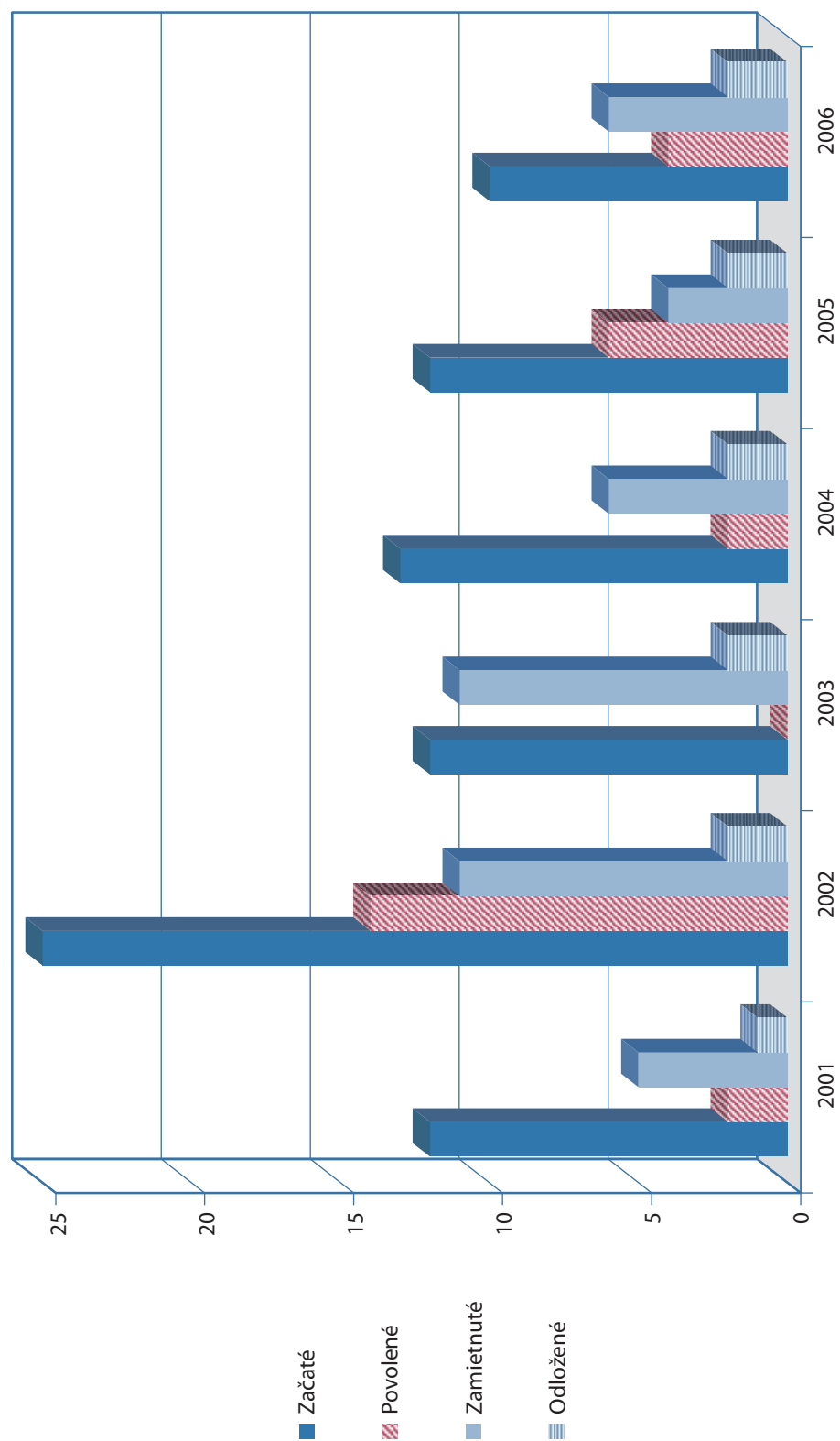
13. Rôzne – Konania o nariadení predbežného opatrenia (2000 – 2006)

Rozdelenie roku 2006

	Začaté konania o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia	Skončené konania o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia	Výsledok rozhodnutia		
			Zamietnutie	Schválenie	Výmaz/ Zastavenie konania
Doprava	1	1	1		
Hospodárska súťaž	1	3	2	1	
Inštitucionálne právo	2	1	1		
Obchodná politika	1	1	1		
Podnikové právo	2	5	1	1	3
Poľnohospodárstvo	5	1	1		
Sociálna politika	1				
Štátna pomoc	4	4	4		
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky	1				
Životné prostredie a spotrebitelia	7	6	5		1
Spolu Zmluva ES	25	22	16	2	4
Služobný poriadok úradníkov		2	1		1
SPOLU CELKOVO	25	24	17	2	5

14. Rôzne – Skrátené konania (2001 – 2006)

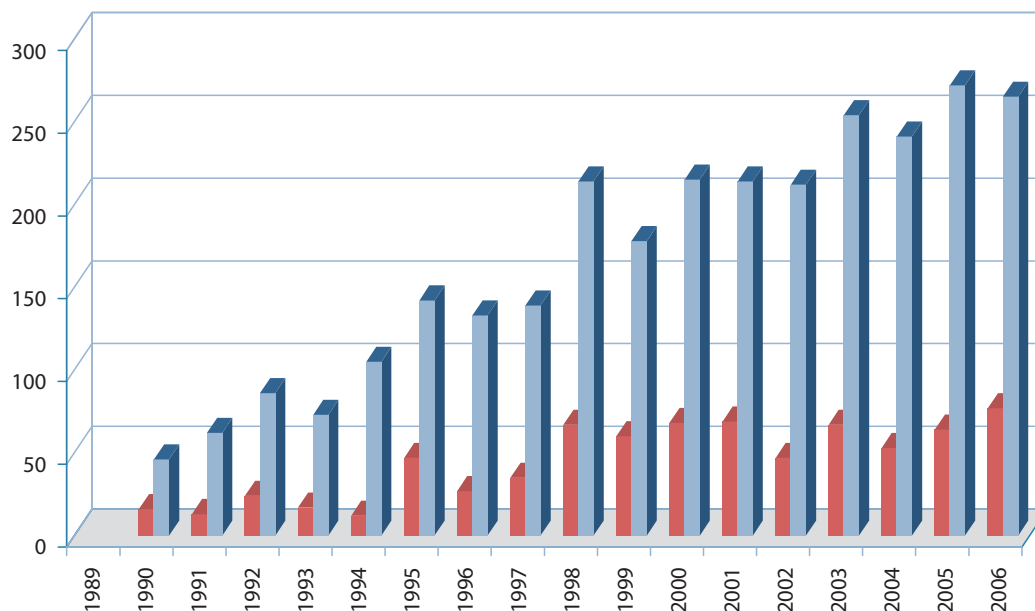

	2001				2002				2003				2004				2005				2006			
	Výsledok rozhodnutia				Výsledok rozhodnutia				Výsledok rozhodnutia				Výsledok rozhodnutia				Výsledok rozhodnutia				Výsledok rozhodnutia			
	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené	Začaté	Povolené	Zamietnuté	Odložené
Doprava																								
Hospodárska súťaž	1				15	13	2	1	1		1		3				2	3	2		4	2	2	
Inštitucionálne právo	3	1	1		2		3		5		4		1				1		1					
Obchodná politika	1	1			1		1																	
Podnikové právo													4	1	2		3	2	1	1				
Politika rybolovu													1	1										
Polnohospodárstvo					1				1		2						2				2	1	3	
Pristúpenie nových štátov																								
Služobný poriadok úradníkov	3	3	2		2		1	1					1											
Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	1							1																
Štátna pomoc	3	2			2		3		3		2	1									1			
Vlastné zdroje Spoločenstva																	2							2
Voľný pohyb osôb															1									
Vonkajšie vzťahy					1	1			1		1													
Výskum, informácie, vzdelávanie, štatistiky					1							1												
Životné prostredie a spotrebitelia									1		1			1			2	1		1	3	1	1	
Spolu	12	2	5	1	25	14	11	2	12	0	11	2	13	2	6	2	12	6	4	2	10	4	6	2

Skrátené prejednanie a rozhodnutie vecí na Súde prvého stupňa možno povoliť na základe článku 76bis rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie sa uplatňuje od 1. februára 2001.

Do kategórie „odložené“ spadajú tieto prípady: späťvzatie návrhu, späťvzatie a prípady, kedy je o žalobe rozhodnuté uznesením ešte predtým, než je rozhodnuté o návrhu na prejednanie a rozhodnutie vecí v skrátenom konaní.

15. Rôzne – Rozhodnutia Súdu prvého stupňa, proti ktorým bolo podané odvolanie (1989 – 2006)

■ Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie

■ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie¹

	Počet rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie	Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie ¹	Percentuálne zastúpenie rozhodnutí, proti ktorým bolo podané odvolanie
1989			
1990	16	46	35 %
1991	13	62	21 %
1992	24	86	28 %
1993	17	73	23 %
1994	12	105	11 %
1995	47	142	33 %
1996	27	133	20 %
1997	35	139	25 %
1998	67	214	31 %
1999	60	178	34 %
2000	68	215	32 %
2001	69	214	32 %
2002	47	212	22 %
2003	67	254	26 %
2004	53	241	22 %
2005	64	272	24 %
2006	77	265	29 %

¹ Spolu rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie – rozsudky, uznesenia o neprípustnosti, nariadení predbežného opatrenia, o zastavení konania, o zamietnutí vstupu vedľajšieho účastníka do konania, pri ktorých lehota na podanie odvolania uplynula alebo bolo podané odvolanie.

16. Rôzne – Rozdelenie odvolaní podľa druhu konania (1989 – 2006)

	1989			1990			1991			1992			1993			1994			1995			1996			1997		
	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %
Iné žaloby				2	8	25%	5	16	31%	15	31	48%	6	17	35%	7	44	16%	38	91	42%	15	59	25%	22	86	26%
Dúševné vlastníctvo																											
Verejná služba				14	38	37%	8	46	17%	8	54	15%	10	55	18%	5	61	8%	9	51	18%	12	74	16%	13	53	25%
Medzisúččet				16	46	35%	13	62	21%	23	85	27%	16	72	22%	12	105	11%	47	142	33%	27	133	20%	35	139	25%
Osobitné konania										1	1	100%	1	1	100%												
Spolu				16	46	35%	13	62	21%	24	86	28%	17	73	23%	12	105	11%	47	142	33%	27	133	20%	35	139	25%

	1998			1999			2000			2001			2002			2003			2004			2005			2006		
	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %	Odvolaná	Rozhodnutia, proti ktorým možno podať odvolanie	Odvolaná v %
Iné žaloby	48	120	40%	45	118	38%	58	132	44%	40	115	35%	32	134	24%	51	134	38%	41	114	36%	37	120	31%	46	146	32%
Dúševné vlastníctvo				1	1	100%	1	7	14%	13	25	52%	6	20	30%	7	33	21%	7	45	16%	16	71	23%	18	59	31%
Verejná služba	18	93	19%	14	59	24%	8	75	11%	15	73	21%	9	58	16%	9	87	10%	5	82	6%	11	81	14%	13	60	22%
Medzisúččet	66	213	31%	60	178	34%	67	214	31%	68	213	32%	47	212	22%	67	254	26%	53	241	22%	64	272	24%	77	265	29%
Osobitné konania	1	1	100%				1	1	100%	1	1	100%															
Spolu	67	214	31%	60	178	34%	68	215	32%	69	214	32%	47	212	22%	67	254	26%	53	241	22%	64	272	24%	77	265	29%

17. Rôzne – Výsledky odvolaní (2006)

(rozsudky a uznesenia)

	Zamietnuté odvolanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie bez vrátenia vecí na prejednanie	Úplné alebo čiastočné zrušenie spojené s rozhodnutím o vrátení vecí na prejednanie	Výmaz/ Zastavenie konania	Spolu
Aproximácia právnych predpisov	1				1
Colná únia	1				1
Duševné vlastníctvo	12			2	14
Hospodárska súťaž	10	5		1	16
Inštitucionálne právo	5				5
Konanie				1	1
Polnohospodárstvo	3		1		4
Regionálna politika	1				1
Slobodné poskytovanie služieb	1				1
Služobný poriadok úradníkov	6	3		1	10
Sociálna politika	4				4
Spravodlivosť a vnútorné záležitosti	1				1
Štátna pomoc	3				3
Voľný pohyb osôb	1				1
Vonkajšie vzťahy	1				1
Životné prostredie a spotrebitelia	1				1
Spolu	51	8	1	5	65

18. Rôzne – Celkový vývoj (1989 – 2006)**Začaté, skončené, prebiehajúce konania**

	Začaté konania¹	Skončené konania²	Prebiehajúce konania ku 31. decembru každého roka
1989	169	1	168
1990	59	82	145
1991	95	67	173
1992	123	125	171
1993	596	106	661
1994	409	442	628
1995	253	265	616
1996	229	186	659
1997	644	186	1 117
1998	238	348	1 007
1999	384	659	732
2000	398	343	787
2001	345	340	792
2002	411	331	872
2003	466	339	999
2004	536	361	1 174
2005	469	610	1 033
2006	432	436	1 029
Spolu	6 256	5 227	

¹ 1989: Súdny dvor postúpil 153 vecí novozriadenému Súdu prvého stupňa.

1993: Súdny dvor postúpil 451 vecí z dôvodu prvého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

1994: Súdny dvor postúpil 14 vecí z dôvodu druhého rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

2004 – 2005: Súdny dvor postúpil 25 vecí z dôvodu tretieho rozšírenia právomocí Súdu prvého stupňa.

² 2005 – 2006: Súdny dvor postúpil 118 vecí novozriadenému Súdu pre verejnú službu.

Kapitola III

Súd pre verejnú službu Európskej únie

A – Činnosť Súdu pre verejnú službu roku 2006

Autor: predseda Súdu pre verejnú službu Paul J. Mahoney

Rok 2006 predstavuje prvý úplný rok fungovania Súdu pre verejnú službu Európskej únie.

Počas tohto roku Súd pre verejnú službu venoval značnú časť svojej činnosti pokračovaniu prác na príprave návrhu rokovacieho poriadku, s ktorou sa začalo v prvých mesiacoch jeho existencie v roku 2005. Návrh, ktorý vyplynul z úvah a konzultácií¹, uskutočnených Súdom pre verejnú službu, bol po fáze spolupráce so Súdom prvého stupňa Európskych spoločenstiev a po dohode so Súdnyim dvorom Európskych spoločenstiev 19. decembra 2006 predložený na schválenie Rade Európskej únie. Súd pre verejnú službu by tak pravdepodobne mal mať svoj vlastný rokovací poriadkom počínajúc druhým polrokom 2007.

Pokiaľ ide o súdnu činnosť Súdu pre verejnú službu, zo štatistiky vyplýva, že na tento súd bolo podaných 148 žalôb, čo predstavuje mierne zníženie objemu oproti počtu žalôb podaných v oblasti verejnej služby v roku 2005, počas ktorého bolo podaných 164 žalôb (151 na Súd prvého stupňa a 13 na Súd pre verejnú službu v období od 12. do 31. decembra 2005). Od vzniku Súdu pre verejnú službu bolo naň priamo podaných 161 návrhov, ku ktorým je potrebné pripočítať 118 vecí postúpených Súdom prvého stupňa. Súdu pre verejnú službu bolo teda od jeho vzniku predložených 279 vecí.

V roku 2006 bolo skončených 53 konaní, z toho dve rozsudkami vydanými v pléne. Je namieste spomenúť, že v druhej časti roka došlo k pomerne výraznému zrýchleniu tempa pri prijímaní rozhodnutí, ktorými sa končí konanie, a to postupne podľa toho, ako sa končila písomná časť konania vo veciach postúpených Súdom prvého stupňa. Okrem toho je možné konštatovať pomerne vysoký počet rozsudkov o zrušení, keďže ich bolo vydaných 10. Voči desiatim rozhodnutiam Súdu pre verejnú službu bolo podané odvolanie na Súde prvého stupňa.

Za zmienku stojí aj skutočnosť, že značný počet konaní bol prerušený uzneseniami prijatými v súlade s článkom 8 ods. 3 prvým pododsekom prílohy I štatútu Súdneho dvora, najmä vzhľadom na očakávané vyhlásenia rozhodnutí Súdu prvého stupňa vo veciach Centeno Mediavilla a i./Komisia, T-58/05 a Angé Serrano a i./Parlament, T-47/05, týkajúcich sa zaradenia/preradenia do platovej triedy po nadobudnutí účinnosti nového služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev. V roku 2006 tak Súd pre verejnú službu vydal 68 uznesení o prerušení konania.

Prvý rok súdnej činnosti Súdu pre verejnú službu bol tiež charakterizovaný jeho snahou reagovať na výzvu Rady vyjadrenú v odôvodnení č. 7 jej rozhodnutia 2004/752/ES a prebrať v článku 7 ods. 4 prílohy I štatútu Súdneho dvora, aby sa umožnilo riešiť spory formou zmieru v každom štádiu konania. Vo viacerých konaniach sudcovia – spravodajcovia dali účastníkom konania na zváženie návrh na zmier. Štyri spory tak mohli byť skončené

¹ V rámci týchto prípravných prác Súd pre verejnú službu uskutočnil konzultácie najmä so zástupcami inštitúcií, výborov zamestnancov a odborov. Na tento účel bolo 26. januára 2006 zorganizované stretnutie so zástupcami vedúcich správnych útvarov. Po ňom nasledovalo 8. februára 2006 stretnutie s odborovými a profesnými organizáciami a ich advokátmi.

uzneseniami o výmaze s konštatovaním, že účastníci konania dosiahli dohodu formou zmieru navrhnutého Súdom pre verejnú službu.

V tomto štádiu by bolo samozrejme predčasné bilancovať prax ukončovania sporov formou zmieru alebo robiť závery o rozhodovacích tendenciách Súdu pre verejnú službu. Ďalšie úvahy sa obmedzia na poskytnutie stručného prehľadu základných rozhodnutí vydaných Súdom pre verejnú službu a postupne sa budú venovať niektorým všeobecným procesným hľadiskám (I), sporovým konaniam vo veci zákonnosti (II), návrhom na nariadenie predbežného opatrenia (III) a napokon žiadostiam o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami (IV).

I. Procesné hľadiská

Vo svojom prvom rozsudku Falcione/Komisia, ktorý vydalo plénum 26. apríla 2006², Súd pre verejnú službu rozhodol, že až do nadobudnutia účinnosti vlastného rokovacieho poriadku sa bude uplatňovať režim trov platný pre konanie na Súde prvého stupňa, a to s cieľom zabezpečiť osobám podliehajúcim súdnej právomoci dostatočnú predvídateľnosť uplatňovania pravidiel týkajúcich sa trov konania na základe zásady riadneho výkonu súdnictva.

Pozornosť si zasluhujú dve rozhodnutia vydané na základe článku 8 prílohy I štatútu Súdneho dvora. Vo veci Marcuccio/Komisia³ Súd pre verejnú službu vyhlásil svoju nepríslušnosť v súlade s článkom 8 ods. 3 druhým pododsekom prílohy I štatútu Súdneho dvora, keďže sa domnieval, že predmet tejto veci sa zhoduje s predmetom dvoch vecí prejednávaných Súdom prvého stupňa. Uznesením Gualtieri/Komisia⁴, Súd pre verejnú službu rozhodol, že spor medzi Komisiou Európskych spoločenstiev a vyslaným národným expertom nie je sporom medzi Spoločenstvom a jedným z jeho zamestnancov v zmysle článku 236 ES. Súd pre verejnú službu preto konštatoval, že nie je príslušný rozhodnúť o žalobe a postúpil vec Súdu prvého stupňa na základe článku 8 ods. 2 prílohy I štatútu Súdneho dvora.

II. Sporové konania vo veci zákonnosti

A. Prípustnosť žalôb podaných na základe článkov 236 ES a 152 AE

1. Akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby

V uznesení Lebedef a i./Komisia⁵ Súd pre verejnú službu upresnil, že spôsoby používania informačných technológií administratívou, pokiaľ ide o jazyk prevádzkového systému

² Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 26. apríla 2006, Falcione/Komisia, F-16/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

³ Uznesenie Súdu pre verejnú službu z 25. apríla 2006, Marcuccio/Komisia, F-109/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁴ Uznesenie Súdu pre verejnú službu z 9. októbra 2006, Gualtieri/Komisia, F-53/06 (v odvolacom konaní T-413/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁵ Uznesenie Súdu pre verejnú službu zo 14. júna 2006, Lebedef a i./Komisia, F-34/05, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

a programov osobných počítačov, sú internými organizačnými opatreniami, ktoré nespôsobujú ujmu v zmysle článku 90 ods. 2 a článku 91 ods.1 služobného poriadku.

2. Lehota na podanie žaloby

V rozsudku Grünheid/Komisia⁶ Súd pre verejnú službu vyhlásil prípustnosť žaloby smerujúcej proti rozhodnutiu o definitívnom zaradení do platovej triedy a neuznal existenciu prekážky konania založenej na tom, že sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku bola podaná viac ako tri mesiace potom, ako sa žalobkyňa z výplatnej pásky dozvedela o existencii tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti Súd pre verejnú službu rozhodol, že aj keď je pravda, že odovzdanie mesačnej výplatnej pásky má za účinok začatie plynutia lehôt na podanie sťažnosti a žaloby proti správnomu rozhodnutiu, ak je z tejto pásky zrejmá existencia a účinky tohto rozhodnutia, niečo iné platí pri rozhodnutiach, v ktorých menovací orgán rozhodne o definitívnom zaradení novoprijatého úradníka, keďže tieto majú ďalekosiahlejšie účinky než len určenie čisto peňažných nárokov, ktoré má výplatná páska konkretizovať na určité obdobie. V prípade absencie písomného oznámenia rozhodnutia o definitívnom zaradení spolu s odôvodnením v súlade s článkom 25 služobného poriadku by totiž uloženie povinnosti dotknutému úradníkovi podať sťažnosť najneskôr do troch mesiacov od doručenia prvej výplatnej pásky, z ktorej je zrejmé platové zaradenie, zbavilo obsahu článok 25 druhý odsek a článok 26 druhý a tretí odsek služobného poriadku, ktorých cieľom je práve umožniť úradníkovi, aby sa skutočne oboznámili s rozhodnutiami, ktoré sa týkajú najmä ich správnoprávneho postavenia, a aby uplatnili práva, ktoré im garantuje služobný poriadok.

V rozsudku Combescot/Komisia⁷ Súd pre verejnú službu rozhodol, že výslovné rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti prijaté v lehote štyroch mesiacov od podania sťažnosti, ale neoznámené pred uplynutím lehoty na podanie žaloby, nemôže zabrániť vzniku konkludentného rozhodnutia o zamietnutí v súlade s článkom 90 ods. 2 druhého odseku zamestnaneckého poriadku. Ak by bol totiž prijatý záver, že prijatie výslovného rozhodnutia o zamietnutí v lehote štyroch mesiacov od podania sťažnosti je prekážkou vzniku konkludentného rozhodnutia, dokonca aj keď výslovné rozhodnutie nebolo dotknutému úradníkovi v tejto lehote oznámené, nemohol by tento úradník podať žalobu o neplatnosť podľa článku 91 ods. 3 druhej zarážky prvej vety služobného poriadku. Takýto následok by bol v rozpore s cieľom tohto ustanovenia, ktoré smeruje k zabezpečeniu súdnej ochrany úradníkov v prípade nečinnosti alebo mlčania správneho orgánu. Prijaté, ale neoznámené rozhodnutie o zamietnutí preto nemôže byť „odpoveďou“ v zmysle článku 90 ods. 2 druhého odseku služobného poriadku.

V uznesení Schmit/Komisia⁸ Súd pre verejnú službu po pripomenutí judikatúry, podľa ktorej sa má na účely počítania lehoty na podanie sťažnosti proti aktu spôsobujúcemu

⁶ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 28. júna 2006, Grünheid/Komisia, F-101/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁷ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 19. októbra 2006, Combescot/Komisia, F-114/05 (v odvolacom konaní T-414/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

⁸ Uznesenie Súdu pre verejnú službu z 15. mája 2006, Schmit/Komisia, F-3/05, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

ujmu článok 90 ods. 2 služobného poriadku vykladať v tom zmysle, že sťažnosť je „podaná“ vtedy, keď je doručená inštitúcii, upresnil, že hoci je pravda, že skutočnosť, že správny orgán označil dokument, ktorý mu bol zaslaný, otlačkom pečiatky o zápise, neumožňuje určiť presný dátum podania tohto dokumentu, predstavuje však prinajmenšom prostriedok, na základe ktorého možno v rámci správneho úradného postupu až do dôkazu o opaku prezumovať, že uvedený dokument bol orgánu doručený v označený deň. V prípade namietania je na úradníkovi, aby predložil dôkaz – napríklad potvrdenie o prijatí vydané správnym orgánom alebo doručenkú doporučeného listu – ktorým vyvráti domnienku vychádzajúcu z otlačku pečiatky o zápise, a aby tak preukázal, že sťažnosť bola skutočne podaná v iný deň.

B. O veci samej

Na úvod je vhodné zdôrazniť rôznorodosť otázok, o ktorých musel Súd pre verejnú službu rozhodnúť. Tento súd skúmal, aké dôsledky vyplývajú z prechodu na euro pre práva na dôchodok úradníkov, ak títo prevedú do režimu Spoločenstva práva nadobudnuté vo vnútroštátnom dôchodkovom systéme⁹, ďalej kritériá, na základe ktorých môže niektorým úradníkom podľa článku 9 ods. 2 prílohy VIII služobného poriadku vzniknúť nárok na predčasný starobný dôchodok bez zníženia dôchodku¹⁰, jeden prípad nariadenia nemocenskej dovolenky z úradnej povinnosti úradníkovi Komisie z psychiatrických dôvodov¹¹, viacero prípadov uznania choroby z povolania¹², finančné ustanovenia dohody stanovujúcej pracovné podmienky a platové pomery konferenčných tlmočníkov¹³. Za zmienku tiež stojí vec týkajúca sa preplatenia nadčasov zamestnanca platovej triedy A, ktorá bola postúpená plénu, skončila sa však výmazom veci v dôsledku dosiahnutia dohody účastníkmi konania¹⁴. Súd pre verejnú službu tiež rozhodoval o žalobách namietajúcich nezákonnosť rozhodnutí o výpovedi zmlúv dočasných zamestnancov¹⁵, rozhodnutí výberovej komisie o zamietnutí pripustenia kandidátov k skúškam¹⁶ alebo o odmietnutí zápisu kandidáta do zoznamu úspešných

⁹ Rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 14. novembra 2006, Chatziioannidou/Komisia, F-100/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁰ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 12. septembra 2006, De Soeten/Conseil, F-86/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹¹ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2006, De Brito Sequeira Carvalho/Komisia, F-17/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹² Pozri najmä rozsudok Súdu pre verejnú službu z 12. júla 2006, D/Komisia, F-18/05 (v odvolacom konaní T-262/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹³ Rozsudok Súdu pre verejnú službu zo 14. decembra 2006, André/Komisia, F-10/06, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁴ Uznesenie Súdu pre verejnú službu z 13. júla 2006, Lacombe/Conseil, F-9/05, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

¹⁵ Pozri najmä rozsudky Súdu pre verejnú službu z 26. októbra 2006, Landgren/ETF, F-1/05 (v odvolacom konaní T-404/06 P), zatiaľ neuverejnený v Zbierke, a zo 14. decembra 2006, Kubanski/Komisia, F-88/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁶ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 15. júna 2006, Mc Sweeney a Armstrong/Komisia, F-25/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

uchádzačov¹⁷, rozhodnutí prijatých v rámci menovacieho konania¹⁸, hodnotení služobného postupu¹⁹, ako aj rozhodnutí o nepovýšení²⁰. V tomto kontexte si osobitnú pozornosť zasluhujú dva rozsudky Súdu pre verejnú službu.

V rozsudku Landgren/ETF²¹, prijatom v pléne, Súd pre verejnú službu rozhodol, že jednostranné ukončenie zmluvy dočasného zamestnanca na dobu neurčitú nepodlieha len povinnosti dodržať výpovednú lehotu stanovenú v článku 47 ods. 2 podmienok zamestnávania ostatných zamestnancov, ale musí byť tiež odôvodnené. Na zabezpečenie dostatočnej ochrany proti neodvôvodnenému prepúšťaniu, najmä ak ide o zmluvu na dobu neurčitú alebo v prípade zmluvy na dobu určitú, ak k prepusteniu dôjde pred uplynutím tejto doby, je dôležité umožniť jednak dotknutým osobám, aby si overili, či ich oprávnené záujmy boli rešpektované alebo poškodené, a tiež aby posúdili vhodnosť podania žaloby, a jednak sudcovi, aby vykonal svoju kontrolnú právomoc, čo znamená uznať existenciu povinnosti odôvodnenia na strane príslušného orgánu. Uznanie takejto povinnosti nevylučuje, aby príslušný orgán disponoval širokou mierou voľnej úvahy v oblasti prepúšťania a aby preto preskúmanie súdom Spoločenstva bolo obmedzené na overenie absencie zjavne nesprávneho posúdenia alebo zneužitia právomoci. V predmetnom prípade bolo rozhodnutie o prepustení zrušené, keďže bolo poznamenané zjavne nesprávnym posúdením.

V rozsudku Economidis/Komisia²² Súd pre verejnú službu vo veci prijímania vedúceho odboru v platovej triede AD 9/AD 12 rozhodol, že rozhodnutie Komisie týkajúce sa stredných riadiacich pracovníkov, ktoré umožňuje stanoviť platové zaradenie voľného pracovného miesta na základe porovnania kandidatúr, a tým ovplyvňuje požadovaný objektívny charakter tohto postupu, je nezákonné.

III. Návrhy na nariadenie predbežného opatrenia

V roku 2006 boli podané dva návrhy na nariadenie predbežného opatrenia. Zatiaľ čo vo veci Bianchi/ETF²³ bol návrh zamietnutý z dôvodu absencie naliehavosti, vo veci Dálnoky/Komisia²⁴ sa tak stalo z dôvodu zjavnej neprípustnosti, *prima facie*, žaloby vo veci samej.

¹⁷ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 13. decembra 2006, Neophytou/Komisia, F-22/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁸ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 14. decembra 2006, Economidis/Komisia, F-122/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

¹⁹ Pozri najmä rozsudok Súdu pre verejnú službu z 14. decembra 2006, Caldarone/Komisia, F-74/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

²⁰ Pozri napríklad, rozsudok Súdu pre verejnú službu z 30. novembra 2006, Balabanis a Le Dour/Komisia, F-77/05, zatiaľ neuverejnený v Zbierke.

²¹ Rozsudok Landgren/ETF, už citovaný.

²² Rozsudok Economidis/Komisia, už citovaný.

²³ Uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu z 31. mája 2006, Bianchi/ETF, F-38/06 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

²⁴ Uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu zo 14. decembra 2006, Dálnoky/Komisia, F-120/06 R, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

IV. Žiadosti o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami

V roku 2006 predseda Súdu pre verejnú službu rozhodol o troch žiadostiach o poskytnutie pomoci súvisiacej s trovami, ktoré boli všetky podané pred podaním žaloby, ako to umožňuje článok 95 ods. 1 prvý pododsek Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktorý sa uplatňuje *mutatis mutandis*. Tieto žiadosti boli zamietnuté²⁵.

²⁵ Uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu z 27. septembra 2006, Nolan/Komisia, F-90/06 AJ, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

Uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu z 1. decembra 2006, Atanasov/ Komisia, F-101/06 AJ, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

Uznesenie predsedu Súdu pre verejnú službu z 11. decembra 2006, Noworyta/Parlament, F-128/06 AJ, zatiaľ neuverejnené v Zbierke.

B – Zloženie Súdu pre verejnú službu

(Protokolárny poriadok k 1. januáru 2006)

Zľava doprava:

sudca H. Tagaras; sudkyňa I. Boruta; predseda komory H. Kreppel; predseda Súdu pre verejnú službu P. Mahoney; predseda komory S. Van Raepenbusch; sudca H. Kanninen; sudca S. Gervasoni; tajomníčka W. Hakenberg.

1. Členovia Súdu pre verejnú službu

(podľa dátumu nástupu do funkcie)

Paul J. Mahoney

narodený roku 1946; štúdium práva (Master of Arts, univerzita v Oxforde, 1967; Master of Laws, University College London, 1969); vyučujúci na University College London (1967 – 1973); barrister (Londýn, 1972 – 1974); referent, hlavný referent na Európskom súde pre ľudské práva (1974 – 1990); hosťujúci profesor práva na univerzite v Saskatchewan, Saskatoon, Kanada (1988); vedúci personálneho oddelenia Rady Európy (1990 – 1993); vedúci sekcie (1993 – 1995), zástupca tajomníka (1995 – 2001), tajomník Európskeho súdu pre ľudské práva (2001 – september 2005); predseda Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Horstpeter Kreppel

narodený roku 1945; univerzitné štúdiá v Berlíne, Mníchove, Frankfurte nad Mohanom (1966 – 1972); prvá štátna skúška (1972); justičný čakatel' vo Frankfurte nad Mohanom (1972 – 1973 a 1974 – 1975); Collège d'Europe v Bruggách (1973 – 1974); druhá štátna skúška (Frankfurt nad Mohanom, 1976); zamestnanec Federálneho úradu práce a advokát (1976); sudca pracovnoprávného súdu (spolková krajina Hessensko, 1977 – 1993); vyučujúci na Fachhochschule für Sozialarbeit vo Frankfurte nad Mohanom a na Verwaltungsfachhochschule vo Wiesbadene (1979 – 1990); národný expert v právnom servise Komisie Európskych spoločenstiev (1993 – 1996 a 2001 – 2005); attaché pre sociálne záležitosti na zastupiteľskom úrade Spolkovej republiky Nemecko v Madride (1996 – 2001); sudca pracovnoprávného súdu vo Frankfurte nad Mohanom (február – september 2005); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Irena Boruta

narodená roku 1950; diplom z práva na univerzite vo Wroclawe (1972), doktorka práv (Łódz 1982); advokátka zapísaná v Advokátskej komore Poľskej republiky (od roku 1977); hosťujúca vedecká pracovníčka (univerzita v Paríži X, 1987 – 1988; univerzita v Nantes, 1993 – 1994); expertka „Solidarnosc“ (1995 – 2000); profesorka pracovného práva a európskeho práva sociálneho zabezpečenia na univerzite v Łódz (1997 – 1998 a 2001 – 2005), profesorka na Vyššej obchodnej škole vo Varšave (2002), profesorka pracovného práva a práva sociálneho zabezpečenia na univerzite Kardinála Stefana Wyszyńskiego vo Varšave (2002 – 2005); tajomníčka ministra práce a sociálnych vecí (1998 – 2001); členka rokovacieho výboru pre vstup Poľskej republiky do Európskej únie (1998 – 2001); zástupkyňa poľskej vlády v Medzinárodnej organizácii práce (1998 – 2001); autorka viacerých publikácií o pracovnom práve a európskom práve sociálneho zabezpečenia; sudkyňa Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Heikki Kanninen

narodený roku 1952; diplom na Škole vyšších obchodných štúdií v Helsinkách a na právnickej fakulte univerzity v Helsinkách; súdny referendár na Najvyššom správnom súde Fínska; generálny tajomník výboru pre reformu právnej ochrany vo verejnej správe; hlavný referent na Najvyššom správnom súde; generálny tajomník výboru pre reformu správnych sporov, poradca na riaditeľstve pre legislatívu na ministerstve spravodlivosti; zástupca tajomníka Súdneho dvora EZVO; súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločností; sudca na Najvyššom správnom súde (1998 – 2005); člen odvolacej komisie pre utečencov; podpredseda výboru pre rozvoj fínskych súdnych orgánov; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Haris Tagaras

narodený roku 1955; diplom z práva (univerzita v Solúne, 1977); osobitný diplom z európskeho práva (Inštitút európskych štúdií slobodnej univerzity v Bruseli, 1980); doktor práv (univerzita v Solúne, 1984); právnik – prekladateľ na Rade Európskych spoločenstiev (1980 – 1982); vedecký pracovník v stredisku medzinárodného a európskeho hospodárskeho práva v Solúne (1982 – 1984); referent na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev a v Komisii Európskych spoločenstiev (1986 – 1990); profesor práva Spoločenstva, medzinárodného súkromného práva a ľudských práv na univerzite Panteion v Aténach (od roku 1990); externý spolupracovník pre európske záležitosti na ministerstve spravodlivosti a člen Stáleho výboru pre Lugánsky dohovor (1991 – 2004); člen Národnej komisie pre hospodársku súťaž (1999 – 2005); člen Národnej komisie pre telekomunikácie a pošty (2000 – 2002); člen advokátskej komory v Solúne, advokát pred Kasačným súdom; zakladajúci člen Únie európskych advokátov (UAE); pridružený člen Medzinárodnej akadémie porovnávacieho práva; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Sean Van Raepenbusch

narodený roku 1956; diplom z práva (slobodná univerzita v Bruseli, 1979); osobitný diplom z medzinárodného práva (Brusel, 1980); doktor práv (1989); zodpovedný pracovník za právne oddelenie Sociétés anonymes du canal et des installations maritimes v Bruseli (1979 – 1984); úradník Komisie Európskych spoločenstiev (generálne riaditeľstvo pre sociálne veci, 1984 – 1988); člen právneho servisu Komisie Európskych spoločenstiev (1988 – 1994); súdny referendár Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1994 – 2005); vyučujúci v univerzitnom stredisku v Charleroi (medzinárodné a európske právo sociálneho zabezpečenia, 1989 – 1991), na univerzite v Mons-Hainaut (európske právo, 1991 – 1997), na univerzite v Liège (právo európskej verejnej služby, 1989 – 1991; inštitucionálne právo Európskej únie, 1995 – 2005; európske právo sociálneho zabezpečenia, 2004 – 2005); autor viacerých publikácií v oblasti európskeho práva sociálneho zabezpečenia a ústavného práva Európskej únie; sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Stéphane Gervasoni

narodený roku 1967; diplom získaný na Inštitúte politických vied v Grenobli (1988) a na Ecole nationale d'administration (1993); člen Conseil d'Etat (oddelenie súdnych sporov, 1993–1997, oddelenie pre sociálne záležitosti, 1996 – 1997; „maître des requêtes“ od roku 1996); prednášajúci na Inštitúte politických vied v Paríži (1993–1995); vládny komisár (commissaire du gouvernement) pred osobitnou dôchodkovou kasačnou komisiou (1994 – 1996); právny poradca ministerstva pre verejnú službu a mesta Paríž (1995 – 1997); generálny tajomník na prefektúre departementu Yonne, „sous-préfet“ okrsku v Auxerre (1997 – 1999); generálny tajomník prefektúry departementu Savojsko, „sous-préfet“ okrsku Chambéry (1999 – 2001); súdny referendár na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (september 2001 – september 2005); riadny člen odvolacej komisie NATO (od roku 2001); sudca Súdu pre verejnú službu od 6. októbra 2005.

Waltraud Hakenberg

narodená roku 1955; štúdium práva v Ratisbonne a Ženeve (1974 – 1979); prvá štátna skúška (1979); postgraduálne štúdium práva Spoločenstva na Collège d'Europe v Bruggách (1979 – 1980); justičná čakatelka v Ratisbonne (1980 – 1983); doktorka práv (1982); druhá štátna skúška (1983); advokátka v Mníchove a Paríži (1983 – 1989); úradníčka Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (1990 – 2005); súdna referendárka na Súdnom dvore Európskych spoločenstiev (kancelária sudcu Janna, 1995 – 2005); vyučovanie na viacerých univerzitách v Nemecku, Rakúsku, Švajčiarsku a Rusku; čestná profesorka na univerzite v Sársku (od roku 1999); členka rôznych výborov, združení a právnych komisií; početné publikácie v oblasti práva a sporov Spoločenstva; tajomníčka Súdu pre verejnú službu od 30. novembra 2005.

2. Protokolárne poriadky

od 1. januára 2006 do 31. decembra 2006

Pán P. Mahoney, predseda Súdu
Pán H. Kreppel, predseda komory
Pán S. Van Raepenbusch, predseda komory
Pani I. Boruta, sudkyňa
Pán H. Kanninen, sudca
Pán H. Tagaras, sudca
Pani S. Gervasoni, sudca
Pani W. Hakenberg, tajomník

C – Súdne štatistiky Súdu pre verejnú službu

Všeobecná činnosť Súdu pre verejnú službu

1. Konania skončené, začaté, prebiehajúce (2005 – 2006)

Začaté konania

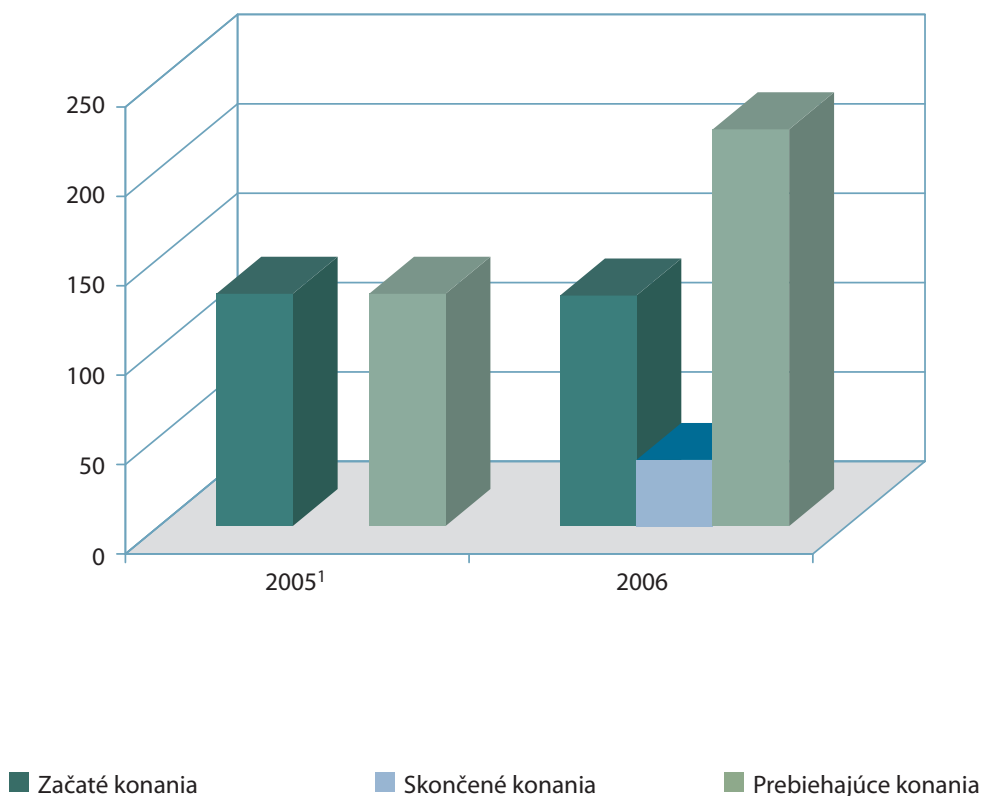
2. Percentuálny podiel na počte vecí podľa hlavných žalovaných inštitúcií
3. Jazyk konania
4. Počet žalobcov (2005 – 2006)

Skončené konania

5. Význam rozhodnutia
6. Rozsudky a uznesenia – rozhodovacie zloženia

1. Činnosť Súdu pre verejnú službu vo všeobecnosti

Začaté, skončené, prebiehajúce konania (2005 – 2006)

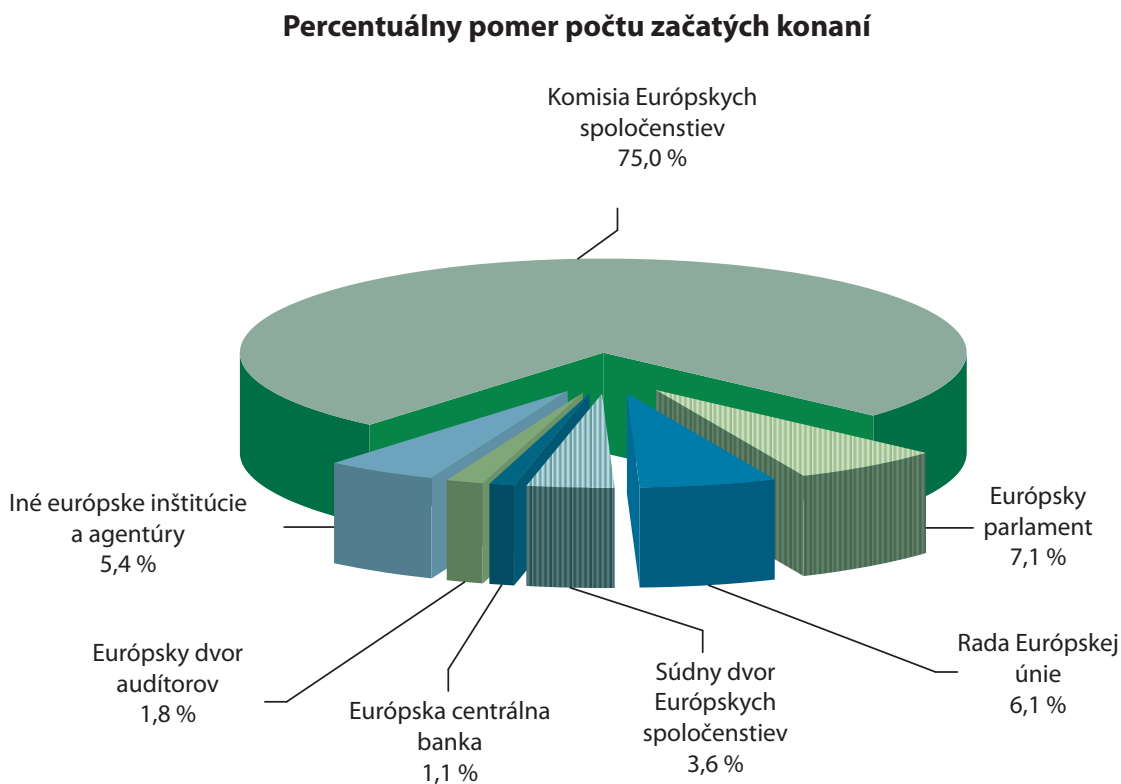
	2005 ¹	2006
Začaté konania	130	148
Skončené konania	0	53
Prebiehajúce konania	130	225

¹ Súd bol vytvorený rozhodnutím Rady 2004/752/ES, Euratom z 2. novembra 2004, ktorým sa zriaďuje Súd pre verejnú službu Európskej únie (Ú. v. EÚ L 333, s. 7).

Jeho súdna činnosť vo vlastnom slova zmysle začala 12. decembra 2005, v deň uverejnenia rozhodnutia predsedu Súdneho dvora, ktorým konštatuje, že Súd pre verejnú službu Európskej únie je riadne vytvorený (Ú. v. EÚ L 325, s. 2), v Úradnom vestníku Európskej únie.

Na konci roka 2005 postúpil Súd prvého stupňa (SPS) Súdu pre verejnú službu 117 vecí a 13 vecí bolo podaných priamo na Súd pre verejnú službu.

2. *Začaté konania* – Percentuálny pomer počtu vecí podľa hlavných žalovaných inštitúcií

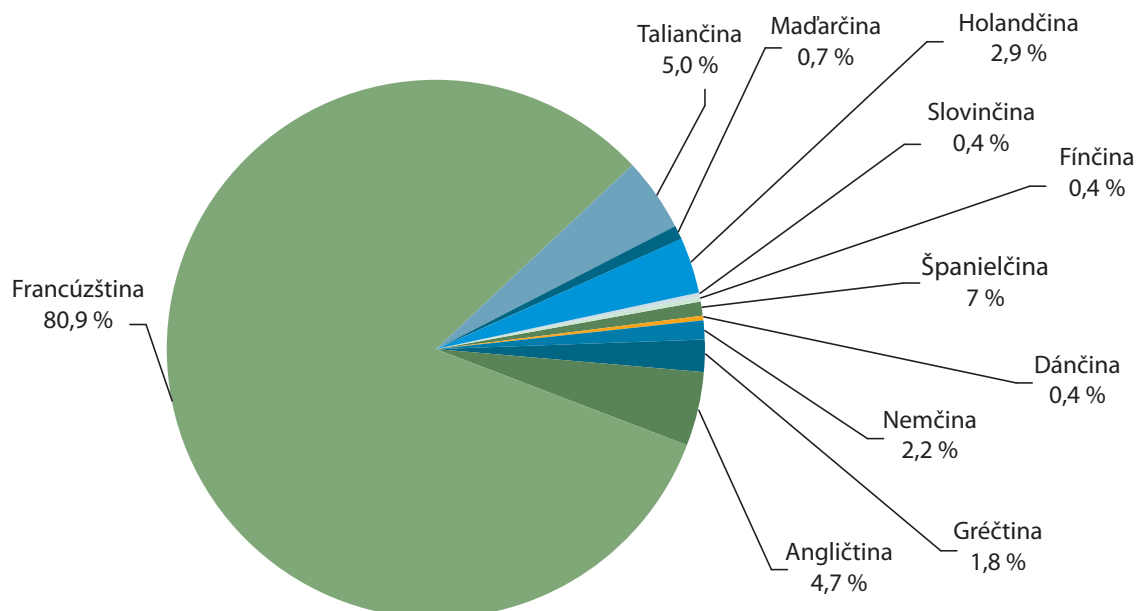

	Percentuálny pomer počtu začatých konaní	Percentuálny pomer celkového počtu zamestnancov podľa inštitúcie ¹
Komisia Európskych spoločenstiev	75% ²	62,9 %
Európsky parlament	7,1 %	15,0 %
Rada Európskej únie	6,1 %	8,9 %
Súdny dvor Európskych spoločenstiev	3,6 %	4,5 %
Európska centrálna banka	1,1 %	3,5 %
Európsky dvor audítorov	1,8 %	2,0 %
Iné európske inštitúcie a agentúry	5,4 %	3,1 %
Spolu	100,0 %	100,0 %

¹ Zdroj informácií: http://eur-lex.europa.eu/budget/data/D2006_VOL1/SK/nmc-grseqAP2000182/index.html

² Toto percentuálne vyjadrenie zahŕňa tiež konania proti EPSO (Európsky úrad pre výber personálu, organizačne pričlenený ku Komisii), t. j. žaloby podané uchádzačmi v rámci výberových konaní. Ide teda o osoby, ktoré (ešte) nie sú zamestnancami inštitúcií.

3. Začaté konania – Jazyk konania

Jazyk konania	Počet konaní
Španielčina	2
Dánčina	1
Nemčina	6
Gréčtina	5
Angličtina	13
Francúzština	225
Taliančina	14
Maďarčina	2
Holandčina	8
Slovinčina	1
Fínčina	1
Spolu	278

Jazyk konania predstavuje jazyk, v ktorom bola podaná žaloba, a nie materinský jazyk alebo národnosť žalobcu.

4. Začaté konania – Počet žalobcov – 2005 – 2006

Začaté konania s najväčším počtom žalobcov v jednej veci

Počet žalobcov podľa konania ¹	Oblasti ²
484	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Prevod práv na dôchodok získaných v Belgicku
483	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Prevod práv na dôchodok získaných v Belgicku
309	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Uplatnenie opravného koeficientu stanoveného vzhľadom na priemerné životné náklady v štáte bydliska
164	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Prevod práv na dôchodok získaných v Belgicku
164	Služobný poriadok – Starobný dôchodok – Prevod práv na dôchodok získaných v Belgicku
143	Služobný poriadok – Vymenovania – Uchádzači zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku
59	Služobný poriadok – Povýšenie – Obdobie povyšovania 2005 – Dodatočné platové triedy stanovené novým služobným poriadkom
36	Služobný poriadok – Povýšenie – Obdobie povyšovania 2005 – Dodatočné platové triedy stanovené novým služobným poriadkom
29	Služobný poriadok – Vymenovania – Uchádzači zapísaní na zoznam úspešných uchádzačov pred nadobudnutím účinnosti nového služobného poriadku
21	Služobný poriadok – Zmluvní zamestnanci – Úprava zaradenia a odmeny

Celkový počet žalobcov vo všetkých začatých konaniach

Celkový počet žalobcov	Celkový počet začatých konaní
2 403	278

¹ Žalobcovia, ktorí podali niekoľko žalôb, sú počítaní za každú podanú žalobu.

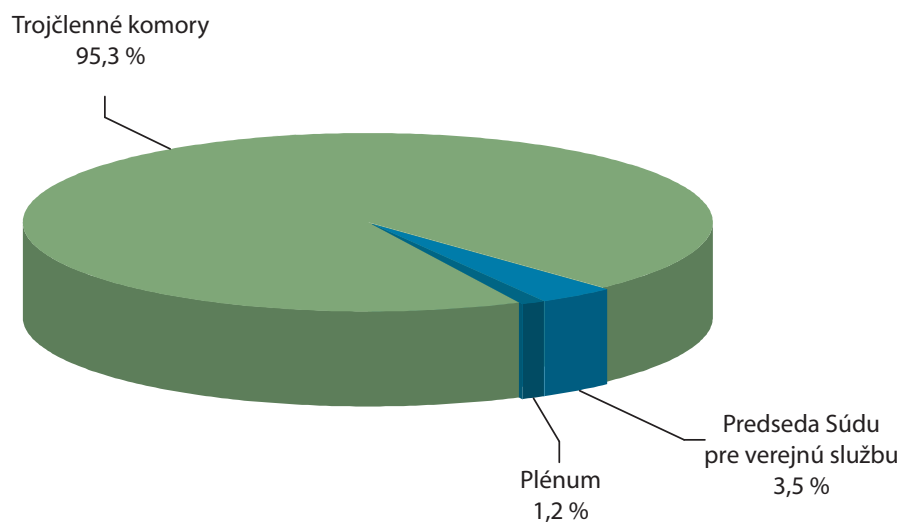
² Ďalej sa výraz „služobný poriadok“ vzťahuje na Služobný poriadok úradníkov Európskych spoločenských a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov Európskych spoločenských.

5. Skončené konania – Výsledok rozhodnutia ¹

Služobný poriadok úradníkov a Podmienky zamestnávania ostatných zamestnancov inštitúcií	Rozsudky		Výsledok rozhodnutia					Postúpenie Súdu prvého stupňa	Spolu
	Zrušenie rozhodnutia alebo zaviazanie žalovaného	Zamietnutie žaloby	Uznesenia (nepripustné, zjavne nepripustné alebo nedôvodné žaloby)	Urovnanie sporu zmierom po zásahu SVS	Výmazy z iného dôvodu				
Pridelenie/Preloženie		1						1	1
Odmena a príspevky	1	2	1	4	3				11
Hodnotenie/Povýšenie	2	1	4		2				9
Výberové konania	1	2							3
Starobné dôchodky a invalidné dôchodky	2	1	2		1				6
Sociálne zabezpečenie/Choroba z povolania/Pracovné úrazy	1	1	2					1	5
Výpoveď podaná zamestnancom	1								1
Pracovné podmienky			1						1
Disciplinárne konania			1						1
Prijatie do služobného pomeru/ Vymenovanie/Zaradenie do platovej triedy	2	2	2		2				8
Pracovné podmienky/Dovolenky	1								1
INÉ oblasti ako verejná služba								1	1
Spolu	11	10	13	4	8			2	48 ¹

¹ K tomuto číslu je potrebné pripočítať tri ukončené veci v oblasti právnej pomoci, ako aj dve uznesenia o nariadení predbežného opatrenia.

6. Skončené konania – Rozsudky a uznesenia – Rozhodovacie zloženia

	Rozsudky	Uznesenia, ktorými sa konanie končí ¹	Iné uznesenia	Spolu
Plénum	2	0	0	2
Trojčlenné komory	19	26	118	163
Predseda Súdu pre verejnú službu	0	6	0	6
Spolu	21	32	118	171

¹ Uznesenia o skončení konania, vrátane uznesení o výmaze v nadväznosti na urovnávanie sporu zmierom medzi účastníkmi konania v dôsledku zásahu Súdu pre verejnú službu (iné ako uznesenia o skončení konania výmazom z iných dôvodov).

Kapitola IV

Pracovné stretnutia a návštevy

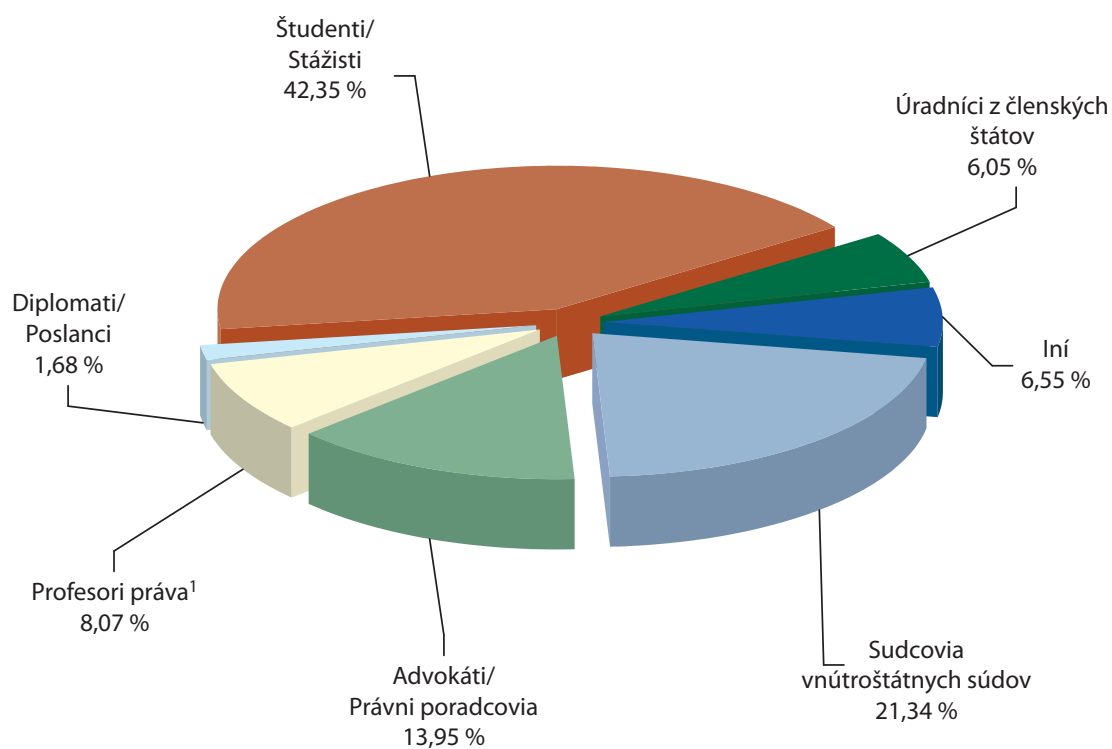
A – Oficiálne návštevy a udalosti na Súdnom dvore, Súde prvého stupňa a Súde pre verejnú službu

16. januára	Delegácia „Steering Committee of the European Network of Councils for the Judiciary“ (ENCJ)
19. januára	J. E. pán Edouard Malajan, veľvyslanec Ruskej federácie v Luxemburskom veľkovevodstve
26. januára	J. E. pán Pavol Šepelák, veľvyslanec Českej republiky v Luxemburskom veľkovevodstve
3. februára	pán Acevedo Peralta, advokát a notár v Salvadore
6. – 7. februára	Delegácia Najvyššieho súdu Litovskej republiky
9. februára	J. E. pán Mitsuaki Kojima, veľvyslanec Japonska v Luxemburskom veľkovevodstve a pán Hisashi Owada, sudca Medzinárodného súdneho dvora
9. februára	J. E. pán Konstantin Zhigalov, veľvyslanec Kazašskej republiky v Belgickom kráľovstve a Luxemburskom veľkovevodstve
6. marca	pán Nikiforos Diamandouros, Európsky ombudsman
9. marca	J. E. pán Václav Klaus, prezident Českej republiky
13. – 14. marca	Delegácia Centrale Raad van Beroep, Holandské kráľovstvo
22. marca	pán Andris Guļāns, predseda Najvyššieho súdu Lotyšskej republiky
3. apríla	Delegácia Európskeho súdu pre ľudské práva
4. mája	Delegácia Ministerstva spravodlivosti Vietnamskej socialistickej republiky
15. – 16. mája	Delegácia Tribunal Constitucional Španielskeho kráľovstva
18. mája	Delegácia parlamentu Litovskej republiky
1. júna	J. E. pani Ann Louise Wagner, veľvyslankyňa Spojených štátov amerických v Luxemburskom veľkovevodstve
7. júna	Delegácia Caribbean Community Secretariat
12. júna	pán Günter Gloser, minister poverený európskymi záležitosťami, Spolková republika Nemecko
16. – 17. júna	Oslava 20. výročia vzniku Únie európskych advokátov na Súdnom dvore
19. – 20. júna	Delegácia Európskeho parlamentu (maďarskí poslanci)

4. júla	pani Monika Harms, Generalbundesanwältin beim Bundesgerichtshof
14. júla	J. E. pán László Sólyom, prezident Maďarskej republiky
22. septembra	pán Claude Wiseler, minister stavebníctva, Luxemburské veľkovevodstvo
27. – 28. septembra	Delegácia Stredoamerického súdneho dvora
28. septembra	J. E. pán Hubertus von Morr, veľvyslanec Spolkovej republiky Nemecko v Luxemburskom veľkovevodstve
2. októbra	J. E. pán Dionyssios Kodellas, veľvyslanec Helénskej republiky v Luxemburskom veľkovevodstve
3. októbra	Delegácia Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu v Alicante
11. októbra	J. E. pán Rocco Antonio Cangelosi, stály zástupca Talianskej republiky pri Európskej únii
12. októbra	pán Gregorio Garzón Clariana, právny poradca Európskeho parlamentu
19. októbra	Návšteva Súdneho dvora EZVO
23. októbra	Inštalácia výstavy pripomínajúcej udalosti, ktoré sa odohrali v októbri 1956 v Maďarsku
26. októbra	J. E. pán Kazuhito Tatebe, veľvyslanec Japonska v Luxemburskom veľkovevodstve
17. novembra	J. E. pán Heinz Fischer, prezident Rakúskej republiky
22. novembra	pani Hansine Napwaniyo Donli, predsedníčka Súdneho dvora Hospodárskeho spoločenstva štátov západnej Afriky
23. novembra	J. E. pán Alain Kundycki, veľvyslanec Belgického kráľovstva v Luxemburskom veľkovevodstve
27. novembra	pán Guy Canivet, prvý predseda francúzskeho Cour de cassation
5. – 6. decembra	Informačné dni pre nových členov Súdneho dvora
7. decembra	J. E. pani Vaira Vīķe-Freiberga, prezidentka Lotyšskej republiky
7. decembra	pán Dimitris Dimitriadis, predseda Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru
7. – 8. decembra	Informačné dni pre nových členov Súdu prvého stupňa
7. – 8. decembra	pani Albertine Anne Honorine Lipou Massala, výkonná tajomníčka správneho súdu Africkej rozvojovej banky

B – Študijné návštevy

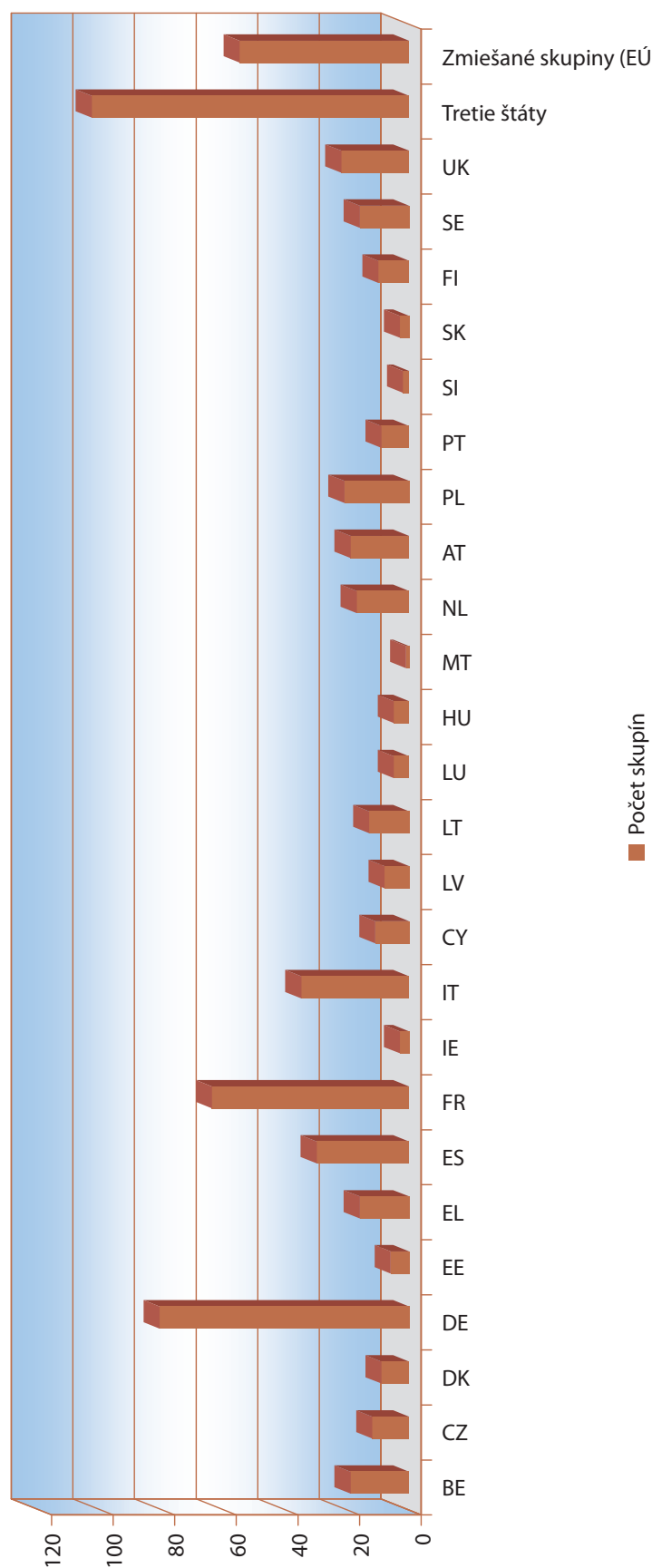
Rozdelenie podľa skupín

	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/ Právni poradcovia	Profesori práva ¹	Diplomati/ Poslanci	Študenti/ Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	Spolu
Počet skupín	127	83	48	10	252	36	39	595

¹ Iné osoby sprevádzajúce skupiny študentov

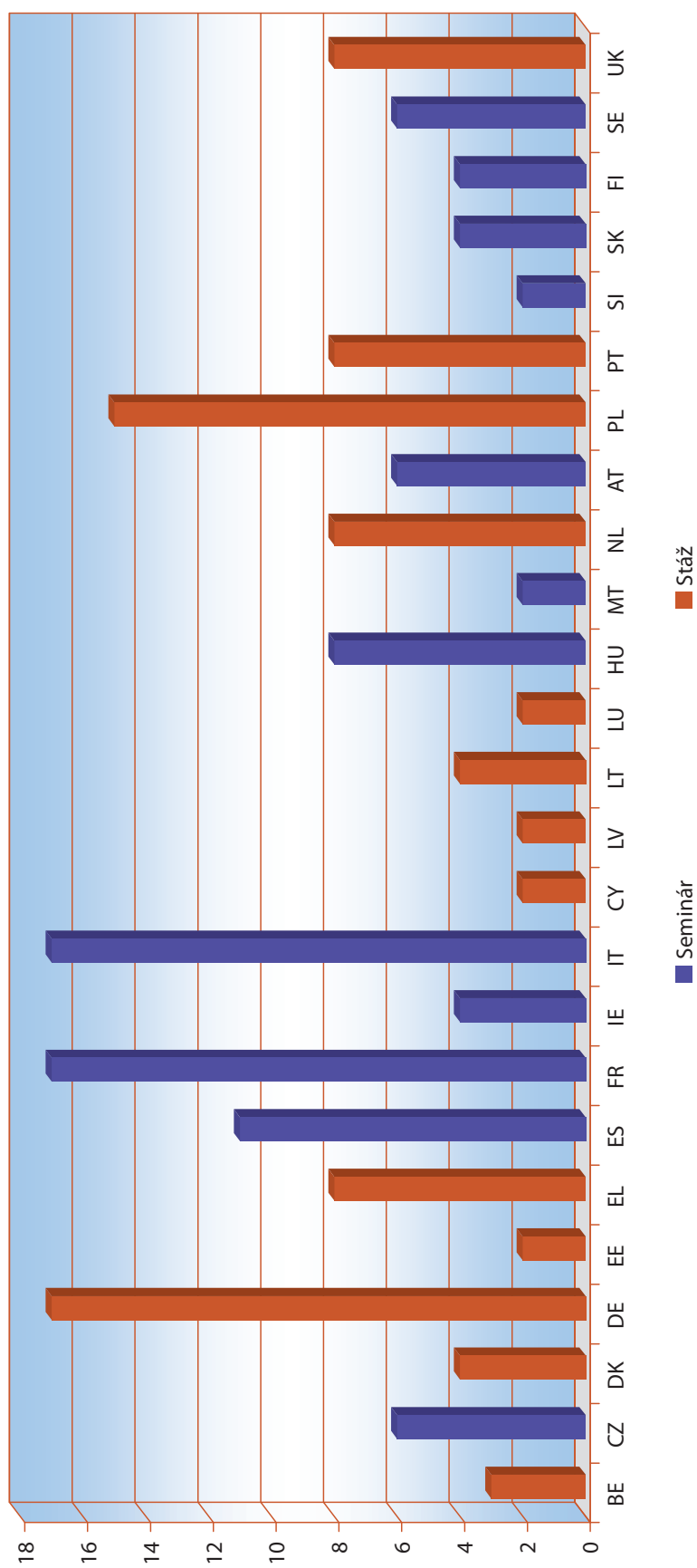
Študijné návštevy – Rozdelenie podľa členských štátov

	Počet návštevníkov								Počet skupín
	Sudcovia vnútroštátnych súdov	Advokáti/Právni poradcovia	Profesori práva ¹	Diplomati/Poslanci	Študenti/Stážisti	Úradníci z členských štátov	Iní	Spolu	
BE	20	43	10		227		56	356	19
CZ			15	12	32		20	79	12
DK	16		14		207	28		265	9
DE	270	362	2	17	1030	105	320	2106	81
EE	66							66	6
EL	160	34			101	43		338	16
ES	422	52			143	68		685	30
FR	225	192			1142		217	1776	64
IE	7				58			65	3
IT		55	25	25	364		28	497	35
CY	8	9	3		6			26	11
LV	21			7				28	8
LT			13		15			28	13
LU			2		65			67	5
HU		11			53			64	5
MT	2							2	1
NL		109			330		19	458	17
AT	7	77	1	29	210	23	41	388	19
PL	234	336	3		117			690	21
PT			5		53			58	9
SI				6				6	2
SK	2				30			32	3
FI	21	49			61	22	9	162	10
SE	114	61		2	67	13		257	16
UK	112	69			274	3		458	22
Tretie štáty	181	74	15	3	1516	84	49	1922	103
Zmiešané skupiny (EÚ)	156	140			955	325	81	1657	55
Spolu	2044	1673	108	101	7056	714	840	12536	595

¹ Iné osoby sprevádzajúce skupiny študentov

Študijné návštevy – Sudcovia vnútroštátnych súdov

	BE	CZ	DK	DE	EE	EL	ES	FR	IE	IT	CY	LV	LT	LU	HU	MT	NL	AT	PL	PT	SI	SK	FI	SE	UK	Spolu
Seminár		6					11	17	4	17					8	2		6			2	4	4	6		87
Stáž	3		4	17	2	8					2	2	4	2			8		15	8					8	83

C – Slávnostné zasadnutia

10. januára	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti odchodu generálneho advokáta pána F. Jacobsa a sudcu pána C. Gilmanna, ako aj nástupu do funkcie pána L. Bay Larsena ako sudcu a pani E. Sharpston ako generálnej advokátky
17. marca	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti čiastočnej obmeny členov Dvora audítorov Európskych spoločností
3. mája	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti odchodu sudcu pána A. La Pergola zo Súdneho dvora a nástupu pána A. Tizzano do funkcie sudcu Súdneho dvora, nástupu pána P. Mengozziho do funkcie generálneho advokáta na Súdnom dvore, ako aj nástupu pána E. Moavero Milanesi do funkcie sudcu Súdu prvého stupňa
6. októbra	Slávnostné zasadnutie pri príležitosti čiastočnej obmeny členov Súdneho dvora, ako aj nástupu do funkcie nových sudcov Súdu prvého stupňa

D – Návštevy a účasť na oficiálnych podujatiach

Súdny dvor

2. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na novoročnej recepcii usporiadanej belgickým Cour de cassation, Brusel
6. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí Cour de cassation, Paríž
18. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na „Rechtspolitischen Neujahrsempfang 2006“ na pozvanie ministerky spravodlivosti pani Brigitte Zypries, Berlín
20. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí „Hoge Raad“ pri príležitosti odchodu generálneho prokurátora, Haag
20. januára	Účasť delegácie Súdneho dvora na slávnostnom zasadnutí Európskeho súdu pre ľudské práva a účasť na seminári „L'exécution et les effets des arrêts de la Cour européenne des droits de l'homme: le rôle judiciaire“, Štrasburg
27. januára	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom začatí nového súdneho roka Corte suprema di cassazione, Rím
2. – 4. februára	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora na Bundesverfassungsgericht, Karlsruhe
7. februára	Zastúpenie Súdneho dvora na náboženskom obrade a slávnostnej ceremónii organizovaným na pamiatku pána Johanna Raua, bývalého prezidenta Spolkovej republiky Nemecko, Berlín
22. februára	Účasť predsedu Súdneho dvora na schôdzke s predsedom vlády, pánom Jean-Claude Junckerom, o otázkach týkajúcich sa spolupráce medzi Súdnyim dvorom Európskych spoločenstiev a Európskym súdom pre ľudské práva, Luxemburg
16. – 17. marca	Zastúpenie Súdneho dvora na 3. kongrese „European Commercial Judges Forum“, Hamburg
5. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadaní Ústavného súdu Poľskej republiky, Varšava
10. – 11. apríla	Zastúpenie Súdneho dvora na medzinárodnom stretnutí za okrúhlym stolom na tému „La relation entre le droit constitutionnel et le droit européen dans l'Union européenne“, organizovaným Ústavným súdom Maďarskej republiky v spolupráci s Benátskou komisiou Rady Európy a nadáciou „Budapest Forum for Europe“, Budapešť

18. – 19. apríla	Účasť predsedu Súdneho dvora na konferencii o subsidiarite „L'Europe commence chez soi“ organizovanej rakúskym predsedníctvom Rady Európskej únie v spolupráci s rakúskym parlamentom a spolkovou krajinou Dolné Rakúsko, St. Pölten (Dolné Rakúsko)
22. apríla	Účasť predsedu Súdneho dvora na oficiálnom slávnostnom akte konanom pri príležitosti 50. výročia vzniku Ústavného súdu Talianskej republiky, Rím
21. – 24. mája	Oficiálna návšteva delegácie Súdneho dvora vo Fínsku
22. mája	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii „Veinte años de España en las Comunidades Europeas. La evolución jurisprudencial del derecho“ organizovanej Asociación Española para el Estudio del Derecho Europeo pri príležitosti 80. narodenín bývalého sudcu Súdneho dvora pána Díez de Velasco, Madrid
28. mája	Účasť predsedu Súdneho dvora, na pozvanie predsedu vlády, na manifestácii organizovanej pri príležitosti 25. výročia pristúpenia Grécka k Európskej únii, Atény
28. – 30. mája	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí správnej rady a na kolokviu organizovanom Združením štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie, Lipsko
1. júna	Zastúpenie Súdneho dvora, na pozvanie prezidenta Talianskej republiky, na slávnostnom akte konanom pri príležitosti štátneho sviatku, Rím
12. – 13. júna	Účasť delegácie Súdneho dvora na druhom kolokviu siete predsedov najvyšších súdov Európskej únie, Varšava
16. – 17. júna	Zastúpenie Súdneho dvora na 5. konferencii Association of European Competition Law Judges, Wustrau
29. júna – 1. júla	Účasť delegácie Súdneho dvora na oslavách 15. výročia vzniku Ústavného súdu Bulharskej republiky, Sofia
24. júla	Účasť predsedu na recepcii organizovanej pod záštitou prezidenta Helénskej republiky pri príležitosti 32. výročia obnovenia republiky, Atény
18. septembra	Účasť predsedu na večeri organizovanej pánom Köhlerom, prezidentom Spolkovej republiky Nemecko, na počesť prezidenta Helénskej republiky, pána Papouliasa, Berlín
28. septembra	Zastúpenie Súdneho dvora na slávnostnom akte, počas ktorého bola Súdnemu dvoru udelená zlatá medaila pri príležitosti 50. výročia vzniku Colegio oficial de Graduados Sociales de Madrid, v Madride

28. – 30. septembra	Účasť delegácie Súdneho dvora na slávnostnom akte pri príležitosti 10. výročia Medzinárodného tribunálu pre morské právo, Hamburg
1. – 2. októbra	Účasť delegácie Súdneho dvora na Opening of the Legal Year, ktorý organizuje Lord Chancellor, Londýn
2. októbra	Účasť delegácie Súdneho dvora na Verfassungstag (Slávnostné pripomenutie si vzniku rakúskeho Ústavného súdu, za účasti prezidenta Rakúskej republiky), Viedeň
2. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na recepcii organizovanej stálym zastupiteľstvom Cyperskej republiky pri Európskej únii pri príležitosti 46. výročia nezávislosti Cyperskej republiky, Brusel
3. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na oficiálnom ceremoniáli organizovanom v rámci Tag der Deutschen Einheit, Kiel
17. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora, na pozvanie predsedu rakúskeho Ústavného súdu, na stretnutí predsedov Ústavných súdov Poľska, Maďarska, Slovinska, Chorvátska, Českej republiky a Slovenska za okrúhlym stolom na tému „Les conséquences de l'appartenance à l'Union européenne pour les Cours constitutionnelles“, Viedeň
25. – 27. októbra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii organizovanej Benátskou komisiou Rady Európy a Ústavným súdom Ruskej federácie, Moskva
1. novembra	Prijatie Radu veľkého kríža Makariosa III predsedom Súdneho dvora od J. E. prezidenta Cyperskej republiky, Nikózia
1. – 4. novembra	Účasť predsedu a delegácie Súdneho dvora na konferencii FIDE, Cyprus
20. novembra	Zastúpenie Súdneho dvora na zasadnutí správnej rady Združenia štátnych rád a najvyšších správnych súdov Európskej únie, Brusel
6. decembra	Zastúpenie Súdneho dvora na recepcii organizovanej pod záštitou prezidentky Fínskej republiky pri príležitosti osláv fínskej nezávislosti, Helsinky
7.– 10. decembra	Zastúpenie Súdneho dvora na konferencii organizovanej Ústavným súdom Lotyšskej republiky pri príležitosti národných osláv 10. výročia jeho vzniku, Riga

Súd prvého stupňa

27. januára	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na oficiálnej recepcii na počesť pána Clausa Gulmanna, sudcu Súdneho dvora, Kodaň
-------------	---

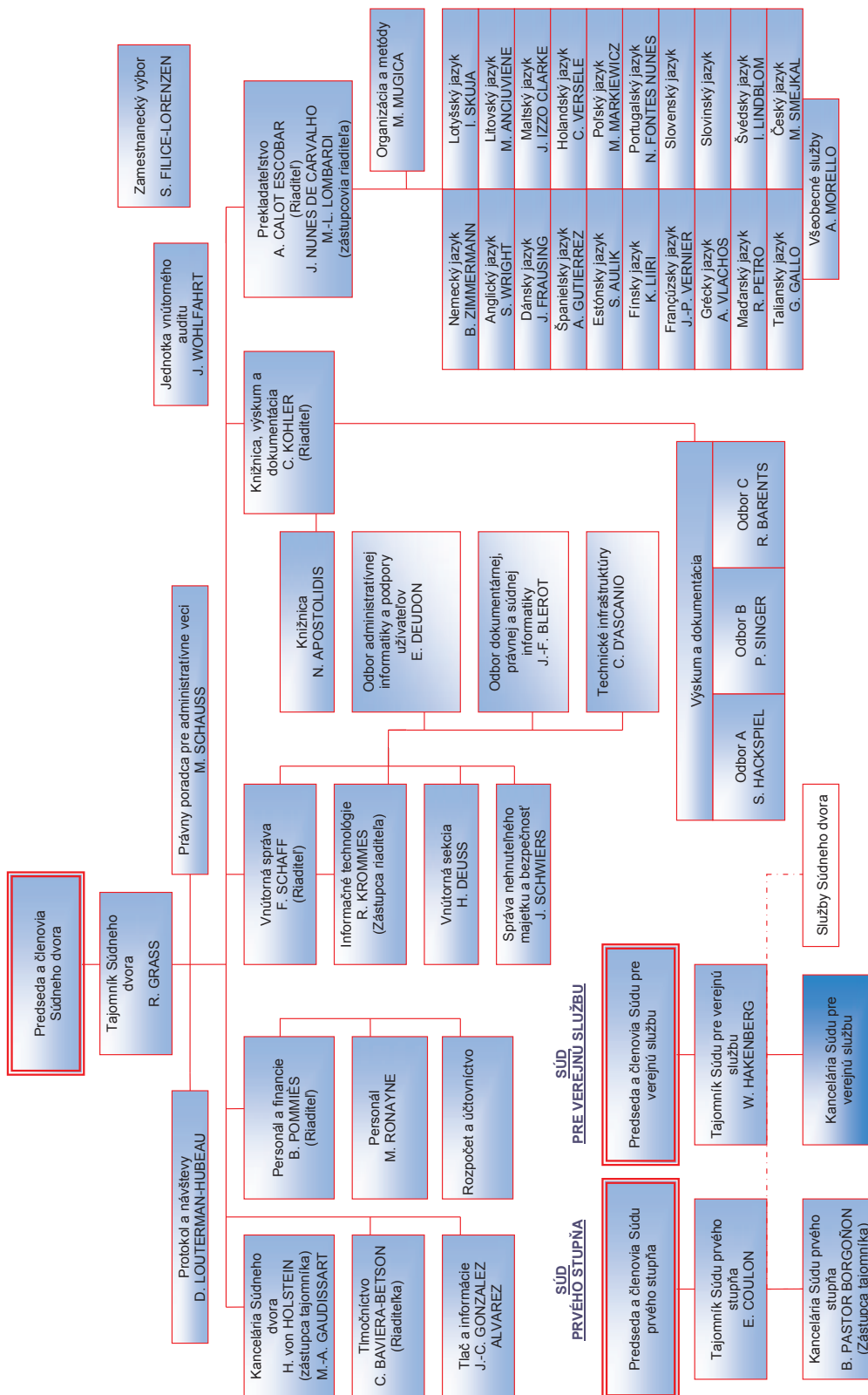
8. – 9. februára	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na okrúhlom stole v rámci „2006 International Cartel Workshop“ organizovanom International Bar Association’s Legal Practice Division and Antitrust Section, Londýn
30. marca	Prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „Manuel Chrysoloras“ organizovanej Európskym centrom pre verejné právo, Atény
4. – 5. mája	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „Challenges in Nordic Cases“, organizovanej Akadémiou škandinávskych právnikov, Helsinky
10. – 11. mája	Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii „XIII th St. Gallen International Competition Law Forum ICF“, organizovanej univerzitou v St. Gallen
19. mája	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na európskej konferencii 2006 o európskej perspektíve, organizovanej Komisiou Európskych spoločenstiev a Európskym parlamentom
27. júna	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na oficiálnej večeri organizovanej dánskym ministrom spravodlivosti pri príležitosti odchodu pána Clausa Gulmanna
3. júla	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na letnej recepcii Akadémie európskeho práva, Trier
7. augusta	Udelenie Radu veliteľa I. stupňa predsedovi Súdu prvého stupňa jej veličenstvom kráľovnou Dánska, Kodaň
23. októbra	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na stretnutí v Londýne s páni Rt Hon the Lord Brown of Eaton-under-Heywood (predseda) a Dr. Chris K. Kerse (právny poradca) v rámci prieskumu vedeného House of Lords týkajúceho sa prípadného ustanovenia „Európskeho súdu pre hospodársku súťaž“
23. októbra	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na diskusii a prednáška v Londýne v rámci konferencie organizovanej „The Jevons Institute na University College London“ na tému „A Competition Court of the EU“
31. októbra	Prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na tému „ne bis in idem“ v dánskej spoločnosti práva hospodárskej súťaže („Dansk Forening for Konkurrenceret“), v Kodani
13. novembra	Účasť predsedu Súdu prvého stupňa na okrúhlom stole v Trieri v rámci konferencie organizovanej Akadémiou európskeho práva (ERA) v Kongresovom centre ERA, na tému „State Aid and Taxation: Regional Devolution in Tax Matters in the Perspective of State Aid“

23. – 24. novembra Účasť a prednáška predsedu Súdu prvého stupňa na konferencii vo Vilniuse na tému „The Impact of the Jurisprudence of the European Court of Justice and the Court of First Instance on European and National Legal Orders“, organizovanej Výborom pre európske záležitosti Seimas Litovskej republiky

Súd pre verejnú službu

23. – 25. novembra Účasť predsedu pána Mahoneyho a sudcu pána Tagarasa na kolokviu Únie európskych advokátov na tému „Nouvelles frontières pour la construction de l'Union européenne: l'effectivité et l'efficacité du système de justice“, Benátky

December 2006

Kontaktné údaje Súdneho dvora

Kontaktné údaje Súdneho dvora sú tieto:

Súdny dvor Európskych spoločenstiev

Adresa: L-2925 Luxemburg

Telefón: (352) 43 03 1

Ďalekopis tajomníka: 2510 CURIA LU

Telegrafická adresa: CURIA

Fax Súdneho dvora: (352) 43 03-2600

Fax tlačovej a informačnej sekcie: (352) 43 03-2500

Fax vnútornej sekcie – Oddelenie publikácií: (352) 43 03-2650

Internetová stránka Súdneho dvora: www.curia.europa.eu

Súdny dvor európskych spoločností

**Výročná správa 2006 – Prehľad činností Súdneho dvora Európskych spoločností,
Súdu prvého stupňa Európskych spoločností a Súdu pre verejnú službu Európskej únie**

Luxemburg: Úrad pre vydávanie úradných publikácií Európskych spoločností

2007 — 233 s. — 21 x 29,7 cm

Katalógové číslo: QD-AG-07-001-SK-C

ISBN 92-829-0857-7

ISSN 1830-1959

